

Gerhard Padderatz

BŮH
PŘED
SOUDEM

otevřený dialog

maranatha

§

Gerhard Padderatz

BŮH
PŘED
SOUDEM

otevřený dialog

Přeloženo z německého originálu *Allmächtig? Ohnmächtig? gerecht? Ein Dialog über Gott und sein Handeln* vydaného v roce 2005 vydavatelstvím Saatkorn-Verlag GmbH, Abt. Advent-Verlag, Lüner Rennbahn 14, D-21339 Lüneburg.

Copyright © 2005 Saatkorn-Verlag GmbH, Abt. Advent-Verlag
Translation © 2008 Tomáš Činčala

ISBN 978-80-87265-22-2 (pdf)

ISBN 978-80-87265-23-9 (epub)

Obsah

Předmluva	5
<i>1</i> Setkání v letadle	9
<i>2</i> Proč tolik lidí odmítá Boha	12
<i>3</i> Zlo začalo v nebi	15
<i>4</i> Existují UFO?	28
<i>5</i> Prach, dech a duše	32
<i>6</i> Jediný zákaz v ráji	37
<i>7</i> Nevládnutá zkouška	44
<i>8</i> Naše druhá šance	50
<i>9</i> Proč důvěřuji Bibli	64

<i>10</i>	Může člověk milovat Boha trýznitele?	72
<i>11</i>	Více než operace krásy	77
<i>12</i>	Tsunami na Havaji	80
<i>13</i>	3D kina v nebi	84
<i>14</i>	Jak chcete zemřít?	103
<i>15</i>	Svoboda v zákazu kouření	110
<i>16</i>	Proč se zlým lidem daří dobře?	115
<i>17</i>	Pohyb na tenkém ledu	120
<i>18</i>	Životní motto cínového vojáčka	128
<i>19</i>	Nebeský šek	134
<i>20</i>	Co dál?	140
	Příloha	143

Předmluva

Žijeme v informační společnosti. Díky internetu můžeme během několika sekund získat téměř jakoukoliv informaci. Přesto se zdá, že na skutečně důležité otázky po smyslu našeho života odpovědi nemáme.

Všichni si uvědomujeme, že nad námi jsou jevy, které nás přesahují a kterým úplně nerozumíme. Snad právě proto v nás vzbuzují úctu. Může to být nějaká vesmírná síla, nebo existuje někdo, kdo vše řídí a o všem rozhoduje? Existuje taková vesmírná bytost – nějaký osobní Bůh? Pokud ano, jaký je? Lze ho poznat? Je laskavý, všemocný, spravedlivý? Proč pak dopouští tolik utrpení? Nemůže zabránit šíření zla? Můžeme mu důvěřovat, nebo z něj máme mít strach? Zasahuje vůbec do našeho světa a života? Co se

děje po naší smrti? Existuje nebe a peklo? Skončí náš svět v chaosu, nebo můžeme doufat v nějaký happy-end? Existuje věčnost? Je možné ji získat?

Pro mne to jsou skutečně velmi důležité otázky. Sice mi bezprostředně nepomáhají při vydělávání si na živobytí, ale hledané odpovědi mají svým způsobem podstatný vliv na můj celkový vnitřní stav, mou životní víru, naději, emoční zdraví i na jednání s ostatními lidmi.

Jsem přesvědčen, že ti, kteří našli biblické odpovědi na tyto otázky, přestali mít strach z budoucnosti. Správné odpovědi nás nejen osvobozují od mnoha negativních postojů, ale dokonce nás motivují k morálnímu jednání a nakonec vedou ke šťastnému životu.

Mnozí si vytvářejí svůj vlastní obraz světa, ve kterém nemá místo žádná nadpřirozená bytost. Dělá mi starosti, že mnozí lidé odmítají jakoukoliv myšlenku na to, že by nad námi mohl existovat někdo, kdo nás přesahuje, stvořil nás a také nás ovlivňuje, protože o tom nic nevědí. Mnozí lidé mají podivné předsudky vůči Boží existenci. A i když ji někteří připouštějí, pak zase mají předsudky vůči jeho jednání. Proto také nerozumějí životním událostem.

Samozřejmě, že já také nevím vše o tom, co se děje mimo náš svět. Nevím vše ani o Bohu, ani o jeho podstatě a plánech. Kdybych to o sobě tvrdil, bylo by to přehnané nebo naivní. Přesto mám zkušenost, že pozorný a přemýšlivý čtenář Bible může odhalit více tajemství, než se odváží pomyslet.

Během několika let jsem se naučil vážit si nejen Bible samotné, ale i možnosti rozhovoru o Bohu. Nejrůznější námítky mých diskusních partnerů mi pomohly lépe porozumět odpovídajícím souvislostem.

Pracuji v oblasti manažerského poradenství a stále se zajímám o lidi a jejich pohledy na víru ve vztahu k Bibli a také k Bohu. Na svých četných služebních cestách často vedu rozhovory. Většinou netrvá dlouho, než se dostane-

me k našemu tématickému okruhu. Když dám najevo, že jsem věřící člověk, u mého partnera to většinou vzbudí zvědavost a rychle se dostáváme k zajímavé výměně názorů. Pro většinu lidí ze západní Evropy však patří vzdělaný člověk, který se hlásí ke křesťanství, mezi exoty. (Je zajímavé, že v Americe jsou reakce opačné.)

Rozhovor, který jsem se snažil popsat na následujících stránkách knihy, se konal během mého nočního letu nad Atlantikem. Snažil jsem se ho co nejlépe zrekonstruovat a přiblížit čtenářům. Když jsem byl s psaním hotov, předal jsem rukopis své přítelkyni ze studií, která již léta pracuje jako redaktorka v německé veřejnoprávní televizi. Byla ochotna můj rukopis pročíst a zároveň nabídnout kritické zrcadlo. Jsem rád, že tak učinila také ze svého osobního zájmu o pojednávané otázky. Velkou měrou tím přispěla k předložené verzi knihy. Některé vysvětlivky pocházejí od lektora knihy Wenera Langeho, který mi nabídl své dlouholeté zkušenosti a postřehy ze studijních biblických skupin. Zdály se mi užitečné, a proto jsem je do knížky ochotně zapracoval. Děkuji oběma kolegům za jejich přínos.

Byl bych rád, kdyby předložená kniha pomohla lidem co nejvíce poznat živého Boha podle toho, jak se nám zjevuje. Přál bych si, abychom mu všichni co nejlépe porozuměli – nebo aby nás alespoň inspirovala k novému zamyšlení či přehodnocení tradičního způsobu smýšlení o duchovních skutečnostech.

Gerhard Padderatz

1

Setkání v letadle

„Letíte až do Frankfurtu, nebo vystupujete dříve?“ zeptal jsem se dámy, která seděla vedle mě.

Překvapeně se na mě podívala a chvíli na mě nechápavě hleděla. „Cože? My máme nějaké mezipřistání?!“

„No, to by mi také dělalo starosti,“ odpověděl jsem s úsměvem. „Jak vidím, nemáte žádný padák.“

Spontánně se zasmála. Setkali jsme se při letu americké společnosti z Pittsburgu do Frankfurtu dne 1. července 2003. Blížila se osmnáctá hodina, když naše letadlo vystoupalo na jasnou letní oblohu. Znamenalo to, že příštích osm hodin budeme sedět vedle sebe.

Díky její první pozitivní reakci se mi zdálo, že má společnické nebude proti přátelskému rozhovoru. Hned složila své německé noviny a položila je na klín.

Při mých přeletích mezi kontinenty rád s lidmi rozmlouvám, protože mě vždy zajímá, jak přemýšlejí o důležitých

otázkách života. Přirozeně, rád jim také vyprávím o své víře a o tom, jak jsem poznal Boha a co jsem s ním prožil.

Od své spolucestující – odhadl jsem ji asi na šedesát – jsem se dozvěděl, že ovdověla a má dospělého syna. Pocházela z Düsseldorfu a právě navštívila svou sestru v Pittsburgu.

„Vidím, že jste se hned nastavila na Německo,“ řekl jsem a ukázal na německé noviny.

„Ano. Sehnala jsem dokonce dnešní vydání. Ale nic nového tam není. A navíc, většina článků stejně podává jen negativní zprávy.“

„Taková jsou média, ‚Bad news are good news,‘ říká se v Americe.“

„Není to divné, že většina z nás chce číst raději špatné zprávy než ty dobré?“ Podívala se na mě.

„Proč si to myslíte?“

„Myslím, že to potřebujeme. Možná chceme srovnávat tragédie druhých s naším osudem, abychom se cítili lépe. Ze srovnání s těmi mnohými smutnými příběhy, o kterých čteme, pak vyplyne, že většině z nás se v podstatě daří dobře.“

„Ano, to je pravda. Ale co bude dál? Změní se tím svět k lepšímu, nebo k horšímu?“

„Jak to myslíte?“ namítla. „Morálně, hospodářsky nebo ekologicky?“

„Zcela všeobecně,“ odpověděl jsem. „Prostě myslím na to, kam náš svět spěje. Co přinese budoucnost? Na co bychom se měli připravit?“

„Moment, pane. Doufám, že se mnou nechcete mluvit o náboženství!“ prohlásila najednou rezolutně, ale ne až tak zcela nepřátelsky. „Já totiž v Boha nevěřím.“

Její přímost se mi líbila. A kromě toho padlo téma, o kterém se už dá hovořit.

„Ne, v Boha nevěřím,“ opakovala pomalu a po krátké přestávce dodala: „...spíše na nějakého strážného anděla – ale ne v Boha.“

Byl jsem poněkud překvapen. „Jak to, že věříte na strážného anděla?“ A to jsem ani netušil, že tato otázka otevře téma, které nás zaměstná na dalších osm hodin letu.

„Ó, to bych vám mohla vyprávět některé příběhy,“ začala. „Když mi bylo devatenáct, prožila jsem se svými rodiči a se sestrou těžkou autonehodu. Byla zima a na cestách byl místy led. V jedné zatáčce ztratil můj otec kontrolu nad vozem. Dostali jsme na ledě smyk, prorazili zábradlí a zřítili se ze svahu. Přitom jsme se dvakrát převrátili. Z auta byl vrak, ale kromě několika šrámů a boulí nebyl nikdo z nás nijak vážně zraněn.“

Jindy šlo o mého strýce. Strýc už sice dnes nežije, ale stalo se to na počátku padesátých let. Jeho dceři se právě narodilo první dítě. Navštívil svou dceru v nemocnici, avšak právě tam dostal těžký srdeční infarkt. Seděl na okraji postele a najeďnou ležel. Protože byl v nemocnici, za několik minut mu byla poskytnuta lékařská pomoc. Kdyby pomoc přišla jen o pár minut později, nepochybně by tehdy zemřel. Oba případy určitě nebyly náhodné, chápete? Proto věřím, že každý z nás má svého strážného anděla.“

„Zajímavé. Já také věřím na anděly. V Bibli se o nich mluví na několika místech jako o Božích poslech, kteří plní jeho vůli. Škoda, že o tom tolik lidí nic neví.“

Moje sousedka se na mě překvapeně podívala. Proto jsem se osmělil a zeptal se:

„Teď by mě jen zajímalo, proč nevěříte v Boha, když věříte v anděly?“

Paní se ke mně obrátila.

Abych jí však odpověď ulehčil, dodal jsem:

„Určitě pro to máte své důvody.“

2

Proč tolik lidí odmítá Boha

Moje spolucestující chvíli přemýšlela.

„Víte, jako dítě jsem byla svými rodiči vychovávána podle křesťanských zásad a navštěvovala jsem hodiny náboženství. V křesťanském učení jsem však našla věci, které mi vždy vadily a kterým jsem nikdy nerozuměla. Především to, že se o Bohu učí, jak je dobrý a že je všemocný. Ptala jsem se, proč pak dovolí, aby bylo na světě tolik trápení? Jak například přijdou malé děti k tomu, že musí tolik trpět v nesmyslných válkách? Proč Bůh nezasáhne? Není spíše bezmocný než všemocný?“

Anebo: Proč by Bůh v rajske zahradě vysadil strom poznání, a přitom Adamovi a Evě zakázal jíst jeho ovoce? A proč byli první rodiče po snědení toho ovoce potrestáni smrtí?

A co celá ta teorie o pekle? Jak mám věřit, že tu je nějaký milostivý Bůh, když tam lidi věčně trápí pekelným

ohněm? Představte si, že jsem jako dítě vyrůstala ve strachu z pekla!

A ještě něco. Je snad spravedlivé, že se některým zlým lidem daří dobře? Neměl by s tím ten domněle spravedlivý Bůh něco udělat?

Vy věříte v Boží spravedlnost a dobrotu? Je mi líto, ale to já nemohu. Myslím, že náš osud je mu úplně lhostejný!“

Cítil jsem z ní zahořklost. S ohledem na její pocity jsem chvíli mlčel. I mě trápilo, že tato milá dáma nemohla věřit v Boha, protože o něm měla špatné informace. Vlastně jsem se tomu ani nedivil. Kdybych neznal Boha podle Bible, ale jen z úst skeptiků, přemýšlel bych podobně.

„Položila jste několik závažných otázek, které mě také už dlouho zaměstnávají,“ řekl jsem. „Mnoho jsem nad tím vším přemýšlel a hledal v Bibli nějaké řešení. Našel jsem skutečně důležité informace. Když se tím začneme zabývat, můžeme dojít k logickým závěrům, které nám pomohou lépe porozumět Bohu a jeho jednání.“

„Nezlobte se, ale v tom jsem poněkud skeptická.“

„Přirozeně - nezlobím se. Jsem rád, že jste tak otevřená. Myslím si, že pravda o Bohu musí mít svou vlastní schopnost přesvědčit. Musíme ji jen poznat. Pokud by vás to zajímalo, rád bych vás upozornil na některé výpovědi Bible, které mně osobně pomohly najít přesvědčivé odpovědi.“

„Pokud mi nechcete vyprávět nějaké zbožné hlouposti,“ řekla. „Rozhodně totiž nemám ráda lidi, kteří chtějí druhé ‚konvertovat‘. Jsem v tom hodně skeptická a nemám zájem se nechat k něčemu přemlouvat. Doufám, že nepatříte k těm, co právě našli svou víru a teď využívají každou příležitost k tomu, aby své poznatky někomu začali vnucovat.“ Posadila se vzpřímeně a vyzývavě se na mě dívala.

Usmál jsem se a pokusil vysvětlit: „Naopak. Své závěry bych rád s vámi vystavil zkoušce, protože když budete mít pravdu, díky vašim námitkám mohu jen získat.“

„Tak to jste na správné adrese. Mám celou řadu námitek a zpochybňujících otázek.“

„To mě těší. Se svou skepsí vůči Bohu nejste sama,“ trval jsem na svém.

Tázavě se na mě podívala. Dovolil jsem si tedy pokračovat. „V Kalifornii jsem se setkal s jedním profesorem teologie,“ začal jsem vyprávět. „A ten vysvětloval svým studentům Bibli pěkně po pořádku. Začínal vždy větou: ‚Všímejte si v Bibli toho, jak dané místo představuje Boha.‘ Aby se sbíral dostatek podpůrného materiálu pro své přednášky, letěl do Anglie a vzal s sebou kameramana. Vedl rozhovory s řadou lidí, kterým kladl pokaždé stejnou otázku: ‚Věříte v Boha?‘ Mnozí odpovídali ve smyslu: ‚Ano, dříve jako dítě jsem věřil/a Bohu, ale dnes už ne...‘“

Také má sousedka řekla: „Jako dítě jsem věřila. Ale to bylo asi proto, že jsem byla malá a o světě jsem moc nevěděla.“

Cítil jsem, že její obranný postoj poněkud zeslábl, a tak jsem se odhodlal pokračovat: „Ten profesor se také ptal: ‚Jaký by to musel být Bůh, abyste mu mohli důvěřovat?‘ Většina odpovědí zněla: ‚Musel by být jako dobrý přítel, na kterého se mohu spolehnout. Někdo, kdo je stále k dispozici, když ho potřebuji. Musel by mi rozumět, milovat mě a jednat se mnou citlivě.‘ Všichni ti lidé popisovali Boha stejným způsobem, jak jej představoval Ježíš, takového, jaký skutečně je! Boha, kterého jste odmítla, nebyl pravým Bohem, ale nějakou jeho karikaturou.“

„To by ti lidé na to museli nějak přijít!“ řekla má partnerka suše. „Určitě měli s tím Bohem špatné zkušenosti. Jen se podívejte na všechnu tu bídu kolem nás. Kde je teď váš Bůh, prosím pěkně?“

3

Zlo začalo v nebi

Vzpouora Lucifera a Boží reakce

„Pokud tomu rozumím dobře, myslím, že celý ten problém se týká právě těch andělů, ve které věříte. Víte o tom, že podle Bible mezi nimi jednou vznikla vzpoura?“

„Ne, o tom jsem ještě neslyšela.“

„V Bibli se píše, že existoval nejvýše postavený anděl – jakýsi jejich vedoucí, který se v latinském překladu nazývá ‚Lucifer‘¹. To jméno znamená ‚Nositel světla‘. Měl být mimořádně nádherný a inteligentní. Lucifer byl pravděpodobně nejbliže Božímu trůnu. Byl zjevně tou nejdokonalejší stvořenou bytostí.²

---

1 Izajáš 14,12 Vulgáta

2 Ezechiel 28, 14-16, 12b

Jednou však Luciferovi jeho krása a inteligence stoupla do hlavy. Bible říká, že kvůli své kráse se postavil samotnému Bohu.³

„Jak se to mohlo stát?“

„O tom Bible nic neříká. Osobně mi však v pochopení toho momentu pomohla otázka, jak někdo pozná, že je hezký nebo hezká? Většinou tak, že se podívá do zrcadla a svůj vzhled srovná se svým okolím. Něco podobného musel udělat i Lucifer. Pravděpodobně si musel někdy uvědomit, jaké má obdivuhodné schopnosti, které ostatní andělé nemají. Když se však někdo dívá do zrcadla příliš dlouho nebo se soustřeďuje pouze na sebe, skrývá to velká nebezpečí.“

„Co tím myslíte?“

„Tím, že se zaměřil hlavně na sebe, ztratil z obzoru svého Stvořitele, kterému přitom vděčil za vše, čím byl a co měl.“

Na chvíli jsem přestal a podíval se na svou partnerku. „Víte,“ pokračoval jsem, „v tom vidím velkou existenciální pravdu: Když ve svém životě ztratíme pohled na Boha, vždy se něco pokazí – z dlouhodobého hlediska určitě. Často jsem to zažil ve svém životě a pozoroval i na druhých. Jen si vzpomeňme na nedávné válečné události u nás v Evropě!“

„Myslíte?“

„V případě Lucifera to tak skutečně bylo. V určité chvíli přestal být spokojen se svým postavením. U něj se jednalo o jeho postavení před Bohem. Přitom pro to neměl žádný pádný důvod, vždyť byl tou nejvyšší stvořenou bytostí. Bible mluví o jeho záměrech, že se chtěl rovnat Bohu a také sedět na trůnu, který by mu umožňoval vládnout nad všemi anděly.⁴ Neznáme snad z našich dějin dost dobře totéž sobectví a touhu po moci?“

---

3 Ezechiel 28,17

4 Izajáš 14, 13-14

„Ano, máte pravdu. Je to velmi rozšířené.“

„Veškeré zlo ve vesmíru tedy začalo závistí. U závistivého člověka se točí vše jen kolem něj. Tato vlastnost je v přímém protikladu s božským životním principem, kterému říkáme sebeobětavost. V tomto případě se osoba nesoustřeďuje na sebe, ale na druhé nebo na obecné blaho – jak říkáme.“

„Tak proč Bůh hned nezabránil sobeckému úsilí Lucifera? Byl přece všemocný, ne?“

„Myslím, že teď jste nakousla tu nejdůležitější otázku, kterou si musíme vysvětlit, abychom mohli alespoň zčásti pochopit Boží jednání. Co by musel udělat Bůh, aby si byl naprosto jistý, že žádná z jeho stvořených bytostí se proti němu nikdy nevzbouří?“

„Musel by je stvořit jako dokonalé, bez jakéhokoliv sklonu ke zlému.“

„Podle Bible to tak Bůh udělal. Lucifer byl vlastně popsán jako ‚věrný obraz pravzoru, dokonale krásný‘ a ‚bez vady‘.⁵ Bůh nestvořil žádné anděly s nějakou vadou, ale naopak se zvláštními schopnostmi – a svobodnou vůlí. A právě tím také vznikla možnost postavit se proti svému Tvůrci.“

Vypadalo to, že moje sousedka přemýšlí. Mlčky se pak na mě podívala a pomalu řekla: „Myslím, že rozumím, co chcete říct: Bůh by musel stvořit všechny bytosti bez svobodné vůle, a teprve tehdy by mohl naprosto vyloučit možnost, že se proti němu a jeho věčným hodnotám někdo vzbouří.“

„Ano, to si také myslím. Všechny stvořené bytosti by musely fungovat jako roboti nebo loutky. Z toho vyplývá další důležitá otázka: Pokud je Bůh Bohem a stvořil kromě zvířat vyšší bytosti s takovou mírou svobody, musel přece vědět, kam se to vše bude vyvíjet. A přece to riskoval. Proč?“ zeptal jsem se.

---

5 Ezechiel 28, 12b.15

„A jak to mám vědět? Na to bych se Boha také jednou ráda zeptala,“ řekla tichým, tentokrát však již mírně rozzlobeným hlasem.

„Myslím, že bychom se neměli hned vzdávat s omluvou, že Bohu vlastně nikdo nerozumí. I my lidé jsme přece stvořeni ‚k jeho obrazu‘ s rozumem a schopností přemýšlet, rozumět a poučit se. Podívejme se proto na tu otázku z jiného pohledu: Čeho si vážíme na mezilidských vztazích nejvíce?“

Chvíli přemýšlela. „Toho, že si můžeme navzájem plně důvěřovat.“

„Já také. Nejvíce si vážím toho, když mě nějaká jiná osoba miluje.“

„To máte samozřejmě pravdu. To je určitě to nejhodnotnější,“ přitakala.

„Dovolte mi osobní otázku: Jaký by pro vás jako matku mělo význam, kdyby váš syn měl mít na hlavě takový knoflík, který když zmáčknete, vždy automaticky řekne: ‚Mami, mám tě rád, ty jsi ta nejlepší máma.‘?“

„Samozřejmě to pro mě nebude znamenat nic,“ řekla důrazně.

„Je to jasné. Bez svobodného rozhodnutí není žádná žádá pravá láska. Kdybych měl v ruce zbraň, mohl bych vás přinutit vstát a dělat určité věci, ale nemohl bych vás přinutit mě milovat nebo mi důvěřovat.“

„Tak to určitě ne.“

„Ano, k tomu nelze nikoho přinutit,“ zopakoval jsem, abych její stanovisko podpořil. „Lásku a důvěru můžeme přijímat a dávat jen dobrovolně.“

Usmála se. „Mohla bych vám něco předstírat a říkat to, co chcete slyšet. Ale ve chvíli, kdy byste o svou zbraň přišel, byla bych pryč. Možná bych z vás měla strach, ale uvnitř bych vámi hluboce pohrdala.“

„Co si nyní myslíte o Bohu, pro něhož je natolik důležité, aby všichni obyvatelé kosmu měli možnost žít ve skutečných vztazích, které jsou místo na mocenské jistotě založené na svobodné důvěře a lásce?“

„Teď tomu nerozumím. Co to má společného s nějakou jistotou?“

„Mám na mysli jistotu, že proti jeho panování nepovstane žádná vzpoura,“ začal jsem znovu vysvětlovat. „Naprostou jistotu před vzpourou je možné zajistit si spíše mocí a násilím, než když dáte lidem svobodu nebo to s nimi budete zkoušet pomocí lásky a důvěry. Ve svobodném vztahu bez násilí je vždy určité riziko. Ale před Bohem, který pro svobodu vztahu podstoupil tak velké riziko, mám velký respekt. Pokud je to tak, pak je velkolepý a skutečně srdečný a láskyplný.“

„S tím souhlasím.“

„Pak zkusme pokračovat v přemýšlení o kosmické vzpouře, jak nám ji představují staré biblické spisy: Jak Bůh reagoval na výpady Lucifera?“

„Nevím, odkud bych to měla vědět. Vy jste tady odborník na Bibli. Co tedy Bůh udělal?“

„To se přesně v Bibli neříká. Ale na mnoha místech Bible popisuje Boha jako milostivého, milosrdného a trpělivého.⁷ Jednou, když se zjevil Mojžíšovi, se přesně tak sám definoval.⁸ A protože víme, že Bůh se svým charakterem zůstává stálý⁹, můžeme z toho vyvodit, že podobně reagoval i ve vztahu k Luciferovi. Pravděpodobně mu vysvětlil, že pro jeho nespokojenost a nedostatek větší moci není důvod, protože i kdyby Bůh souhlasil, není možné, aby jeho stvoření bylo rovno Stvořiteli. Dovedu si představit, že mu Bůh také nabídl, že mu odpustí,

---

7 Žalm 86, 15; 103,8

8 2. Mojžíšova 34,6

9 Židům 1,12. Jakub 1,17

když se svých nebezpečných ambicí co nejdříve vzdá a bude dál respektovat dané zákonitosti a tím i loajalitu. Protože jen tak může vesmír zůstat nadále v harmonii. Vždy mě však zajímalo, jak na tento postoj Lucifer asi reagoval.“

„Nemám tušení. Ale vidím, že to začíná být napínavé. Kdybych se pokusila vžít do Luciferovy kůže, tak bych asi Boha dál testovala a zkoušela, jak daleko mohu zajít.“

„Takto se většinou chovají děti vůči svým rodičům,“ řekl jsem. „A když jsou rodiče příliš povolní, děti si to rychle vyloží jako jejich slabost. Děti i dospělí se v takovém případě cítí být pobídnuti k tomu, aby pokračovali ve svém záměru. Tak se pravděpodobně také Luciferovi zdálo, že reakce Boha vypadá spíše jako slabost. Každopádně, jak čteme, nedal se od svého úmyslu vytlačit Boha z jeho postavení nijak odradit. Pokračoval dál ve vzpouře a dokonce dostal na svou stranu i některé z andělů.“

„Ale proč Bůh tuto vzpouru nezastavil hned v zárodku? Proč Bůh Lucifera a jeho přívržence hned nezneškodnil, když věděl, že od svého hrozného záměru neupustí?“

„Tak tím se dostáváme k rozhodující otázce, kterou musíme bezpodmínečně vysvětlit, abychom lépe pochopili, proč je na světě tolik bídy a utrpení. Bible na tuto otázku sice neodpovídá přímo, popisuje však některé charakterové rysy a způsoby satanova jednání, ze kterých vyčteme, jak asi postupoval.“

„Poslyšte, nějak to komplikujete! A proč najednou mluvíte o satanovi?“ namítla moje spolučestující.

„Máte pravdu. Celá ta záležitost se vznikem zla a původem utrpení je skutečně komplikovaná. Proto o tom všem tolik lidí pochybuje a odmítá se tím zabývat,“ namítl jsem.

„Asi máte pravdu,“ odpověděla paní s lehce rezignujícím tónem.

„Vrátíme se tedy k vaší otázce? – Díky vzpouře se z Lucifera (Světloňoše) stal satan. Toto původně hebrejské slovo

znamená ‚protivník‘, ‚pokušitel‘ nebo ‚nepřítel‘ a vyjadřuje tím jeho vztah k Bohu. V Novém Zákoně je často popisován jako ‚dábel‘. Toto známější slovo pochází zase z řeckého ‚diabolos‘, což znamená ‚lhář‘, ‚podvodník‘. Často i určité chování lidí označujeme jako dábelské.“

„Zajímavé, co vše to jméno obsahuje!“

„Ježíš jednou označil satana jako ‚otce lži‘¹⁰,“ pokračoval jsem. „My bychom řekli: ‚Původce lži‘, ten který ji vymyslel a uvedl v život mezi lidi. Z toho můžeme vyvodit, že od samého začátku při své vzpouře proti Bohu nejednal zcela otevřeně, nýbrž pomocí lži, polopravd a intrik. Stejně tak i prvním lidem na zemi tvrdil, že nezemřou, když poruší Boží pravidlo a pojí ovoce ze ‚stromu poznání‘. Tvrdil tedy přesný opak toho, na co je předem upozornil sám Bůh.¹¹“

Abychom rozuměli satanovým taktikám, musíme si vysvětlit ještě jednu otázku: Jak se na světě můžeme znovu zbavit všech lží a polopravd? Dovolte, abych uvedl poněkud absurdní příklad: Dejme tomu, že bych ve vašem městě Düsseldorfu navštívil vaše přátele, kteří vás znají, a začal jim o vás říkat různé pomluvy a lži. Určitě by se vás to silně dotklo. A předpokládejme dále, že vy byste se mi za to chtěla pomstít a nechala mě někým odstranit. Co by si nyní ti lidé mysleli o vás a o tom, co jsem jim napovídal?“

„Váš příklad je skutečně absurdní. Věřím však, že mí přátelé a sousedé by byli mou tvrdou reakcí šokováni a museli by o všech těch vašich pomluvách začít znovu přemýšlet.“

„Přirozeně, i když byste to od nich nečekala, že o vás začnou po tolika letech dobrého přátelství pochybovat. Je však samozřejmé, že dřív nebo později by si začali povídat: Hele, na tom musí něco být, když sáhla po tak tvrdé odvetě!“

„Asi máte pravdu.“

---

10 Jan 8,44

11 1 Mojišova 3, 4.5 a srovnej s kap. 2,17

„Vidíte? Moje lži by díky vaší (i když pochopitelné) reakci získaly jen na věrohodnosti, nemám pravdu? Lži totiž nemůžeme vyvrátit tím, že lháře jednoduše zlikvidujeme,“ vysvětloval jsem důrazně. „Problémy, které vznikly díky satanovým lžím, nemůže Bůh řešit použitím moci a násilí. Ani božská moc by zde nepomohla.“

„Rozumím.“

„Kromě toho z Bible víme, že satan pracuje lstivě¹² a přitom navenek své jednání představuje v nejlepším světle. Apoštol Pavel o satanovi píše, že se představuje jako ‚anděl světla‘¹³, to znamená, že předstírá, jako by měl na mysli jen ty nejlepší záměry a cíle. Při všech svých lžích a intrikách se dalším bytostem – andělům představoval a hájil argumentací, jak dobře by se měli, kdyby nejvyšší Boží postavení získal on.“

Samozřejmě, že pro ty bytosti muselo být těžké celou jeho intrikářskou politiku prohlédnout. Dosud nikdo z nich nezažil něco jako vzpouru proti Bohu. Co vše v té době musely řešit?“

„Tak moment! Jsme snad na hodině náboženství? Chvilí se chováte jako ve škole!“ zareagovala má spolucestující poněkud nervózně...

„Promiňte, prosím,“ řekl jsem rychle. „To bych určitě nerad. Pokouším se jen dotáhnout naši debatu do logických souvislostí. Určitě vám tady nechci nic kázat, ale také nechci předkládat pouze hotové odpovědi. Ani jedno by nám nepomohlo přijít celému tomu tajemství na kloub!“

„Ano, rozumím vám,“ připustila.

Ulevilo se mi a mírně povzbuzen jejím souhlasem jsem pokračoval: „Víte, všechny ty naše dosavadní úvahy mně osobně hodně pomohly. Především jsem lépe pochopil důležité

---

12 Skutky 13,10

13 2 Korintským 11,14

aspekty týkající se víry v Boha. Jestliže Lucifer tvrdil něco jiného než Bůh, ostatní bytosti se musely rozhodnout, komu budou vlastně věřit. Důvěra Bohu patřila vždy k základním předpokladům pro dokonalý a harmonický vesmír. I andělé v nebi museli Bohu věřit, to znamená, že k tomu museli mít důvod. Museli mít svobodný motiv pro důvěryhodný vztah, i když se s Bohem denně viděli a mohli s ním osobně mluvit. Stejně tak my dnes musíme Bohu věřit - a v této chvíli je vedlejší, že my ho na rozdíl od ostatních bytostí nevidíme.“

„Říkáte - ‚musíme mu věřit‘. To slovo ‚musíme‘ však nemá s dobrovolností nic společného!“

„Máte pravdu,“ řekl jsem. „Slovo ‚muset‘ vždy zavání nucením. To tím však nemyslím. Myslím tím nutný předpoklad, pokud chceme dosáhnout nějakého cíle. Bez důvěry prostě neexistuje harmonický vztah.“

„Jistě, to chápu.“

„Abychom porozuměli Boží reakci na satanovu vzpouru, musíme zmínit ještě další věc. Jak by asi působilo na loajální anděly a všechny ty inteligentní bytosti, kdyby Bůh satana kvůli jeho revoluci hned zničil?“

„No, asi by si mnohé ušetřil,“ mínila moje sousedka.

„Myslíte, že i z dlouhodobého hlediska? - Zkusme se do té situace vžít. Bůh by přece vypadal jako vrah. Andělé by jeho jednání nerozuměli stejně tak, jak jsme si to řekli v souvislosti s příkladem o vašich přátelích. Co by se asi stalo dál?“

„Pravděpodobně by se potom už nikdo neodvážil Bohu ani naznačit byť sebemenší námitku. Všechny bytosti by měly z Boha strach.“

„Také si to myslím. Nejlépe to vidíme při výchově dětí. Poslušnost, která je vynucená pod pohrůžkou násilí, v sobě začne živit nespokojenost, ponížení a novou vzpouru.“

„To znám. Byla jsem vychovávána velmi přísně. Rostl ve mně skutečně jen strach z rodičovské autority, žádá

důvěra. Víím, o čem mluvíte. A velmi brzy začnete být vzdorovitý a vzpurný – pokud se tomu všemu rezignovaně nepoddáte.“

Smutně jsem přikývl. „Ve vztahu k Bohu a celému universu to znamená, že kdyby Bůh hned zničil Lucifera, sloužily by mu další bytosti jen ze strachu, ne z lásky. A v nejbližší době bychom museli logicky očekávat další pokus o vzpouru. Satanovy lži a pomluvy by byly ještě více živeny. Proto říkáme, že pouze projevem moci by celý ten problém Bůh nevyřešil.“

A nyní už určitě můžete svou první otázku zodpovědět sama,“ řekl jsem s velkým očekáváním. „Proč nemůže Bůh hned odstranit všechno to zlo, i když je všemocný?“

„Kdyby byl původce zla odstraněn hned, vesmír by tím nic nezískal. Naopak, tím by jen přilil olej do ohně – jak se říká. Brzy by všechny živé bytosti ztratily sílu nadále předstírat Bohu svou lásku či oddanost. Podobně se cítí lidé žijící v diktátorských režimech.“

„Vidím to stejně jako vy. Je to velmi důležitý moment: Problém, který způsobil Lucifer svým nečistým úsilím a podvody, nebylo možné řešit použitím moci – ani takzvanou Boží ‚všemocností‘.“

Vraťme se však ještě o krok zpět: Bůh nestvořil žádného satana v dnešní podobě, ale dokonalou andělskou bytost – Světloňoše, který měl postavení nevyššího cheruba.¹⁴ Určitě si vzpomínáte, že například ve vánočních písních se často zpívá o andělich a o nejvyšším archandělu Gabrielovi. Máme za to, že původně měl toto postavení Lucifer, než se stal vzbouřencem, satanem – úhlavním Božím nepřítelem.

Jsmo tedy v situaci, kdy je zlo na tomto světě již přítomno. Co by měl Bůh v takové situaci udělat, aby je ze světa – nejlé-

---

14 Ezechiel 28,14

pe z celého vesmíru – odstranil? Jak by mohl všechny ostatní rozumné bytosti přesvědčit o tom, že všechna satanova tvrzení jsou lživá?“

Moje sousedka se na mě chvíli zamyšleně dívala a nakonec řekla: „Bůh měl v takové situaci připravit veřejný proces. Vše by muselo proběhnout jako otevřené soudní jednání v právní společnosti. Musely by být zveřejněny všechny důkazy, svědecké výpovědi, konkrétní žaloba i možnost obhajoby. A nakonec by musel padnout rozsudek – potvrzení žaloby či osvobození. Nevinný přece z takového soudu nemusí mít strach. Zvláště ne tehdy, pokud takový soud může vynést na denní světlo i skryté věci.“

„Přesně v tom spočívá poslední božské řešení,“ řekl jsem. „V Bibli čteme, že nakonec bude Boží soud. Nejdříve však musí být shromážděny všechny důkazy, aby bylo rozhodnutí průkazné. Jinak by zde stálo tvrzení proti tvrzení. Znáte to jistě z různých soudních jednání z filmů.“

To znamená, že Bůh musel satanovi dát otevřenou možnost přednést všechna svá obvinění proti Vládcí vesmíru a pak svým jednáním dokázat, jaký je jeho pravý charakter a jaké má skutečné záměry. Bůh by mohl jen doufat, že satan v průběhu dějin sám sundá svou masku a odhalí svou pravou tvář.“

„Která obvinění máte na mysli?“

„No, asi to, že Bůh je velký, nespravedlivý sobec, který usiluje jen o nekonečnou moc. Pak určitě také čelí obvinění, že si nechá svými stvořeními sloužit a přitom sám pro ně nic neudělá, jen je zneužívá pro sebe.“

Bůh může prokázat nevinu svým jednáním a svým charakterem, který demonstruje na partnerských principech své vlády. Například tím, že ani satana hned nezničil, ale že mu nabídl možnost odpuštění a nového začátku. Určitě bude apelovat na soudnost ostatních vesmírných bytostí a všech rozumných lidí.

Všechny hrozné důsledky satanových obvinění a způsobů jeho vlády mezi lidmi budou zcela jistě přístupné celému vesmíru. Každý se bude moci seznámit se skutečným charakterem Boha i satana. Tím si bude moci každá bytost udělat ze soudu vlastní závěr. Tak se také jednou všichni shodnou na spravedlivém rozsudku.“

„Víte, dobře se to poslouchá,“ poznamenala má partnerka.

„Abychom dobře porozuměli dlouhodobému Božímu záměru, je důležitá ještě jedna věc. Je to satanova výtku, že Bůh je nespravedlivý a nefér, že některé lidi zvýhodňuje a jiné naopak. Proto bude muset Bůh prokázat, že jednal férově nejen vůči všem lidem, ale i vůči satanovi. Bůh si nebude moci ponechat žádná práva, která by neměl k dispozici i satan. To tedy znamená, že satana nemůže v jeho jednání nějak zvlášť omezovat! A proto nemůže u každého případu zrušit přirozené důsledky lidského jednání. I když jsou hrozné!“

„Znamená to, že satan musí mít prostor pro své zlé úmysly?“

„V principu ano. Drama hříchu musí jednou v tomto světě proběhnout, aby na konci všichni poznali, kam vede vzpoura proti Bohu Stvořiteli. Všichni poznají, zda je Bůh skutečně milosrdný a spravedlivý a zda si zaslouží naši důvěru a poslušnost.

To celé pak může působit jako ochranné očkování, není-liž pravda? Poté, co budou vysvětleny všechny podstatné otázky a proti bacilu zla bude vytvořena protilátka, stane se vesmír imunní proti jakékoliv nové vzpouře a proti zpochybnění Božího postavení.“¹⁵

„Poslechněte, to zní nádherně – až fantasticky!“

„Ano, máte pravdu. Věřím však tomu, že Bůh svou cestou postupně dosáhne cíle. Vlastně bychom mohli být Luciferovi vděční za to, že začal svou vzpouru proti Bohu.“

---

15 Nahum 1,8.9

„Tak moment. Jak to myslíte?“ zeptala se udiveně. „To zní až cynicky...“

„Je to možné,“ odpověděl jsem. „Ale protože je satan tou nejvyšší stvořenou bytostí, nikoho pak už nenapadne, že byl příliš hloupý, když svou vzpouru nedotáhl do konce.“

„To vše ovšem stojí obrovskou cenu, i když by tím měla vzniknout jistota, že se to v budoucnosti už nikdy nebude opakovat.“

„Cena je skutečně vysoká. Ovšem poté, co Lucifer nastartoval vzpouru, Bůh nemohl dělat nic jiného, pokud nechtěl ztratit všechny své stvořené bytosti.“

Paní se na mě přemýšlivě podívala. Po chvíli se znovu zeptala: „A kdy taková vzpoura začala?“

„To nám Bible neříká. Muselo to být nějakou dobu před pádem do hříchu našich prarodičů Adama a Evy.“

„Tak k tomu bych měla dalších pár otázek.“

V té chvíli nám však letuška začala servírovat večeři.

„Myslím, že krátká přestávka nám oběma prospěje,“ poznamenal jsem.

„To určitě. Ostatně, jmenuji se Margot Neumannová,“ řekla má sousedka a podala mi ruku.

Omluvil jsem se, že jsem se doposud nepředstavil, a hned jsem to napravil. Poté jsme se pustili do jídla.

4

Existují UFO?

Svádění satanovými anděly

Obzor se zbarvil do oranžova a my jsme tuto podívanou chvíli sledovali.

„Co mě na létání vždy znovu fascinuje,“ řekl jsem paní Neumannové, „je skutečnost, že ve dne nad mraky neustále svítí slunce, nehledě na to, jak šedá je obloha při odletu. Když se dostaví chmurné dny a jsem skleslý, uvědomím si, že vlastně svítí slunce, přestože ho nevidím. Pro mě je to dobrý příklad Boží lásky a blízkosti.“

„To máte pravdu, nad mraky je vždy nádherně,“ řekla moje partnerka, ponořena do svých myšlenek. „A mnohé věci se odsud z té výšky zdají být malé a nepodstatné. – Podívejte se támhle, to světlo. To vypadá jako UFO.“ Usmála se a ukazovala na světlou letadlo, na které dopadaly poslední paprsky slunce. Letělo kus před námi.

„Co si myslíte o UFO?“ zeptala se náhle. „Existují létající talíře? Je možné, že nás navštíví někdo z jiné planety, nebo je UFO jen smyslovým klamem?“

„Před několika týdny jsem viděl reportáž o tom, jak pokračují výzkumy v této oblasti,“ vyprávěl jsem. „Vypadá to, že jsou již i seriózní vědci přesvědčeni, že zahlédnout UFO není jen klamnou představou.“

„Vždyť pro to vždy existují i nějaká logická vysvětlení. Jednou je to polární záře, jindy satelit nebo létající balon.“

„Určitě se velká část těchto jevů dá racionálně vysvětlit. Ale u některých to z vědeckého hlediska není možné – dobře zdokumentované případy, kdy piloti, vědci nebo policisté viděli objekty, které do našeho světa žádným způsobem nepatří. Nalézají dokonce otisky a spáleniště a vyšetřují ty, kteří byli zjevně s UFO ve spojení.“

„To tedy znamená, že věříte, že existují mimozemšťané?“

„Ano, ale ne tak, jak je známe ze sci-fi filmů. Myslím, že některá zjevení nejsou přelud a že tito návštěvníci skutečně nepocházejí z našeho světa. Podle Bible jsou andělé také do jisté míry mimozemšťané. Ale nejsou odkázáni na cestování nějakými podivnými létajícími stroji. Mohou být neviditelní, nebo na sebe mohou vzít viditelnou podobu.“

„Když nemusejí létat žádnými stroji, co mají potom společného s UFO?“ zvědavě sraštila čelo.

„Nejspíše jsou to andělé, kteří se připojili k satanovi – démoni,“ vysvětloval jsem. „Mají zvláštní schopnosti a mohou dělat věci, které si nedokážeme vysvětlit. Stejně jako andělé, kteří zůstali věrní.“

„Tomu ale nerozumím: Když se zlí andělé mohou stát neviditelnými a nepotřebují k tomu žádné technické možnosti, proč by k nám přilétali v nějakých talířích?“

„Bible nám ukazuje, že zlé mocnosti mají veliký zájem nás oklamat, odvést od Boha a nechat zahynout.¹⁶ Proto si umím představit, že za některými nadpřirozenými úkazy stojí démoni.“

Pohlédla na mě. Její tvář vyjadřovala mnoho pochybností.

„Když jsem byl ještě dítě – mohlo mi být dvanáct nebo třináct,“ vyprávěl jsem, „spřátelili se moji rodiče s jedním starším pánem. Jmenoval se Newton Arfsten a pocházel z ostrova Föhr v Severním moři. Seznámili se s ním, když tam byli na dovolené. Když byl ještě zaměstnaný, pracoval jako docent atomové fyziky v Kielu a v New Yorku. Byl to vědec, který přemýšlel velice strážlivě. V New Yorku se dostal do kruhů, které se zabývaly spiritismem a telepatí. Pro něj to byly vše jen triky nebo smyslové klamy, zkrátka podvod.“

„Tak to vidím také,“ přerušila mě paní Neumannová.

„Proto chtěl svoje přátele odhalit,“ pokračoval jsem. „Aby těm trikům přišel na kloub, účastnil se jejich spiritistických sezení.“

„Co tím myslíte?“

„Takových sezení, při kterých se účastníci snaží navázat kontakt s duchy zemřelých a komunikovat s nimi.“

„Ano, o tom jsem už slyšela. Copak to nejsou duše zemřelých?“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ odpověděl jsem. „Rád bych vám to zdůvodnil později v souvislosti s Adamem a Evou. Bible nám ukazuje, že tito duchové jsou dílem démonů.“

„Dobrá, zatím se s tím spokojím a budu mít chvíli strpení,“ řekla dychtivě. „Co tedy ten jaderný fyzik s tím nevysslovitelným jménem zažil?“

„Jednou se spolu s tuctem dalších mužů shromáždili kolem stolu, na jehož nohu připevnili psací potřeby. Stůl se pohnul a začal psát vzkaz. Ujistil nás, že to zaručeně nebyl

---

16 2. Tesalonickým 2,9.10

žádný trik. Jindy se objevila bytost a vydávala se za zesnulého strýce někoho z přítomných. Pokládali jí otázky, na které mohli znát odpověď jen ten zesnulý a dotyčný příbuzný.“

„A co na to říkal váš známý?“ chtěla vědět moje sousedka a poposedla si na okraj sedadla.

„Jeho pohled na svět se díky těmto zážitkům zásadně změnil. Byl tak přesvědčen o realitě těchto nadpřirozených jevů, že začal věřit v existenci mimozemských bytostí a také v život po smrti.“

„A co měl společného s UFO?“

„Jednou nám pan Arfsten vyprávěl příhodu o UFO. Jednalo se přímo o setkání s mimozemšťany ve Švédsku. Jeden mladý muž se tam stal očitým svědkem nočního přistání UFO. Dokonce ho zavedli do svého létajícího stroje, ale poté ztratil vědomí. Když se probudil, nacházel se na spiritistickém sezení v Kanadě.“

„Jak je to možné?“ Paní Neumannová se na mě nevěříčně dívala.

„To vám nevysvětlím, ale ten příběh se mi zdál být věrohodný, protože jsem pana Arfstena dobře znal. A navíc spojení mezi UFO a spiritismem mě nepřekvapuje. Démoni z toho mají přímo zábavu, když nás mohou podvést. Tím, že na sebe mohou vzít jakoukoliv podobu, je pro ně lehké nám něco předstírat – právě tak jako existenci mimozemšťanů nebo zemřelých příbuzných. A dělají to, zdá se, obzvlášť rádi. Satan tím podepírá svou prastarou lež, kterou oklamal také Evu: Člověk může být, i přes svou neposlušnost vůči Bohu, nesmrtelný.“

Moje sousedka na mě tázavě hleděla. „To s tou smrtí mi musíte vysvětlit blíže. Však jste slíbil, že se k tomu vrátíte.“

„Ano, rád.“

5

Prach, dech a duše Stvoření prvních lidí

„Již zpráva o stvoření nám objasňuje charakter člověka,“ vysvětloval jsem. „Je tam napsáno, že Bůh vytvořil člověka z prachu země.¹⁷ To znamená: Základní složky, ze kterých se skládáme, nalezneme všude kolem nás, na celém světě, ale Bůh je uspořádal zvláštním způsobem. Složení mnohých životně důležitých bílkovin je pro vědce stále ještě záhadou.

V Bibli se dál říká, že Bůh prvnímu člověku vdechl ‚dech života‘.“

„To znamená, že mu dal duši, že?“

„Ne úplně,“ řekl jsem, abych se vyhnul zcela záporné odpovědi. „Ta zpráva totiž pokračuje: ‚Člověk se *stal* živým tvorem.‘“¹⁸

---

17 1. Mojžíšova 2,7

18 1. Mojžíšova 2,7

„Takže má přeci jen duši!“

„Zaleží na přesné formulaci. Bible neříká, že *dostal* duši, ale že se *stal* živou duší. V Bibli se jako duše označuje celý člověk. Však dříve se používalo rčení: ‚V té vesnici bydlí dvě stě duší‘ a byli tím myšleni běžní lidé.

Názor, že se člověk skládá z těla a duše a že po smrti duše tělo opět opouští a žije věčně, pochází z egyptské mytologie a z řecké filozofie. V Bibli nic takového napsáno není.“

„A co je tedy ten dech? Není to jen jiný výraz pro duši?“

„Dech ovlivňuje život, proto se jmenuje ‚dech života‘. Je to životodárná síla, která odlišuje ‚živou duši‘ od ‚mrtvé duše‘. Tím se ve Starém Zákoně (v první části Bible) označuje zemřelý.

Možná by se dal dech nejlépe srovnat s elektrickým proudem. Člověk, kterého Bůh stvořil, ožil teprve skrze dech. Proto se stejné slovo v Bibli používá také pro dýchání.“¹⁹

„A co to má společného se smrtí?“

„Člověk, který zemře, je skutečně mrtvý, ne jen bez dechu, ale i bez jakéhokoliv vědomí. Nemá již žádný vliv na to, co se ‚děje pod sluncem,‘ říká Bible doslovně.²⁰ Proto se nemohou mrtví ani zjevovat, ani nám dávat jakékoliv rady a informace. A proto jsem si také tak jistý, že za těmi spiritistickými zjeveními stojí zlí duchové – démoni, kteří chtějí, abychom věřili, že zemřelí nejsou doopravdy mrtví.“

„Lidé se tedy mylně domnívají, že duše zemřelých jdou do nebe?“ zeptala se trochu zmateně.

„V Bibli se o tom v každém případě nic nepíše,“ odpověděl jsem. „Toto učení bylo do křesťanství přijato až později.“

---

19 1. Mojžíšova 2,7; Izajáš 42,5

20 Kazatel 9,5.6

„Vaše důvěra v Bibli mě dojíhá,“ řekla ironickým tónem. „Jak si to představujete v praxi, že Bůh udělal člověka z prachu země? Tomu se přece nedá věřit při tom všem dnešním poznání a vědění!“ zavrtěla zatvrzele hlavou.

„Samozřejmě, že biblická zpráva používá lidské symboly a způsoby vyjadřování. Ale ve své základní výpovědi o stvoření člověka je v souladu s našimi moderními přírodovědeckými poznatky,“ řekl jsem. „Pokud vás to zajímá, tak vám to krátce vysvětlím. Potom se hned vrátíme zpět k prvním lidem.“

„To jsem tedy zvědavá, co mi chcete osvětlit tentokrát.“ Paní Neumannová se na mě podívala poněkud uštěpačně. „Jsem opravdu zvědavá. Jen do toho!“

„Protože byla zpráva o stvoření zaznamenána již před třemi tisíci lety, pochopitelně nepoužívá dnešní vědecké výrazy,“ začal jsem. „Když Bůh stvořil prvního člověka ‚z prachu země‘, znamená to, že vzal základní složky, které se nacházejí všude kolem, a dal jim vyšší řád. Řečeno moderním jazykem: Dal informaci do hmoty.“

Přírodovědci již rozsáhle prozkoumali náš genetický kód. Množství informací uložených v genech je ohromující. Je mnohem větší než rozsah dat uložených ve dvacetitřítisíťsvazkové Brockově encyklopedii. Bohu se podařilo tohle všechno uložit do molekul DNA našich chromozomů. Jsou nepatrně malé.“

„A?“ namítla.

„Moderní informační věda, která byla vyvinuta v souvislosti s počítači, nás učí, že ani hmota, ani čas neumějí vytvořit informaci. Informace se sice vždy ukládají na nějakém hmotném nosiči, například skrze písmenka na stránkách novin či knih, magnetizaci na pásce nebo digitálně na DVD. Ale *jen* informace umí vytvořit informaci – hmota ani čas to neumějí. Chci to názorně vysvětlit na dvou příkladech.“

Vlna zanechá na písčném pláži vždy nějaký vzor, ale nikdy nenapíše slovo – nezáleží na tom, jak dlouho bychom

na to čekali. Když ale na pláži nalezneme poštu v láhvi, jsme si právem jisti, že tu zprávu uvnitř napsala nějaká inteligentní bytost. Nevznikla tím, že láhev plula dlouhou dobu po moři.

Když k počítači posadíme opici, tak sice bude sem tam ťukat do klávesnice, možná z toho vznikne i srozumitelné slovo či krátká souvislá věta, ale nikdy nenapiše přírodovědecký referát nebo román, nehledě na to, jak dlouho bude u počítače sedět. Když čteme něco smysluplného, jsme přesvědčeni o tom, že to napsal někdo s inteligencí.“

„Ale co to má společného s biblickou zprávou?“

„Dnešní běžný vědecký pohled, z hlediska evoluční teorie, je, že všechno živé tvorstvo, včetně člověka, se vyvíjelo miliardy let z původně neživé hmoty. Což je tvrzení, které říká, že hmota a čas vytvořily obrovské množství informací. To je však ve srovnání s informační vědou nemožné, neboť jedině informace může vytvořit další informaci a zdroj sám musí vlastnit víc informací, než kolik jich sám předává dál.

To veliké množství informací v chromozomech nemohlo v žádném případě vzniknout náhodou. Vědci spočítali, že pravděpodobnost náhodného vzniku je menší, než kdybychom nechali vybuchnout tiskárnu a doufali, že se z toneru na zemi poskládají písmenka tak, abychom z nich mohli vytisknout slovník bez jediné chyby.²¹

Když je v genetickém kódu člověka uloženo tak velké množství informací, potom musí zdroj, ze kterého pocházejí, vlastnit ještě více informací. A protože tento zdroj vytvořil skrze informaci bytost člověka, musí být logicky sám bytostí. Takovou bytost, která vlastní více informací než všichni lidé dohromady, označujeme jako Boha.

A přesně to také říká Biblická zpráva: Bůh vnesl do obvyklé hmoty, do částic, které se nacházejí na zemském povrchu,

---

21 Citát prof. Conklina z knihy *Logos oder Chaos*

takový pořádek, že vzniklo lidské tělo. Tomu potom propůjčil životodárnou sílu, aby ožilo.“

Během mého vysvětlování se její vyzývavý výraz ve tváři rozplynul. Vypadala skoro až zdrceně.

„Překvapuje vás to?“

„Zní to logicky,“ poznamenala krátce. „A jak to s lidmi podle výpovědi Bible pokračovalo dál?“

6

Jediný zákaz v ráji Lidská svoboda a smrt

„Bůh stvořil zahradu – ráj, ve kterém mohli lidé žít. Měli se množit a proměnit v ráj celou Zemi.“

„Tam byl přece také ten strom poznání, ze kterého lidé neměli jíst. A proč vlastně? To mě vždycky zajímalo. Nebylo to omezením jejich svobody?“

„Tak to vypadá na první pohled. Ale skrývá se za tím mnohem víc. Odpověď na otázku, proč jim bylo zakázáno jíst toto ovoce, je velice důležitá, abychom rozuměli Bohu a trampotám, ve kterých se dnes lidé nacházejí.“

Nejdříve se Bible zmiňuje o mnoha stromech v ráji, jejichž ovoce chutnalo výborně, z nichž směli Adam s Evou jíst podle libosti.²² Uprostřed zahrady byl potom ‚strom života‘.²³

---

22 1. Mojžíšova 2,16

23 1. Mojžíšova 2,9

Jeho plody měly u lidí zabránit stárnutí a nemocem. Byly něco jako pilulka nesmrtelnosti, o níž dnes sní vědci. Z toho stromu museli lidé jíst, aby mohli žít věčně. Jen ze ‚stromu poznání‘ jíst nesměli.

Ovoce obou stromů nejspíše vypadalo velice podobně a lahodně. Jak tedy měli první lidé jednat?“

„Jak to myslíte?“

„Když vám dříve maminka říkala: ‚Dělej tohle, ale tamto nedělej!‘, co od vás očekávala?“

„Poslušnost.“

„Ano – ale na základě čeho?“

„Mé důvěry k ní.“

„Také první lidé měli jednat na základě důvěry v Boha – důvěry, která vede k poslušnosti. Důvěra byla nezbytně nutná, přestože Boha mohli vidět a mluvit s ním. Ale on je žádným způsobem nenutil. Mohli se svobodně rozhodnout, což také udělali.“

„To je ale zvláštní druh svobody,“ namítla má partnerka. „Když ji použiji, čeká mě za trest smrti!“

„Ne docela. S tou svobodou je to spíše jako s možností rozhodnout se skočit ze střechy paneláku. Po dopadu zemřete. Je to trest?“

„Vy máte ale zvláštní přirovnání!“

„Vezměme si jiný příklad. Nejspíše jste i vy musela vašeho syna naučit, aby nesahal na rozpálenou plotnu.“

„Ano, samozřejmě, jinak by se spálil.“

„Jak jste ho to učila?“

„Pohrozila jsem mu výpraskem.“

„A proč jste to udělala?“

„Protože ještě nerozuměl tomu, co znamená popálit si prsty.“

„A jaký je tedy rozdíl v tom, když mu řeknete: ‚Když budeš sahat na plotnu, spálíš se‘, nebo ‚Když budeš sahat na plotnu, dostaneš výprask‘?“

„Ta první věta je pouze oznámením, ta druhá výhrůžkou.“

„Co to vlastně oznamujete?“

„To je přece jasné: Co se stane.“

„Takže *následek* jednání, přesněji vzato: následek, kterému jste nemohla zabránit – ledaže byste byla dostatečně rychlá, abyste chytila synovu ruku centimetr nad plotnou.“

„To bych asi nestihla.“

„V jednom případě tedy oznamujete neodvratný následek, v tom druhém trest. S čím se dá Boží oznámení srovnat, když Adamovi a Evě říká, že pokud si vezmou ovoce ze stromu poznání, zemřou?“

„Kam tím míříte?“

„Vycházíme z toho, že Bůh lidem daroval život,“ vysvětloval jsem. „Je zdrojem života, který získáváme ‚dechem života‘.²⁴ Co se ale stane, když se od Boha odvrátíme?“

„Pořád ještě nerozumím, kam tím míříte.“

„Když v noci v pokoji zhasnete světlo, co vám zůstane?“

„Tma, samozřejmě!“

„A máte ve vašem bytě vypínač na tmu?“

„Jistěže nemám, mám jen vypínač světla, ne tmy,“ smála se.

„Ten já samozřejmě také nemám,“ řekl jsem s úsměvem. „Když světlo zhasne, zůstane jen tma. Co zůstane, když se oddělíme od zdroje života?“

„Nakonec jen smrt,“ odpověděla pomalu.

„Ano, tomu nemůže zabránit ani Bůh, protože život nalezneme jen u něj. Bůh tedy Adamovi a Evě nevyhrožoval trestem, avšak pouze oznámil nevyhnutelný následek, kterému nemohl zabránit ani on.“

„Ale mohl,“ odporovala, „vždyť do ráje přece nemusel vsadit ‚strom poznání‘! A navíc vůbec nevěděli, co smrt znamená!“

„Věděl váš malý syn ze začátku, co to znamená, spálit si prsty?“

---

24 Žalm 36,10; 104,29

„Samozřejmě, že nevěděl. Později to však bolestivě zjistil.“

„Na základě čeho měl váš syn dělat to, co jste řekla?“

„Měl mi důvěřovat.“

„Dala jste mu důvod k tomu, aby vám nedůvěřoval?“

„Tomu jsem se vědomě vyhýbala.“

„Určitě také Bůh Adamovi a Evě nedal žádný důvod k tomu, aby mu nedůvěřovali, právě naopak, dal jim mnoho důvodů k tomu, aby ho milovali. A když mám někoho rád, tak také dělám, co se mu líbí, respektive o co mě prosí nebo k čemu mě vyzývá.“

„Ale bylo by přece jen jistější, kdyby ten ‚strom poznání‘ vůbec neexistoval!“ mínila paní Neumannová.

„V tom máte samozřejmě pravdu. Chtěl tedy Bůh tímto stromem naše předky jen dráždit nebo zkoušet? Nebo za tím skrývá ještě něco více?“

„Ven s tím.“

„Ano, ale můžete si z toho udělat závěr sama, když zohledníte celý rámec, totiž spor mezi Bohem a satanem. Předtím jsme mimo jiné zjistili dvě skutečnosti: Všichni nebeští andělé se museli rozhodnout, jestli budou důvěřovat Bohu a zůstanou mu věrní, nebo ne. A navíc: Bůh musí zůstat fér i vůči satanovi. A v důsledku z toho plyne, že musí zacházet se všemi jeho inteligentními bytostmi spravedlivě a férově.“

„Myslíte tím, že všichni musí mít možnost rozhodnout se, jestli zůstanou věrní Bohu? Byl tedy ten ‚strom poznání‘ takovým testem věrnosti, který by prověřil, na které straně se Adam s Evou nacházejí?“

„Ano. Zároveň to však byl také zákon férovosti a spravedlnosti vůči satanovi, na jehož základě se lidé mohli rozhodnout zůstat na Boží straně, nebo se postavit na stranu satana.“

„No to je mi tedy pěkně vymyšlená věc. O tom jsem při výuce náboženství nikdy nic neslyšela. Škoda.“

„Ale Bůh tím sledoval ještě něco dalšího. Skrze tento strom prvním lidem vždy znovu připomínal, že je majitelem nejen rajské zahrady, ale celé Země, a člověk je jen jejím správcem. Bohu patřilo všechno, lidem nic. Tím způsobem jim chtěl připomínat hranice a zabránit, aby v nich vyvstalo sobectví, kterým začala satanova vzpoura.“

„To mi je jasné.“

„A ještě něco: Adam a Eva byli sice stvořeni jako dospělí lidé, ale ještě neměli plně vyvinutý charakter. Aby se náš charakter mohl dále rozvíjet, musíme se potýkat s morálními rozhodnutími. A to s takovými, ve kterých nejde o to, jestli sním pomeranč, hrušku nebo banán, ale s rozhodnutími mezi dobrým a zlým, mezi správným a špatným.“

Se ‚stromem poznání‘ dal Bůh lidem možnost takové rozhodnutí udělat. V průběhu času tím mohli lidé charakterově růst – bez toho, aby zhřešili, až do doby, kdy už by je hřích nedráždil či nedával žádný popud.“

„To by bylo opravdu možné?“

„Určitě. Na jednu stranu bylo tedy nezbytně nutné, aby lidé byli vystaveni stejné zkoušce jako všechna inteligentní stvoření ve vesmíru, na druhou stranu měl strom na lidi také kladný vliv,“ shrnul jsem ještě jednou, protože to bylo důležité.

„Tomu s těmi morálními rozhodnutími ještě plně nerozumím,“ řekla váhavě.

Hledal jsem příklad a po několika vteřinách jsem si na jeden vzpomněl. „Předtím jste mi vyprávěla, že máte syna,“ začal jsem.

„Ano, je mu teď třicet devět. Proč?“

„Předpokládejme, že se vrátil čas a vašemu synovi je teprve šest let. Milujete ho a nechcete, aby se dostal do špatné společnosti a stal se třeba drogově závislým. Abyste tomu zabránila, nesmí do svých dvaceti pěti let opustit dům. Vyučujete ho doma, zakážete mu jakýkoliv kontakt

s vrstevníky a zajistíte, aby se nikdy nedíval na televizi. Co se stane, když v pětadvaceti dům opustí?“

„Byl by naprosto nezpůsobilý pro život.“

„Nesešel by z cesty mnohem rychleji, protože je málo trénovaný dělat morální rozhodnutí a rozlišovat dobré a zlé?“

„Ano, zajisté.“

„A nevyčítal by vám, že jste jím manipulovala a byla krutá, protože se nikdy nesměl svobodně rozhodnout? Nevyčítali by vám totéž příbuzní a úřady?“

„Pravděpodobně by mi dítě odebrali.“

„Bůh to vlastně prvním lidem udělal tak lehké, jak to jen šlo. V zahradě bylo nespočetné množství stromů, ze kterých mohli jíst, kdy se jim zachtělo. Rád bych ochutnal všechny ty dobroty, které byly tenkrát v ráji. Někdy trochu vytuším, jaké to asi bylo, když jím zralé ovoce v jižních zemích. Adam s Evou vůbec nebyli odkázáni na ovoce ze ‚stromu poznání‘, ale naopak na ovoce ze ‚stromu života‘, které směli, ba dokonce měli jíst.“

„Ale nechápu, proč bylo zrovna ovoce ze ‚stromu poznání‘ zakázané. Poznání je přece něco dobrého. Copak Bůh nechtěl, aby se lidé učili a stali moudřejšími?“

„Ale ano. V zásadě však nešlo o vědění, ale o zvláštní poznání. V Bibli se tento strom vždy označuje jako ‚strom poznání dobrého a zlého‘.²⁵ A navíc v Bibli má poznání vždy něco společného se zkušeností. Kdyby jedli toto ovoce, nedosáhli by zvláštního vědění, ale poznali by na vlastní kůži, co je dobré a co zlé. A právě této trpké zkušenosti je chtěl Bůh ušetřit.“

„Toho ale očividně nedosáhl.“

„Je mi líto. Satanovi se povedlo svést člověka k ochutnání ovoce.“

---

25 1. Mojžíšova 2,9

„Jak se mu to povedlo?“

„Bible podává zprávu, že na Evu u ‚stromu poznání‘ promluvil had a zeptal se, jestli jim Bůh zakázal jíst ovoce ze všech stromů v zahradě.“

„Á, příběh s hadem! Přesně teď se ukazuje, že Bible je plná pohádek. Mluvicí had – kdo to kdy viděl?“

„Ano, to je skutečně pozoruhodné. Zde si zase jednou musíme zvolit, jestli Bibli zavrhneme jako nevěrohodnou knihu, protože obsahuje divné věci, nebo ji budeme zkoumat hlouběji, namáhat trochu náš rozum, abychom objevili závažné a pro nás důležité pravdy. Co teď chcete?“

„To je hloupá otázka, vždyť jste si dávno všiml, že mě to zajímá.“

„Promiňte, prosím, špatně jsem se vyjádřil. Chtěl jsem se zeptat, jestli budeme pokračovat, nebo si radši chcete udělat malou přestávku a zdřímnout si.“

„Na spánek teď nemám ani pomyšlení. Díky rozhovoru se mi do krve vlilo velké množství adrenalinu. Jsem úplně čilá. Ale dala bych si něco k pití,“ řekla paní Neumannová, protože zrovna v tu chvíli kolem procházela letuška s vodou a pomerančovou šťávou. Oba jsme sáhli po kelímcích.

Nezvládnutá zkouška

Pád do hříchu a jeho následky

„No tak spusťte, už se nemohu dočkat,“ zahájila opět rozhovor. „Jsem zvědavá, co z té pohádky uděláte tentokrát.“

„O to vůbec nejde. A jsem přesvědčen, že s trochou podnětů k přemýšlení ty důležité skutečnosti objevíte sama.“

„Tak se mi to pokuste přiblížit.“

V tuto chvíli jsem si byl jistý, že jsme mohli pokračovat tou obtížnější částí. Chtěl jsem jí toho ještě hodně vyprávět. A navíc jsme zdaleka nevyřešili všechny otázky, které ze začátku nadhodila.

„Je jasné, že satan Evu svedl. Kde ale v tomto příběhu byl?“

„Asi v hadovi.“

„Co tedy dělal?“

„Přestrojil se, maskoval se.“

„Mohli bychom také říci, že použil nástroj nebo prostředníka. A potom ten had mluvil. Jak se tomu říká?“

„Pohádka, vždyť už jsem to řekla.“

„A kdyby se to stalo doopravdy?“

„Pak by to byl zázrak.“

„Přesně tak. A čeho chtěl had svým výrokem dosáhnout?“

„Nevím, co had řekl.“

„Teď by nám pomohlo přečíst si to místo v Bibli. Na cestách mám s sebou vždy malou kapesní Bibli. Denně v ní číst mi dává sílu a naději. Malý moment prosím.“

Vyndal jsem Bibli z mého kufříku a otevřel první stránky.

„Tady, v 1. knize Mojžíšově, v kapitole 3, se o tom píše. V prvním verši čteme: ‚Řekl ženě: Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?‘ Podívejte, předtím tam čteme, že Bůh řekl: ‚Z každého stromu zahrady smíš jíst.‘ Co tím tedy chtěl satan říci?“

„Proč se vlastně stále tak divně ptáte? Já chápu, co tím myslel – chtěl zasít pochybnost.“

„Promiňte,“ řekl jsem. „Chtěl jsem se jen ujistit, že se v našich myšlenkách nacházíme ve stejném bodě.“

„Tenkrát satan použil stejnou taktiku, kterou používá velice často i dnes. Za prvé nikdy nechodí osobně, ale vždy používá nějaký nástroj či prostředek, většinou další lidi. Za druhé dělá zázraky, aby upoutal naši pozornost. Ta domnělá zjevení duchů zemřelých při spiritistických sezeních jsou dobrým příkladem. Za třetí zpochybňuje, co řekl Bůh, a zasévá nedůvěru. A za čtvrté je vždy jeho cílem nás svést k neposlušnosti, odvést od Boha a přetáhnout na svoji stranu. Z tohoto pohledu pro nás dnes tento zdánlivě pohádkový příběh skrývá velice důležité pravdy.“

„To zní docela jasně.“

„Také zde čteme, jakým způsobem se satan pokoušel svést Evu k hříchu: ‚Had ženu ujišťoval: Nikoli, nepropadnete

smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojdete, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé. ‘ Nejsou to půvabné sliby? Nesmrtelnost, větší vědění, být jako Bůh? Nepřijde vám to poslední povědomé?’

„Co tím myslíte?“

„Předtím jsem vám vyprávěl, že Lucifer chtěl být jako Bůh. A nyní se pokusil podstrčit člověku jeho vlastní motivaci.“

„Patrně úspěšně.“

„Zde se dostáváme k důležitému bodu. Toto vydání Bible to usnadňuje čtenáři rozpoznat, protože Boží výroky a výroky hada jsou napsané ve sloupcích vedle sebe: Bůh říká: ‚V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.‘ Hada naproti tomu: ‚Nikoli, nepropadnete smrti.‘ Tato lež nemohla být nehoráznější. Ale někdy jsou nejtroufalejší lži těmi nejúčinnějšími.“

„Můj muž byl mistr světa v troufalých lžích,“ usklíbla se má partnerka. „Ale zpět k Evě, provinilé oběti.“

„Ano. Před jakým rozhodnutím tenkrát stála?“

„Kdo má pravdu.“

„A jak to mohla zjistit?“

„Vyzkoušet to. Ale vždyť to byla její zkáza.“

„Přesně. Vyzkoušet to právě neměla. Nakonec tedy přece jen stála před otázkou, komu důvěřovat: Bohu, nebo hadovi. Zase hraje důvěra rozhodující roli. V čem tedy spočíval původní Evin hřích?“

Chvilku přemýšlela. „Byl to zlom v důvěře Bohu – a také sobectví. Ale Eva pak nezemřela. Neměl satan přece jen tak trochu pravdu?“

„Nejenom trochu. Podívejte se na hadovy sliby ještě jednou. V čem měl skutečně pravdu?“

Paní Neumannová si ještě jednou přečetla verše v mojí Bibli. „Ach tak, v poznání zlého – nebo ve zkušenosti se zlem, jak jste již řekl.“

„Jaká tedy byla satanova taktika?“

„Namíchal pravdu se lží.“

„To dělá dodnes s obrovským úspěchem.“

„Začínám pomalu chápat, proč je pro vás Bible tak zajímavou knihou.“

„Můžeme v tom objevit ještě něco více, protože u Adama probíhala celá věc jinak. O něm tu v první řadě vůbec není řeč. Objevil se až později a uviděl Evu s nakousnutým ovocem v ruce. Pravděpodobně velice rychle pochopil, co to znamenalo: Ztratil by ji. Před jakým rozhodnutím stál nyní Adam?“

„Měl si také vzít, či nikoli? To byl neuvěřitelný vnitřní boj. Kdyby si nevzal, ztratil by Evu. Kdyby si vzal a také ochutnal, ztratil by Boha, ale zůstal by s Evou. Chudák Adam.“ Moje sousedka se mazaně usmála.

„Pokud zajdeme do hlubší roviny – nebyla to především otázka lásky? Koho Adam více miloval: Boha, nebo Evu? Je samozřejmě správné milovat svou manželku či manžela, ale vy nejspíše znáte největší přikázání, jak ho označil Ježíš.“

„Pomozte mi trochu vybavit si je. Které to bylo přikázání?“

„Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly.“²⁶ To je největší přikázání. Proti tomu se Adam prohřešil. Jeho hřích tedy spočíval v nedostatečné lásce k Bohu. Porušení zákazu jíst ovoce bylo jen jeho důsledkem.

Je zajímavé vidět, kdo je v Novém Zákoně volán k zodpovědnosti za tuto mizérii, do které jsme se dostali díky našim pradávným předkům. Kdo za to podle vás nese více zodpovědnosti?“

„No, nakonec had, ale pak...“ chvíli přemýšlela, „...nejspíše přece jen Eva.“

---

26 Marek 12,29.30

„Adam je také zmíněn, protože on nebyl – jako Eva – sveden, ale hřešil vědomě, dokonce úmyslně.“

Původní hřích prvních lidí proto sestával z nedostatku důvěry a nedostatku lásky k Bohu. Vy jste již nejspíš také zažila nebo pozorovala, co může v manželství způsobit vážné narušení důvěry a lásky.“

„Ano, mnoho manželství se kvůli tomu rozpadlo.“

„Je to pro vás srozumitelné, že skrze tento pád do hříchu, jak se mu většinou říká, se vztah člověka k Bohu skutečně do základu rozpadl?“

„Ne, ještě ne.“

„Lidé někdy po tíživém sporu říkávají: ‚Ta dotyčná osoba pro mě už neexistuje.‘ Bible nazývá ‚duchovní smrtí‘, když člověk nemá k Bohu žádný vztah. V tomto smyslu Adam s Evou skutečně ihned zemřeli. V tělesném smyslu až později. A tím se dostáváme k neodvratným následkům rozbitého vztahu.“

„Co by se stalo, kdyby Adam s Evou nejedli ze stromu? Pak by přece nevyužili svou svobodu.“

„Nejlepší by bylo, kdyby použili svou svobodnou volbu k důvěře Bohu místo požití ovoce ze ‚stromu poznání‘. Pak by lidé žili v ráji ještě dnes. Neexistovala by nedůvěra, rozepře, války, nemoci a smrt.“

Podívejme se blíže na důsledky, protože se z nich odvíjí následující Boží jednání, kterým by tu mizérii opět odstranil. Bible říká, že Adam s Evou se před Bohem schovali, když je v ráji navštívil.²⁷ Místo lásky se dostavil strach. A když se zeptal na jejich provinění, svedl Adam vinu na Evu a Eva na hada. Zajímavá je Adamova formulace: ‚Žena, kterou jsi mi dal,‘ říká Bohu.²⁸ Na koho vlastně sváděl Adam vinu?“

---

27 1. Mojžíšova 3,8.10

28 1. Mojžíšova 3,12.13

„Na Boha.“

„To je pro nás typické i v dnešní době: Podstrčíme Bohu provinění, která jsme sami napáchali.“

„To se ale netýká mě, protože v Boha nevěřím.“

V tuto chvíli jsem úmyslně nepřistoupil na poznámku paní Neumannové. „Slýchám argumentovat mnohé nevěřící lidi, když lidské selhání způsobí katastrofu: ‚Proč tomu Bůh nezabránil?‘

Ale vraťme se zpět k pádu do hříchu. Mezi Adamem a Evou se vytratila jednota, aniž by se stalo cokoli dalšího. Z toho poznáváme, že kvůli neposlušnosti Bohu byl ovlivněn rovněž jejich charakter a vzájemný vztah.

Stejná neposlušnost také způsobila konec života v ráji. Museli namáhavě pracovat a chléb jedli v potu tváře. Objevily se bolesti a nemoci. Od té chvíle byli lidé smrtelní. Určitě znáte Boží výrok, který se často cituje na pohřbech: ‚Prach jsi a v prach se navrátíš.‘²⁹

Moje partnerka přikývla.

„Adam a Eva museli odejít z ráje, protože byli nevěrnými správci. Bůh jim zabránil v dalším přístupu ke ‚stromu života‘. Bylo to vlastně Boží milosrdné opatření, protože by jinak existovali hříšní nesmrtelníci.³⁰ Nebo byste chtěla žít v dnešních podmínkách věčně?“

Moje sousedka sraštila čelo. Potom vstala, sáhla do své kabelky a s papírovými kapesníčky v ruce se opět posadila. Vysmrkala se.

---

29 1. Mojžíšova 3,19

30 1. Mojžíšova 3,22b

8

Naše druhá šance

Nezbytnosti plánu na vysvobození

Když s tím byla hotová, vyzývavě na mě pohlédla. „Řekněte, není to nefér, že musíme všichni pykat za chyby Adama a Evy?“

„Bůh je stvořitel a tím také zdrojem života,“ začal jsem. „Svou neposlušností se první lidé oddělili od Boha³¹ a odstříhli od zdroje. Naše pomíjivost je nutným následkem tohoto rozdělení, protože Adam s Evou nemohli svým potomkům předávat dál, co sami neměli: nesmrtelnost. Předali však svým dětem sklony ke hříchu a své slabosti. Ty se projevily hned na prvním synovi, Kainovi, který jednoho dne ze závnsti zavraždil svého bratra Ábela.“³²

---

31 Izajáš 59,2

32 1. Mojžíšova 4,8

„Jsme na tom tak zle kvůli Adamovi a Evě,“ konstatovala paní Neumannová.

„Samozřejmě, že nás Bůh nečiní zodpovědnými za to, jaká břemena jsme zdědili, ale nemohl a nemůže zabránit tomu, abychom trpěli následky pádu do hříchu, protože jednoduše nemůže zrušit zákon příčiny a následku. Jinak bychom se nemohli spolehnout už vůbec na nic.

Představte si, že by Bůh na letišti z ničeho nic zrušil gravitaci, aby si stará paní při pádu ze schodů nezlomila nohu. Ostatní lidé by se najednou začali vznášet a letadla by nemohla přistát, protože by je gravitační síla nepřitahovala k zemi, jak jsou zvyklí. V tuto chvíli mě nenapadá žádný lepší příklad. Doufám však, že rozumíte, proč je zákon příčiny a následku zásadně důležitý pro bezpečný život, i když to má někdy negativní následky.“

„Ano, tomu rozumím.“

„Bůh první lidi jasně varoval před následky jejich neposlušnosti.³³ Kdyby se jim v tom snažil zabránit, stal by se nevěrohodným. Nalomila by se jistota a důvěra. A satanova lež, že v žádném případě nezemřou, by se najednou stala pravdou. Zde vidíme, do jakého rozporu by se Bůh dostal, kdyby následky hříchu částečně nebo úplně odstranil.“

„Nad tím musím ještě v klidu popřemýšlet.“

„Nesmíme u těchto otázek zapomínat na obrovský rámec, ve kterém se celé drama odehrává: spor mezi Bohem a satanem. Satanovy intriky musejí samy ukázat, kam nakonec vede vzpoura proti Bohu. A na to musí být dostatek příležitostí. První lidé se postavili na satanovu stranu z vlastního rozhodnutí. Za to nesli odpovědnost a trpěli následky.

Jádrem problému je, že Bůh nemohl těm následkům zabránit, když chtěl dosáhnout svého cíle, a sice, aby v celém vesmíru vládla harmonie, láska a mír. Všem bytostem obdařeným

---

33 1. Mojžíšova 2,17

rozumem musí být jasné, kam vede vzpoura a neposlušnost (v Bibli nazývaných hříchem).“

„Ale není to už dávno jasné?“

„Ano, přinejmenším věrným andělům. Svou skutečnou povahu jim satan odkryl, když prostřednictvím lidí nechal ukřižovat Božího syna, Ježíše. Ukázalo se, že je vrah,³⁴ schopný zavraždit i samotného Boha.

Na základě této skutečnosti mohl Bůh satana natrvalo vyhnat z nebe bez toho, aby kdokoliv z věrných andělů pochyboval o spravedlivosti tohoto opatření. Svrhnul ho na Zemi, protože jen zde měl příznivce.“³⁵

„To zní nějak podivně,“ řekla má partnerka.

„Tomu rozumím. Já sám jsem potřeboval dlouhý čas, než jsem si spojil všechny souvislosti. Vždyť vy jste ještě neměla možnost se tím pořádně zabývat. A navíc ještě neznáme všechny důvody Božího jednání. Něčemu dnes už rozumíme a něco nám bude vysvětleno až po dokončení všech úkolů v plánu na záchranu.“

„Opravdu tomu ještě nerozumím. Když je Bůh všemocný a údajně i milosrdný, mohl přece zajistit naši záchranu i jinak, bez ukřižování Ježíše. Mohl poslat anděla nebo říct: ‚Kašlem na to, všechno vám odpouštím a nikdo nebude ztracen.‘ Proč musel zemřít jeho syn, aby se tohle všechno urovnalo? To mi nejde do hlavy.“

„Vaše otázka je naprosto oprávněná. Mluvil jsem již s mnoha lidmi, pro které je Boží jednání při naší záchraně nepochopitelné. Až donedávna nebyly mnohé věci jasné ani mně. Ale potom mi jeden přítel poslal přehled, kterým se při různých setkáních snaží srozumitelně vysvětlit Boží jednání. A tam jsem objevil nové souvislosti. Chcete, abych vám to také vysvětlil?“

---

34 Jan 8,40.44

35 Zjevení 12,7-9

„Zajisté. Stejně nemohu spát.“ Paní Neumannová se pohodlně usadila.

„Můj přítel tvrdí, že Boží jednání při naší záchraně *nutně* vychází z následků pádu do hříchu. S těmi jsme se již seznámili.

Následkem a zároveň příčinou naší mizérie jsou nedostatečná důvěra a chybějící láska k Bohu. Jejich místo zaujala nedůvěra a sobectví. Co musel Bůh udělat, aby lidi motivoval k lásce a k důvěře v něj?“

„No jo,“ řekla trochu váhavě, „musel by ukázat, že se mu dá důvěřovat a že je lásky hoděn. Musí ten vztah nějak spravit.“

„Ano, ale Bůh vztah s lidmi nemůže dát do pořádku sám. Musí na tom pracovat obě strany. On může pouze projevit zájem na budování harmonického vztahu a *dokázat* nám svou důvěryhodnost a lásku. Nestačí jen *tvrdit*, že je láskyplný a důvěryhodný.

Zároveň musel dát Bůh satanovi příležitost dokázat svá tvrzení, a dát tak lidem šanci tyto lži prohlédnout. Satan musel dostat příležitost odkrýt svou pravou povahu, kterou tvoří sobectví, touha po moci a potěšení ze smrti.

Dalším důsledkem pádu do hříchu je, že jsme se vědomě či nevědomě připojili k satanově vzpouře a neposlechli tak Boha. Nedbáme na jeho příkazy. Co může Bůh udělat, aby to změnil?“

Moje sousedka se na mě bezradně podívala a řekla: „Musí lidi přimět, aby se odvrátili od satana – nebo...?“

„Ano, Bůh nás musí motivovat, abychom ho přestali odmítat a byli opět z lásky poslušní.“

„Být z lásky poslušní?“ zopakovala tázavě. „To přece nejde dohromady. Není poslušnost něco nuceného, co je opakem svobody a lásky? Když někoho miluji a on mne také, pak přece nemluví o poslušnosti.“

„Máte pravdu. Když někoho miluji, udělám vše pro to, abych s tímto člověkem nenarušil vzájemnou harmonii. Snažím se s ním žít a jednat v souladu se společnými zájmy, cíly a hodnotami.

Na druhé straně nemůžeme opomenout, že Bůh je vládcem vesmíru a že v jeho království existuje určitý řád. Říkáme mu Boží zákon. Určitě znáte deset přikázání.“

„Samozřejmě.“

„Chce se v nich pro nás jen to nejlepší a mají za úkol chránit naše životy, vlastnictví nebo naše manželství. ‚Nezabiješ, nepokradeš, nesesmilníš.‘ Tato přikázání pocházejí od milujícího a moudrého Stvořitele, který nejlépe ví, jak můžeme prožít šťastný život. Ve vztahu k Bohu je proto naprosto vhodné mluvit o poslušnosti.

Na můj vztah k Bohu má přirozeně silný vliv to, čím jsem motivován: Můžu ho poslouchat, protože z něho mám strach. Když ho ale miluji a důvěřuji mu, pak to vyjádřím tím, že se řídím podle jeho principů a pokynů.³⁶ Ježíš jednou řekl svým následovníkům: ‚Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání,‘ a ‚Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.³⁷ Ježíš není jen nějaký kamarád, je to Boží Syn. Jako náš Zachránce zůstává stále náš Pán, kterého posloucháme a následujeme.³⁸

„To už se mi zamlouvá více,“ řekla má sousedka.

„Dostáváme se k dalšímu důsledku pádu do hříchu,“ pokračoval jsem. „Kvůli výslovnému porušení Božího zákona na sebe první rodiče naložili vinu a zasluhovali trest. Skrze naše vlastní chování v dnešní době mimochodem ukazujeme, že bychom to neudělali lépe než tenkrát oni, protože také překračujeme, více či méně vědomě, Boží zákony.“

---

36 1. list Janův 5,3

37 Jan 14,15; 15,14

38 Lukáš 6,46

„To máte pravdu.“

„O to mi ale nejde. Jde mi o to, abychom Božímu jednání lépe rozuměli a dali mu za pravdu,“ řekl jsem s úsměvem. „Otázka je: Co by musel Bůh udělat, aby osvobodil lidi od jejich viny?“

„Musí jim prostě jen odpustit!“

„Prominout spravedlivý trest jednoznačně vinnému? To by zranilo naše vnímání práva! Neobviňoval by pak satan Boha z nespravedlivosti? A měl by pravdu. Tak jednoduše to tedy nejde. Bůh nemůže naši vinu jednoduše zamést pod koberec. Je sice milosrdný, ale musí být také spravedlivý.“

Pohlédla na mě a svažila čelo.

„Lidský trest musí být nějak odpykán a spravedlnosti musí být učiněno za dost. Při tom Bůh nesmí ani potrestat lidi, jak si to zasloužili, protože to by znamenalo věčnou smrt, ani nesmí změnit nebo odstranit již jednou vydané zákony. Co bychom si mysleli o Bohu, který by nejprve vydal zákony a potom je změnil, kdybychom je překračovali?“

„Pravděpodobně bychom přišli o úctu k němu.“

„Další problém byl v tom, že díky neposlušnosti se změnila také lidská povaha. Stali jsme se sobeckými a ztratili tím způsobilost pro život v dokonalém vesmíru. Které výzvě Bůh čelil?“

„Tomu nerozumím.“

„Naše povaha se musí změnit bez toho, aby s námi Bůh manipuloval. A přesně to je ten těžký krok: Musel najít cestu, jak změnit naši bytost takovým způsobem, abychom opět žili v souladu s jeho povahou a principy. A k tomu nás Bůh nesmí ani nutit, ani s námi nijak manipulovat. To znamená: Potřebuje k tomu ochotu a souhlas každého jednotlivce. Vnitřní změna má způsobit, abychom opět jednali z lásky k němu místo ze sobectví.“

„To zní komplikovaně. Jak toho docílit?“

„K tomu se hned dostanu. Nejdříve si ještě chceme vyjasnit dva další požadavky na Boha. Lidé se stali smrtelnými a zakoušeli tělesné chátrání, nemoci a smrt. A ještě k tomu přišli o ráj. Co to vyžaduje od Boha, když chce odstranit následky pádu do hříchu?“

„No jo, musí lidi znovu oživit a stvořit nový ráj.“

„Přesně. Bůh nám musí dát nový život v novém zdravém těle a celou Zemi zcela obnovit. Když nám potom opět zpřístupní ‚strom života‘, budeme moci žít věčně.“

„No to by potom bylo zase vše v pořádku,“ řekla paní Neumannová. „To je ale opravdu mnoho obtížných požadavků na Boha.“

„Ovšem. Naštěstí pro nás je Bůh mocný Stvořitel a je také velmi moudrý. Pro něj není žádný problém stvořit lidi znovu a dát jim nový ráj. Však to už jednou udělal a může toho dosáhnout jen svou mocí. Také dokázat svou důvěryhodnost a láskyplnost pro něj není těžké, protože taková je jeho podstata. Ale některé ze jmenovaných požadavků nemůže splnit jen svou mocí.“

„Jak to myslíte?“

„Jak docílíte toho, aby bylo vaše vzpurné dítě opět z lásky poslušné? Máte na to recept?“

„Člověk by se o to musel pokusit domluvami a velkou dávkou lásky,“ domnívala se paní Neumannová.

„Zaručuje to úspěch?“

„Je mi líto, ale asi ne vždy!“

„A nátlakem teprve ničeho nedosáhnete. Tím bychom jen přilévali olej do ohně vzpoury, protože užívání moci vzbuzuje strach.“

„Situace se pěkně zamotala po pádu do hříchu,“ řekla. „Pomaloučku začínám chápat, že najít řešení nebylo lehké ani pro samotného Boha. Jak to tedy zvládl? V Bibli se o tom určitě také píše.“

„Zajisté. Hodně z toho možná znáte z hodin náboženství.“

„Je mi líto, ale vzpomínám si jen matně. Myslíte věčný život?“

„Ano, ti, kteří uvěřili, vstanou z mrtvých a dostanou nové tělo.³⁹ A potom budou žít na nové zemi bez jakéhokoliv utrpení, bolesti a bez smrti.⁴⁰ Cestu, kterou Bůh usmířil lidskou vinu, jsme probírali už předtím.“

„Vy určitě myslíte Ježíšovo ukřížování. Ještě stále nerozumím tomu, proč to bylo třeba.“

„Však jsme tuto otázku zatím neřešili. Vezměme si příklad. Jedu autem příliš rychle. Překročím rychlost a radar mě usvědčí. Zastaví mě policista, chce vidět moje doklady a také mi dá pokutu. Jednoduše mě nemůže nechat jet dál, i kdyby chtěl, protože by tím porušil zákon a zanedbal by své povinnosti. Ale když můj kamarád, spolujezdec, vytáhne peněženku a pokutu zaplatí, pak z toho vyvážnu bez trestu.“

„To je ale zvláštní příklad.“

„Zajisté, nestává se to často, ale neporušila by se tím pravidla. Podobně to udělal i Boží syn. Zaplatil trest, který jsme zasluhovali my. Tím můžeme vyvážnout bez trestu a bez porušení pravidel, protože základní právní zásada je, že nemohou pykat *dva* lidé za tentýž přestupek, když byl spáchán jen *jednou*. Ani ten policista nemohl chtít peníze také ode mě, když už zaplatil kamarád.“

„Ano, to mi dochází.“

„A teď k již zmíněné otázce. Proč na sebe musel vzít trest zrovna Boží syn? Vždyť trest musí odpovídat zločinu. Peněžitý trest neučiní zadost vraždě. Přestoupení Božího zákona je ale zločin proti majestátu, za který je trest smrti. Ztráta života, navždycky. To sice neradi slyšíme, ale je to pravda.“

---

39 1. Korintským 15,21.22.42-44.51-53

40 Zjevení 21,1.4

My lidé jsme podřízeni zákonu. Od nás je právem požadována poslušnost. Tím pádem by nestačil *jeden* člověk nebo anděl, aby odpykal trest za *všechny* lidi. Musel by to udělat někdo, kdo je rovnocenný Božímu zákonu. Proto bylo potřeba obětovat Božího syna, protože jedině on, jako zákonodárce⁴¹, stojí nad zákonem. Jeho oběť tedy stačí za provinění *všech* lidí. Kdyby se obětoval anděl nebo bezhříšný člověk (pomineme-li to, že nikdo takový neexistuje), mohla by tato oběť pomoci jen *jednomu* dalšímu člověku.“

Moje sousedka zívla. „Pardon. To není vyjádření dlouhé chvíle. Klidně pokračujte. Když už nebudu moci, řeknu vám.“

„Ano, prosím. Koneckonců se zde probíráme složitými otázkami o Bohu.“

„Taky mám ten dojem.“

„Ale už jsme si toho hodně vyjasnili. Předtím jsme zjistili, že Bůh musí svou důvěryhodnost a laskavost dokázat. A přesně to také udělal.“

„O tom nic nevím.“

„Bůh svou jedinečnost a důvěryhodnost dokázal hlavně proroctvími.⁴² Všechna se vyplnila. Svou lásku, věrnost a důvěryhodnost, slíbenou Abrahamovi, dokázal také tím, že vysvobodil izraelský národ z otroctví v Egyptě a provedl ho pouští až do zaslíbené země.“⁴³

„Moment,“ přerušila mě paní Neumannová. „Právě jste říkal, že Bůh předpověděl věci, které se později staly. Můžete uvést nějaký příklad?“

„Velice rád. Ale musel bych vám toho vyprávět více a bojím se, že bez přehledu, který teď nemám s sebou,⁴⁴ bude

---

41 Srovnej 2. Mojžíšovu 20,2 s Judou 4b.5 a Jakuba 4,12 s Janem 5,11

42 Izajáš 46,9-11; 45,21

43 5. Mojžíšova 7,6-8; 1. Mojžíšova 15,13.14

44 Tento přehled naleznete na straně 144

těžké pochybit souvislosti. Proto navrhuji, že vám nejdříve objasním, jak Bůh splnil zbylé požadavky. Potom se dostaneme k některým příkladům splněných biblických proctví.“

„Souhlasím.“ A s vychytralým úsměvem dodala: „Ale ne že zapomenete.“

„Určitě ne,“ ujistil jsem ji. „Vyprávím o tom velmi rád. Skončili jsme u toho, jak Bůh dokázal svoji lásku tím, že na náš svět poslal svého Syna. Zajisté znáte biblický text: ‚Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.‘⁴⁵ Boží Syn se stal člověkem a žil mezi námi.⁴⁶ Svou povahou a jednáním ukazoval, jak moc nás Bůh miluje.⁴⁷ Nechal se dokonce ukřižovat, protože nás miluje.⁴⁸ Nakonec sice ďábla porazil, ale nemusel dopustit, aby se to stalo takovým způsobem. Byl přece Boží Syn a mohl si na pomoc zavolat celou armádu andělů.⁴⁹

Mimochodem: Bůh mohl problémy vzniklé pádem člověka do hříchu vyřešit jen tím, že pracoval v týmu – jako Otec, Syn a Boží Duch.“

„A jakou úlohu plní Boží Duch?“

„Ten se zabývá hlavně řešením zbývajících problémů, například, abychom Boha z lásky opět poslouchali, nebo lépe řečeno: Abychom svá jednání dobrovolně a rádi podřídili jeho hodnotám a měřítkům, aby byla v souladu.“⁵⁰

Usmála se, když jsem se opravil.

„Když, především skrze Ježíše Krista, poznáme a zakušíme Boží lásku, pak v nás Duch probouzí opětovnou lásku

---

45 Jan 3,16

46 Filipenským 2,5-7

47 1. Janova 4,9.10

48 Filipenským 2,8; Jan 10,17.18

49 Matouš 26,53

50 Ezechiel 36,26.27

k Bohu. Ta nás motivuje poslouchat.⁵¹ Když se svěříme do Kristových rukou, Boží Duch způsobí, že se Boží principy vryjí do našeho srdce a že je budeme žít rádi.⁵²

Navíc mění náš charakter a dává nám sílu a schopnost milovat svého bližního.⁵³ Víme, jak moc nás může láska motivovat ke změně našich postojů a našeho chování.

Bůh nás skrze působení jeho Ducha osvobozuje od našich hříšných návyků.⁵⁴ Tak se stáváme způsobilými pro věčný život.“

„K tomu mám mnoho otázek,“ řekla má souseďka.

„Není divu, protože se tím dostáváme do procesu, jak můžeme my osobně zakusit vysvobození,“ řekl jsem. „Pokud se vaše otázky vztahují právě k tomu, pak je navrhuji zařadit do fronty a dokončit nejprve stávající téma.“

„Ano, to bude lepší,“ přikývla souhlasně. Chtěla zjevně ještě něco dodat, proto jsem na ni pohlédl plný očekávání. Po chvíli řekla: „Neměla jsem tušení, jak je to obsáhlé. Vcelku mi to přijde logické a průkazné, ale nejsem si jistá, jestli jsem všemu rozuměla.“

„Však jsme toho dnes v noci také probrali hodně najednou. Když s lidmi systematicky studuji Bibli, projednáváme tato obtížná témata na vícero schůzkách. Můžu vám poslat kopii dokumentu, který vypracoval můj přítel, jak jsem vám již řekl.⁵⁵ Pak byste si to mohla všechno ještě jednou v klidu pročíst a vyhledat si patřičné texty v Bibli. Samozřejmě, že vám budu k dispozici i později, pokud budete mít otázky. Na telefonu mě sice nezastihnete vždy, ale můžete zanechat zprávu. A navíc telefonování dnes není drahá záležitost ani v USA, kde bydlím.“

---

51 1. list Janův 4,16.19; 5,3

52 Židům 8,10

53 Galatským 5,22.23; 1. list Janův 4,7.8

54 Římanům 8,12-14

55 V příloze je vysvětleno, jak ho nalézt

„Děkuji za nabídku. Momentálně mi v hlavě hučí jako v úlu.“

„Uděláme si raději přestávku?“

„Ne, ne,“ řekla důrazně paní Neumannová. „Teď je to opravdu napínavé a vy mi toho chcete ještě hodně vyprávět.“

„Než se dostanu k některým příkladům biblických proctví, chtěl bych ještě udělat závěr z požadavků na Boha v souvislosti s plánem záchrany. Můžeme z toho poznat, proč lidi nemohl zachránit nikdo jiný než Boží Syn v lidském těle.“

Boží plán se stává úspěšným jen díky prostředníkovi, který logicky musí splňovat určité požadavky.

Předtím jsme zjistili, že Bůh musí svou důvěryhodnost a láskyplnost dokázat. A to udělal především skrze tohoto prostředníka, který věrně představoval Boží charakter tak, abychom to mohli pochopit. Z toho vyplývají dva požadavky: Prostředník musel být Bůh i člověk v jedné bytosti pro naše lepší chápání. Tím se mohl stát také naším zástupcem a porazit satanovu vládu.“

„Ano, to dává smysl,“ kývla.

„Příčina našich problému tkví v pádu do hříchu. A na tom nesměl mít prostředník žádný podíl: Musel být jako člověk naprosto poslušný a bez hříchu. Musel dokázat, že skrze Boží sílu můžeme být poslušní, respektive že můžeme žít v souladu s Boží vůlí a satan nás tak nemůže donutit hřešit. Tím se objasňuje, že lidé skutečně nesou morální odpovědnost za své hříchy se všemi důsledky.“

Další požadavek jsme již probírali: Prostředník na sebe musel vzít vinu všech lidí a snést náležitý trest. Dále nás musel být schopný osvobodit od našich vazeb na satana a od hříšných návyků. Musel tedy být mocnější než satan.

Kromě toho musel být schopen osvobodit nás od všech následků hříchu, obzvláště od smrti. A to si žádalo, aby sám přemohl smrt zmrtvýchvstáním.

Aby nás mohl nechat povstat k věčnému životu a zemi znovu proměnit v ráj, potřebuje stvořitelské síly. Musí tedy být roven Bohu.

Ještě jednou shrnu požadavky na prostředníka: Musel být Bůh i člověk,⁵⁶ žít bez hříchu a svou smrtí odpykat náš trest.⁵⁷ Musel opět vstát z mrtvých a mít stvořitelskou moc.⁵⁸

V celém vesmíru existuje jen jeden, který toto vše splňoval: Boží syn, který se stal člověkem v Ježíši Kristu. Proto jako jediný přichází v úvahu pro plán záchrany.⁵⁹ A proto mu můžeme bezpečně důvěřovat.“

„A jak bych ho mohla vzít v potaz já, jak říkáte?“

„Tyto lidské trampoty začaly tím, že se rozbil důvěrný a láskyplný vztah k Bohu. Tento vztah musíme opět obnovovat. Bůh dělá ze své strany vše potřebné. Neočekává žádnou slepou důvěru. Někomu, koho známe jako spolehlivého a důvěryhodného, můžeme z dobrých důvodů důvěřovat. Náš první a nejnaléhavější úkol je proto lépe poznat Ježíše Krista, protože jediné tak lépe poznáme také Boha.⁶⁰ Hlavním zdrojem jsou zprávy evangelií v Novém Zákoně (Matouš, Marek, Lukáš, Jan – knihy napsané čtyřmi Ježíšovými učedníky).

Když Ježíše začneme milovat a důvěřovat mu, můžeme se také rozhodnout přijmout ho jako zachránce.⁶¹ Odevzdáme mu naši vinu a předáme náš případ.⁶² A protože jsme tímto případem my sami a vezíme až po uši v problémech přebývajících v nás, znamená to, že musíme nás a naše životy

---

56 Jan 1,1-4

57 2. Korintským 5,21; Židům 7,26.27

58 Zjevení 1,18; 21,1.5; Kolosenským 1,15.16

59 Skutky 4,12

60 Jan 14,7; 17,3

61 Skutky 16,30.31

62 1. list Janův 1, 7-9

odevzdat do jeho rukou. Tak se stane naším Pánem, kterého budeme následovat a jehož vůli budeme brát vážně.⁶³ On potom skrze svého Ducha změní naše nitro, abychom odložili škodlivé zvyky a řídili se Božími zákony a principy.⁶⁴ To se ale stane, jak už jsem řekl, když ho opravdu poznáme a zakusíme jeho láskyplnost.“

Jak jsem mohl vyčíst z jejího výrazu tváře, usilovně přemýšlela. Chvíli jsme oba mlčeli. „Vše, co jste mi do této chvíle vyprávěl, dává smysl,“ řekla potom. „Zní to logicky. Ale odkud si mohu být jistá, že je to všechno pravda?“

---

63 Matouš 7,21

64 Ezechiel 36,26.27

Proč důvěřuji Bibli

Příklady biblických proroctví

„Jediný spolehlivý zdroj informací k těmto tématům je Bible,“ řekl jsem.

„Vypadá to, že jste přesvědčen o spolehlivosti Bible. Odkud berete tu jistotu? Není Bible jako každá jiná kniha napsaná lidmi, plná chyb a protirečení?“ Opřela se a kriticky na mě pohlédla.

„Pro mě Bible obsahuje především Boží zprávy lidem. Po důkladném prostudování Bible jsem došel k závěru, že Bůh její autory inspiroval, aby zaznamenali určité události, zážitky a přímá poselství. Pisatelům však slova nediktoval. Proto v Bibli můžeme objevit různé styly a také nedokonalosti v znázorněních a ve způsobu vyjadřování. Věřím však, že Bible obsahuje informace od Boha a že její poselství je spolehlivé. Proto předčí všechny ostatní knihy psané lidskou rukou.“

„Tomu věříte *vy!* Ale existují pro to také důkazy?“

„Ano, celá řada. Mě přesvědčila hlavně proroctví o budoucnosti, která Bible obsahuje,“ vysvětloval jsem. „Pravý Bůh tvrdí, že je jediný, kdo může spolehlivě předpovídat budoucí události.⁶⁵ Dábel nebo lidé mohou budoucnost předpovídat jen do té míry, jak ji mohou sami ovlivnit nebo s ní manipulovat. Pro mě by například nebylo žádné umění předpovědět, že přistaneme ve Frankfurtu. S největší pravděpodobností se to splní, ale to ze mě ještě nedělá proroka.“

Slíbil jsem vám, že uvedu příklady některých biblických proroctví. Tím, že dnes můžeme jejich naplnění jednoznačně prověřit, získáváme dobrý způsob testování Boží důvěryhodnosti, stejně jako pravdivosti obsahu a nadpřirozené povahy Bible.“

„No to jsem tedy zvědavá.“

„Existuje například proroctví o městě Týr. Ve starověku to byl vzkvétající přístav u Středozemního moře, který se nacházel v dnešním Libanonu. Týr byl hlavním městem Féniciánů, kteří provozovali obchodnictví a svým vlivem dosahovali až k Atlantiku. Když babylonský král Nebukadnesar dobyl a zničil Jeruzalém, doufali obyvatelé Týru, že si přilepší.⁶⁶ Bůh jim prostřednictvím proroka Ezechiela oznámil, že Nebukadnesar jejich město také zničí. A nejen to: zboří ho, trosky vhodí do moře a město nebude už nikdy znovu vystavěno. Ano, dokonce už nebude nikdy nalezeno, i kdyby se po něm pátralo. Někdy se ptám, jestli by to Ezechiel bez váhání zaznamenal, kdyby znal dnešní metody archeologie.“

„Opravdu to tam je takhle jednoznačně napsané?“

„Prosím, čtěte sama jednotlivé verše.“ V mé Bibli jsem otevřel knihu Ezechiel, 26. kapitolu. „Předpověď je popsána v celé kapitole. Ukážu vám jen nejvýraznější výroky.“

---

65 Izajáš 46,9-11

66 Ezechiel 26,2

Pak jsem prstem ukázal nejprve na verše 3 a 4. „Proto praví Panovník Hospodin toto: Jsem proti tobě, Týre, přivedu na tebe mnohé pronárody, jako když moře přivádí svá vlnobití. Zničí hradby Týru, zboří jeho věže; i prach z něho smetu, učiním jej holou skálou.“

Nakonec Bůh výslovně zmiňuje Nebukadnesara a také to, jakým způsobem město zničí. „Ukázal jsem na verše 7 až 9. „Toto praví Panovník Hospodin: Hle, od severu přivádím na Týr Nebukadnesara, krále babylonského, krále králů, s koni, vozy a jezdci a shromáždění početného lidu. Tvé dcery na poli povraždím mečem. Zřídí proti tobě obléhací valy, navrší proti tobě násep, postaví proti tobě pavězy. Beranem bude bušit do tvých hradeb, tvé věže rozmetá svou zbrojí.“

Když jsem měl dojem, že si to paní Neumannová přečetla, řekl jsem: „Nakonec nalezneme v předpovědi významnou změnu z *on*, čímž se myslí Nebukadnesar - na *oni*.“ Četl jsem verše 12 a 14: „Ukořistí tvé jmění, uloupí tvé zboží, zboří tvé hradby a rozmetají tvé skvělé domy; tvé kamení, dříví i prach svrhnou do vod... Učiním tě holou skálou, budeš místem, kde se suší sítě, nikdy už nebudeš vystavěn, neboť já Hospodin jsem promluvil, je výrok Panovníka Hospodina.“

Potom jsem ukázal na verš 21. „Tady, na konci předpovědi, naleznete, že Týr nebude už nikdy nalezen: ‚Dám tě za odstrašující příklad, zanikneš. Budou tě hledat, ale nikdy, navěky, tě nenajdou, je výrok Panovníka Hospodina.‘“

„A jak se to všechno splnilo?“

„Krátký čas po této Ezechiellově předpovědi, v roce 587 před Kristem, obléhal Nebukadnesar město se svým vojskem. Obyvatele to vůbec neděsilo, protože se mohli uchýlit na dobře zásobený ostrov. Tam se nacházelo přístaviště, které bylo díky podvodním barikádám efektivně chráněno proti nepřátelským válečným lodím. Navíc tam stála

obrovská skladiště, která skrývala dostatek zásob i pro případné obléhání. Proto sice mohl Nebukadnesar město na pevnině dobýt a zničit, ale ne tento ostrov. Nakonec uzavřeli mír a Feničané město znovu vystavěli, protože byli díky obchodu velice bohatí.“

„Takže se předpověď přece jen nesplnila!“

„Částečně ještě ne, to máte pravdu. To uskutečnil až Alexandr Veliký o dvě stě padesát let později. Při svém dobytelském tažení se zastavil i u Týru. Obyvatelé se však nechtěli vzdát a opět se stáhli na onen ostrov. Geniální vojevůdce Alexandr však vymyslel plán, jak zbourat město do posledního kamene a postavit šest set metrů dlouhou a šedesát metrů širokou hráz k ostrovu. Na to potřeboval všechnen materiál z Týru, který byl dostupný, a tak, jak Ezechiel předpověděl, byly všechny sutiny naházeny do moře.

Město pak nebylo nikdy znovu vystavěno. Z hráze se díky nánosům stala pevnina a z ostrova tak vznikl poloostrov. Na tom se dnes nachází rybářská vesnice, kde se skutečně suší síť. Nikdo už přesně neví, kde na pevnině se staré město Týr nacházelo. Archeologové nenašli žádné zbytky, kromě částí vodovodního potrubí, které patrně město zásobovalo.⁶⁷ Všechno se stalo tak, jak to Bůh předpověděl.“

„To je vskutku působivé,“ řekla moje susedka. „Máte ještě jiné příklady?“

„Jistě. Dlouho před rozkvětem známé babylonské říše bylo předpovězeno, že jednoho dne již nebude obydlena a že v jejích ruinách bude přebývat pouštní zvěř, přestože se nacházela v úrodné oblasti u řeky Eufrat.⁶⁸ Babylon sice ještě po staletí existoval, ale potom byl opuštěn a pohřben pískem. Po tisíciletí nikdo nevěděl, kde město

---

67 S. Horn, Na stopě starým národům (Auf den Spuren alter Völker)

68 Izajáš 13,19-22

leželo. Archeologové vykopali teprve koncem devatenáctého století ruiny, které mohli identifikovat jako Babylon. Kromě hlídačů muzea tam dnes nikdo nebydlí.⁶⁹ Až díky vykopávkám se tam mohla usídlit pouštní zvěř. Tak se po dvou a půl tisíci letech přesně naplnila Boží předpověď.“

„Ale vždyť tam byli lidé při vykopávání,“ namítla paní Neumannová.

„Ale nebydleli tam. A na území původního města již nevznikla žádná osada. Dalším pozoruhodným příkladem je Ježíšova předpověď nad překrásným chrámem v Jeruzalémě. Oznámil, že bude zničen a že nezůstane kámen na kameni.⁷⁰ Svým následovníkům dal radu, aby z obléhaného města co nejrychleji utekli.⁷¹“

Židovský dějepisec Josefus podává zprávu o tragickém zničení chrámu římskými vojáky. To se stalo v roce 70 po Kristu, necelých čtyřicet let po Ježíšově předpovědi.

Po vytrvalém obléhání města se římské vojsko najednou stáhlo. Mnozí to považovali za léčku, a proto nevyužili příležitost k útěku. Pro křesťany, kteří si pamatovali Ježíšova slova, to však bylo předpovězené znamení. Při obléhání nezahynul jediný křesťan.“

Moje sousedka chvíli mlčela. „Můžu si to někde ověřit?“

„Tuto Ježíšovu předpověď naleznete v Matoušově zprávě, 24. kapitole, a také v Lukášovi 21. Vyplnění popisuje tenkrát žijící historik Flavius Josefus ve své knize *Židovská válka*. Tyto předpovědi naleznete v knihách o biblických prorocích a také v závěrech historických pátrání a archeologii, které dokládají jejich přesné vyplnění.“

Ostatně, o tři sta let později přišel pokus vyvrátit Ježíšovy předpovědi. Římský císař Julián chtěl jeruzalémský chrám

---

69 Viz 67

70 Matouš 24,1.2; Lukáš 21,5.6

71 Lukáš 21,20-22

opět nechat vystavět. Přes společné snažení Židů a římského císaře tento odvážný pokus selhal. Dějepisec Edward Gibbon podává zprávu, že ze země vyšly ohnivé koule a pohltily pracovníky.⁷² Tak byli lidé donuceni zastavit stavební práce. Přestože to takhle neproběhlo, zůstává skutečností, že chrám nebyl nikdy znovu vystavěn. Již po staletí na jeho místě stojí Omarova mešita, skalní dóm. Je to druhé nejsvětější místo islámu. Na znovuvystavění chrámu tedy není ani pomyšlení. Způsobilo by to válku.“

„Ano, zajisté. Ale o všech těchto proroctvích jsem ještě nikdy nic neslyšela. Tomu nerozumím. Máte ještě další příklady?“

„Nejpůsobivější příklady naplnění biblických proroctví jsou o samotném Ježíši. Různí starozákonní proroci předpověděli mnohé o Mesiáši – Zachránci, staletí předtím, než se objevil. Existují přesné údaje o místě a okolnostech jeho narození, způsobu jeho služby, okolnostech jeho smrti a zmrtvýchvstání. Existují dokonce přesné časové údaje o jeho výskytu a smrti.⁷³

Určitě víte, že krátce po Ježíšově narození se objevili moudří mužové z východu, aby se mu poklonili a obdarovali ho. Když přišli do Jeruzaléma, ptali se, kde by našli novorozeného krále Židů. Ale tam o něm nikdo nic nevěděl. Král Herodes si nechal zavolat znalce proroctví a vyptával se jich. Jmenovali mu Betlém, protože prorok Micheáš předpověděl o šest set let dříve, že Pán Izraele bude pocházet právě z Betléma.⁷⁴ Výpovědi mudrců a znalců proroctví museli být tak přesvědčivé, že dal po-zději Herodes rozkaz vyvraždit všechny děti v Betlémě, protože mu mudrci podle jeho požadavku nepodalí zprávu, které dítě v Betlémě

---

72 Naleznete v *History of the Decline and Fall of the Roman Empire*, kapitola 23

73 Micheáš 5,1; Izaiáš 7,14; 9,1,2; 53,2-12; 61,1-3; Daniel 9,24-27

74 Matouš 2,1-6; Micheáš 5,1,2

nalezli.⁷⁵ Chtěl tím odstranit možného rivala. Proč by Herodes rozkázal něco tak hrozného, kdyby nebyl přesvědčen o pravdivosti proroctví?“ Paní Neumannová na mě zamyšleně pohlédla.

„Mimochodem,“ pokračoval jsem, „Bůh skrze proroka Izajáše staletí dopředu oznámil, že budou Zachránce týrat a že ho kvůli našim hříchům usmrtí. Že bude pohřben v hrobě bohatého člověka a třetího dne vstane z mrtvých.⁷⁶ V Žalmu 22 je dokonce předpovězen způsob Mesiášovy smrti, ukřižování, přestože byl tento způsob vynalezen až o staletí později.“⁷⁷

„Kdy vlastně žil Izajáš?“

„V sedmém století před Kristem.“

„Nemohli to Ježíšovi následovníci všechno zmanipulovat, aby se staré předpovědi vyplnily?“

„Proroctví v žádném případě. V roce 1947 byl v jeskyních u Mrtvého moře nalezen kompletní opis Izajášovy knihy a zlomky dalších knih Starého Zákona, které prokazatelně pocházejí z druhého století *před* Kristem. Souhlasí s naším dnešním textem, který máme v Bibli.

Vyplnění většiny předpovědí navíc nemohli ovlivnit jak učedníci, tak Ježíš. Židovští vůdci požadovali jeho ukřižování a římský prokurátor Pilát Pontský vydal patriční rozkaz.

Něco na mě obzvláště dělá dojem: Bylo dokonce předpovězeno, že Ježíš bude vydán za třicet stříbrných.⁷⁸ Nejvyšší kněží, kteří zaplatili tento obnos Jidášovi, byli ti poslední, kteří by chtěli přispět k věrohodnosti Ježíše z Nazareta.“

„To zní sice působivě, ale zdá se mi, že pravdivost Bible nemůžeme dokazovat argumenty z ní,“ namítla paní Neumannová.

---

75 Matouš 2,8.12.16

76 Izajáš 53,7.9

77 Žalm 22,17-19

78 Zacharjáš 11,12.13; Matouš 26,14-16; 27,3-10

„To máte pravdu. Ale to, že Ježíš dělal zázraky a že byl ukřižován za vlády Piláta, je historicky dokázáno.⁷⁹ Protože nezávislé zdroje potvrdily důležité díly tohoto puzzle, důvěřuji také zbytku celé záležitosti.“

„To je přijatelné.“

„Jaký závěr můžeme udělat z těchto příkladů vyplněných proroctví?“ Pohlédl jsem na ni tázavě.

Chvilí přemýšlela, potom pomalu řekla: „Vypadá to, že Bible je vskutku zvláštní knihou. Když to vše s těmi proroctvími a jejich vyplněním souhlasí, pak je přinejmenším záhadná. Nemohu si to vysvětlit. Jaký je váš závěr?“

„Protože žádný člověk nezná budoucnost, jen Bůh,“ odpověděl jsem, „vyvozuji z toho, že se nám ukázal v Bibli a že je důvěryhodný, protože se vyplnilo, co předpověděl. Proto mu důvěřuji a spoléhám na výroky v Bibli.“

A když se mnohé předpovědi již prokazatelně splnily, pak je pro mě zcela logické, že se splní i proroctví, která se týkají budoucnosti.⁸⁰

„Která například?“

„Především ta o Ježíšově návratu, vzkříšení mrtvých, o soudu a o stvoření nové, dokonalé země bez utrpení a smrti. Že se to vše doopravdy stane, je pro mě logické.“

„Jak to?“

„Když Bůh staví svou důvěryhodnost na tom, že může předvídat budoucí události, a mnohokrát to dokázal, pak mohu právem očekávat, že se splní také proroctví týkající se naší budoucnosti.“

Pozorně mě sledovala.

---

79 Flavius Josefus, *Altertümer*, XVIII, 3.3; Kornélius Tacitus, *Letopisy* XV, 44

80 2. list Petrův 1,19-21

10

Může člověk milovat Boha trýznitele?

Blud zvaný peklo

„Víte,“ řekla po krátké přestávce, „když jsem byla malá, naháněla mi hrůzu představa o pekle. Pokaždé, když jsem něco vyvedla, myslela jsem si, že se za to budu smažit v ohnivém kotli.“ Usmála se.

„To je jeden z hlavních důvodů, proč mnoho lidí Boha odmítá,“ řekl jsem. „Chápu, že nemohou věřit v krutého Boha. Jak bych mohl milovat Boha, který mě chce hodit do ohně, když ho neposlechnu, a pak ještě použije svou moc, aby mé utrpení prodloužil? Máme právem odpor k Bohu – a strach. Nemůžeme však mít strach a zároveň ze srdce milovat.“⁸¹

---

81 1. list Janův 4,18

„Ano, ale není to s tím peklem napsané i v Bibli? Nebude Bůh jednoho dne soudit a trestat všechny lidi?“

„Ano, přesně tohle se v Bibli píše. Ale musíme přesně rozumět, *jak* se to stane, abychom si o Bohu neudělali mylnou představu. V Bibli se sice píše o věčném ohni, který zničí ďábla, demony a všechny, kteří nemohou být zachráněni.⁸² V žádném případě však nejde o věčné mučení zatracených.“

Moje sousedka se zarazila. „Opravdu ne?“

„V Bibli se několikrát říká, že Bůh *sám* je stravujícím ohněm.⁸³ Myslí se tím Boží sláva, která na hříšné lidi působí jako zničující oheň.“

„Jak se to děje?“

„Bůh vyzařuje nesmírnou vznešenost. Ta je pro lidi, kteří s ním nejsou v souladu, nesnesitelná. Proto se v Bibli zdůrazňuje, že nemůžeme snést jeho bezprostřední přítomnost,⁸⁴ přestože si přeje mít s námi společenství. Zahubilo by nás to.“

„Takže se přece jen musíme Boha bát, protože nás zničí,“ namítla paní Neumannová.

„Kdo nemá ryzí vztah k Bohu, musí z něj mít strach. Tak to bylo už u Adama a Evy.⁸⁵ Jen láska k Bohu může zahnat strach.⁸⁶ Když ho milujeme, nemusíme před ním mít strach, protože chce být a je naším zachráncem. Kdo došel souladu s Bohem, nemusí mít strach z jeho slávy. Jinak by Boží přítomnost nemohli snést ani zachránění lidé na nové zemi. Oni však uvidí, jaký Bůh a Kristus doopravdy je, říká Bible.“⁸⁷

---

82 Matouš 25,41; Zjevení 20,10

83 2. Mojžíšova 24,17; 5. Mojžíšova 4,24; Židům 12,29

84 2. Mojžíšova 33,18.20; 1. Timoteova 6,16

85 1. Mojžíšova 3,10

86 1. list Janův 4,18

87 1. list Janův 3,2

„K nové zemi mám také ještě otázky,“ podotkla má partnerka.

„Ty můžeme probrat hned, jen co vyjasníme otázku, jak zahynou ztracení lidé.

Zničující účinky Boží vznešenosti zažijí již při druhém Ježíšově příchodu.⁸⁸ Svým učedníkům slíbil, že se opět vrátí se svou Božskou slávou.⁸⁹ Žijící věrní následovníci budou proměněni a zemřelí věřící budou vzkříšeni, a pak společně vystoupají do nebe.⁹⁰

Ostatní lidé nemající láskyplný vztah ke Kristu budou zahubeni, protože nemohou snést jeho slávu. Zemřou.

Možná vám pro lepší porozumění pomůže příklad. Největší známý zdroj energie je atomová energie. Člověk s ní může udělat spoustu dobrých věcí, například vyrábět proud nebo pohánět lodě. Když však budeme vystaveni radioaktivnímu záření, určitě zemřeme. Při smrti ztracených se tedy jedná o tragický následek setkání lidské hříšnosti a Boží slávy. A protože Bůh je věčný, mluví se o ‚věčném‘ ohni.⁹¹

„Takže Bůh lidi nezničí úmyslně,“ vyvodila si z toho paní Neumannová.

„Ano i ne,“ řekl jsem. „V minulosti někdy Bůh zasáhl a postaral se, aby zlí lidé zemřeli a už déle negativně neovlivňovali druhé. To byl případ potopy, Sodomy a Gomory a některých nepřátel izraelského národa.⁹² Ale Bůh dá jednou *všem* opět život.⁹³ Jednoho dne vzkřísí všechny, i ty, kteří zemřou při jeho druhém příchodu kvůli nesnesitelné slávě. To se ale stane až při vzkříšení k soudu.“⁹⁴

---

88 2. Tesalonickým 1,6-9

89 Matouš 16,17; 24,30; 25,31

90 Jan 14,3; Matouš 24,31; 1. Tesalonickým 4,15-17

91 Izajáš 33,14; Matouš 25,41

92 1. Mojžíšova 7,17.21-23; 19,24.25; 2. Mojžíšova 14,26-28; 2. Královská 19,35

93 1. Korintským 15,22-24

94 Jan 5,28; 2. Korintským 5,10

„A co se stane potom?“

„Bude závěrečný soud. Všem odsouzeným lidem ukáže, jakým způsobem odmítli záchranu a v čem spočívá jejich vina, proč jsou ztraceni. Po odůvodnění rozsudků se znovu odkryje celá Boží sláva, která tyto lidi navždy zničí. Tento akt ale nebude trvat věčně. Jen následky budou věčné. Všichni, kdo odmítli Boha, jednou provždy zemřou.“

„No ale co s tím peklem?“ chtěla vědět paní Neumannová „Přijdou ti..., jak je mám nazvat?“

„Nejlépe sedí: ztracení.“

„Přijdou potom ti ztracení do pekla?“

„Ne. Žádné peklo v lidovém slova smyslu, kde by se navždy smažili ztracení, neexistuje. To je katolická tradice.“

„Opravdu o tom v Bibli nic není?“

„Je možné chybně porozumět některým biblickým textům, které obrazným způsobem představují osud ztracených lidí.⁹⁵ Autoři Bible někdy používali drastické výrazy, protože lidé mají různou motivaci. Někteří urovnávají svůj vztah k Bohu ze strachu a pak zjistí, že je miluje a nemusejí se ho bát.

Z míst, kde Bible mluví jasně, je zřejmé, že ztracení nebudou věčně mučeni.⁹⁶ Ve Zjevení 20 se například říká: „Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je.“⁹⁷ Tento oheň je, jak jsem již zmínil, Boží sláva.⁹⁸ Protože ztracení nežijí v harmonii s Bohem, nemohou ji snést a navždy zemřou.“

Moje sousedka se na chvíli zamyslela. „Tak, jak mi to popisujete, to mohu dobře sledovat. Právě mi problesklo hlavou, že kdyby ztracení lidé byli opravdu navěky mučeni, existovalo by peklo současně s novým rájem. Nemohli bychom si naplno vychutnat věčný život na nové zemi, kdyby

---

95 Matouš 13,41.42; 25,41.46; Zjevení 20,10

96 Malachiáš 3,18.19.21

97 Zjevení 20,9b

98 Izajáš 33,14

vedle trpěli naši známí, přátelé či dokonce příbuzní. To by bylo vlastně peklo v ráji, jak říkáme.“

„To máte pravdu. A jak to vše zapadá do Boží láskyplné povahy? To je pro mě nejpřesvědčivější argument,“ vysvětloval jsem. „Jsem v poslední době velice skeptický ke všem výkladům Bible, které stavějí Boha do špatného světla. Když jsem v Bibli pátral a přemýšlel o tom, našel jsem většinou lepší vysvětlení.“

„Co mě ještě zaměstnává, je: Musím tedy mít strach před Bohem, nebo ne?“ Paní Neumannová na mě hleděla plná očekávání.

Chvíli jsem přemýšlel, jak bych to mohl nejlépe vyjádřit. „Před Bohem určitě ne, nanejvýš před následky v případě, že ho odmítnete. Když jsme skrze Krista smíření s Bohem, a tím pádem v souladu s ním, můžeme po vzkříšení přebývat v Boží přítomnosti a radovat se z věčného života.“

11

Více než operace krásy Zmrtvýchvstání věřících

Chvíli mlčela. Zdálo se, že odpovědí na jednu otázku vyvstanou vždy nové a nové. Jednu z nich právě položila: „Mluvil jste předtím o vzkříšení z mrtvých. Jak si to mám představit? Nebudeme tu jen tak plachtit jako duchové?“

„Určitě ne. Když se Ježíš po svém vzkříšení setkal s učedníky, vyzýval je, aby si na něj sáhli, aby v pravém slova smyslu pochopili, že není jen pouhý duch. Také s nimi jedl, aby dokázal, že je stále člověk z masa a kostí.“⁹⁹

„Tak jako předtím?“

„Ano. To mimochodem ukazuje, jak velká byla jeho láska k nám. Navždy se spojil s lidmi, když přišel na svět jako dítě.

---

99 Lukáš 24,39-43

Jako náš zástupce sedící na trůnu vedle svého Otce má stále lidskou podobu.¹⁰⁰

„Ale nechápu, jak to s námi a tím vzkříšením bude.“

Chvíli jsem přemýšlel, nenapadala mě však žádná vhodná přirovnání. Potom jsem řekl: „Některé televize nabízejí ženám s různými vadami krásy zaplacení operace výměnou za to, že jim dovolí proměnu natočit a odvysílat.“

„Ano, už jsem o tom četla, ale ještě jsem to nikdy neviděla.“

„Jeden z těchto pořadů jsem viděl. Na konci předvedli výsledek celé rodině. Neuvěřitelná proměna ženy je dojala k slzám. Diváci mohli vidět fotografie z doby před a po zákroku. Bylo to opravdu poutavé.“

Ale dokonce ani tato enormní proměna se nedá srovnat s tím, co se stane při vzkříšení křesťanů. Sice se jako běžný pojem používá zmrtvýchvstání nebo vzkříšení, který se hodí i k Ježíšově zážitku, ale u zachráněných křesťanů je výstižnější pojem nové stvoření, protože od Boha ve skutečnosti obdrží nové tělo.¹⁰¹

„Bude podobné našemu dnešnímu tělu, nebo úplně jiné?“

„Pavel, jeden z Ježíšových učedníků, napsal, že se budou lidé tělesnou krásou rovnat slávě Ježíše Krista.¹⁰² Budou mít tak dokonalé tělo jako Adam a Eva v ráji. A to nejlepší na tom je: Kdo byl starý, nemocný, slabý nebo ošklivý, bude potom zdravý a krásný, výkvětem lidství.“

Především budeme moci obejmout mnoho našich milých a slavit opětovné setkání s přáteli.“

„Copak se navzájem poznáme, když umřeme jako staří lidé a po vzkříšení budeme mladí a atraktivní?“

---

100 1. list Timoteovi 2,5.6

101 1. Korintským 15,35.38

102 Filipským 3,21

„U některých z nás to možná bude trvat déle, než se vzájemně rozpoznáme, stejně jako když dnes někoho potkáme po dlouhé době. Poznáme je třeba podle charakteristických rysů ve tváři, když se usmějí.“

„Vy jste ale fanatický blázen,“ vyhrkla najednou paní Neumannová. „Promiňte, ale tomu nemůžu věřit. Jak to bude možné? Když ležel člověk stovky nebo možná tisíce let v zemi, nebudete z něj přece nic. Je rozložený a rozprášený po okolí. Jak může být opět oživen a stát se stejným člověkem, jakým byl předtím? To přece nejde!“

„Máte naprostou pravdu. Z lidského hlediska je to nemožné, stejně tak nemožné jako stvoření prvních lidí. Bůh to však očividně zvládl, jinak bychom neexistovali. Když je mohl vytvořit z neuspořádaného materiálu, může také zachráněným stvořit nová těla a znovu jim dát jejich osobnost, kterou rozvíjeli v tomto životě. Není v žádném případě odkázán na složky, ze kterých se skládáme dnes. Navíc to stejně není možné, protože podle biologů se složky našeho těla vždy po několika letech kompletně vymění.“

Dokonce my lidé dnes umíme s našimi technickými možnostmi ukládat velké objemy dat a dokázat nevšední věci. Vzpomeňte si na klonovanou ovci Dolly. K vytvoření téměř identického zvířete stačila genetická informace z jedné jediné buňky. A Bůh toho umí ještě mnohem víc! Ukládá všechna potřebná data o každém člověku, který kdy žil, do svého ‚mozku‘. Jako stvořitel nemá problém stvořit znovu každého z nás. Potřebuje k tomu jen a pouze informaci, žádné součástky. Jde vskutku o znovustvoření,¹⁰³ ne o probuzení k věčnému životu,“ zdůraznil jsem znovu.

12

Tsunami na Havaji Druhý příchod Ježíše Krista

„A kdy má dojít k tomu – jak to nazýváte?“

„Křesťané tomu stejně jako Bible říkají vzkříšení.“

„Kdy má tedy dojít ke vzkříšení?“

„Až se na tuto zemi vrátí Boží syn jako Král vesmíru. Svým učedníkům ohlásil, že se objeví jako ‚Syn člověka‘ v Božské slávě. Všichni lidé ho uvidí sestupovat z nebe. Budou ho doprovázet zástupy věrných andělů a upoutávat pozornost zvukem podobným zvuku pozounu.¹⁰⁴ Tuto událost proto nepromešká žádný člověk.“

„A co se stane potom?“

„Lidé všech věků, kteří uvěřili a dosáhli souladu s Bohem, budou nově vytvořeni a již nikdy nezahynou. A ti

---

104 Matouš 24,30.31

věrní Ježíšovi následovníci, kteří budou při jeho příchodu živi, budou proměněni a obdrží taktéž nové tělo.“¹⁰⁵

„A co se stane se zbývajícím lidmi?“

„Ostatní zemřelí zůstanou mrtví až do druhého vzkříšení.¹⁰⁶ O tom, jaký účinek bude mít sláva Božího Syna na ty, kteří jej nepřijali jako Zachránce a Pána, jsme již mluvili.“

„Vlastně ano. Nebudou moci snést Kristovu slávu a zemřou.“

„Zemřou a budou bez jakéhokoliv vědomí, jako všichni mrtví. U druhého vzkříšení však nebudou chybět.“

„K čemu druhé vzkříšení? Dostanou snad druhou možnost rozhodnout se pro Krista?“

„Ne, to se v Bibli jednoznačně vylučuje.¹⁰⁷ Každý člověk má do své smrti možnost dát svůj vztah s Bohem do pořádku. Dává příležitost opravdu každému; to ostatně prokáže u soudu. Proto Ježíš označil toto druhé vzkříšení jako ‚vzkříšení k odsouzení‘. Všichni ztracení lidé budou u posledního soudu přítomni.“

Chvíli si mě pozorně prohlížela. Svráстила při tom čelo. „Vážně mi chcete namluvit, že svět skončí *takto*? Atomovou válku si ještě dovedu představit, nebo že se ozónová díra zvětší natolik, že již na zemi nebude možné žít. Ale něco takového jako příchod Ježíše, to zní moc fantasticky, jako ve sci-fi filmu.“

„Pochopitelně. Však to je neobvyklá událost, která se ještě nikdy nestala. Ale zároveň to není žádný argument pro to, že se to nestane. Existuje k tomu dokonce příklad, na který odkazoval sám Ježíš: potopa.¹⁰⁸ Bůh tuto událost oznámil skrze Noeho, ale nikdo předtím něco takového nezažil.“

---

105 1. Tesalonickým 4,16.17; 1. Korintským 15,51-53

106 Zjevení 20,5.13

107 Židům 9,27

108 Matouš 24,37-39

Jediné znamení, že potopa opravdu přijde, bylo šíření varovné zprávy a nabídka záchrany skrze archu. A tak to bude také při Ježíšově příchodu: Věrní křesťané budou všem zvěstovat Ježíšův příchod a soud a také poukazovat na možnost záchrany skrze něj.

Dnes by pro nás mělo být lehčí uvěřit Boží zprávě než pro lidi před potopou, protože ta se opravdu stala, je o tom přesvědčeno čím dál víc vědců. Navíc máme mnoho příkladů, že se Boží předpovědi plní.“

„Ten příběh s potopou mi přijde také nevěrohodný.“

„V různých částech světa existují nespočetné geologické odkazy na tuto událost. Ve zprávách starodávných národů na ni můžeme také objevit odkazy, stejně jako v Bibli. Chci vám k tomu však vyprávět moderní příklad.

Před nedávnem jsem v televizi viděl pořad o obrovské vlně, takzvané tsunami, což znamená ‚velká vlna v přístavu‘. Šlo o malé přístavní město Hilo na Havaji. Lidé tam po staletí žili bezstarostně, protože ještě nikdy tsunami nezažili. Ale 1. dubna 1946 vznikla znenadání obrovská vlna.

Jediné varování spočívalo v tom, že moře nejdříve ustoupilo a odkrylo mořské dno. Obyvatelům Hila se to zdálo zvláštní, a proto vyběhli ven, aby nasbírali okolo ležící ryby. Ale pak se z ničeho nic před pobřežím nakupila velká vlna a převalila se přes ně. Sto padesát devět lidí zahynulo. Ti, kteří přežili, informovali o vlně vysoké třicet metrů. Vznikla důsledkem vzdáleného zemětřesení a páchala mnoho škod.

Po této katastrofě zřídila americká vláda varovný systém. K tomu patřily mimo jiné sirény, které byly nainstalovány i na Hilo.

V květnu 1960 se před Chile odehrálo velké zemětřesení. Mohlo být přesně předpovězeno, za jak dlouho dorazí velká vlna na Havaj. Sirény v Hile se rozezněly a poskytly tak všem obyvatelům možnost utéct do bezpečí. Od své instalace již zazněly vícekrát, ale vlny byly víceméně neškodné.

Proto si obyvatelé zvykli běhat k přístavu, když se sirény ozvaly. Chtěli obdivovat velké vlny. A tak se také stalo oné květnové noci.

První dvě vlny doopravdy nebyly velké. Ta třetí však byla smrtící. Byla přes deset metrů vysoká a opět zničila celou vesnici. Mnoho lidí zahynulo právě kvůli tomu, že postávali na pobřeží.“

„Když se něco takového stane, není šance na přežití,“ vzdychla paní Neumannová a dotčeně hleděla do země.

„Je. Jeden z pracovníků přístavu, který se účastnil rozhovoru v tomto pořadu, přežil, protože včas s lodí vyplul na širé moře. Byla to jeho archa. Loď tsunami přežila, protože obrovská vlna vzniká až u pobřeží.

Jako při potopě, za časů Noa, byli varováni i lidé z Hila. Ale neuměli si představit, že taková katastrofa skutečně ještě jednou nastane. Bojím se, že se při Ježíšově druhém příchodu mnohým povede podobně.“

„Možná potřebujeme také nějaký druh archy, abychom tuto událost přežili.“

„Ano, zajisté. Církev nebo společenství věřících se někdy v písničkách srovnává s lodí, ve které je bezpečno. Mně se toto přirovnání líbí. Nesmíme si však myslet, že nás formální členství v církvi zachrání. Na to je potřeba vědomě důvěřovat Kristu a nechat jím proměňovat náš život.“

„Ano, to už jste říkal.“

13

3D kina v nebi Tisíc let a Boží soud

Oba jsme hleděli z okna a pozorovali hvězdy. Obdivoval jsem nekonečnost vesmíru a cítil Boží blízkost. Co asi cítila ona?

„Pokud Ježíš skutečně podruhé přijde, co se stane potom? A jak si představujete věčný život? Věčně je zatraceně dlouho. Neunudíme se?“

„V žádném případě. Podle toho, co se dozvídáme z Bible, se rozhodně nudit nebudeme. Setkáme se s přáteli a s členy rodiny, s mnohými zajímavými lidmi a budeme uzavírat nová přátelství. Produktivně využijeme naše schopnosti.¹⁰⁹ Budeme moci vykonávat činnosti, které nám dělají radost.

---

109 Izajáš 65,17-19.21

A neunavíme se u toho. Především budeme lépe poznávat Boha Otce a Ježíše Krista.¹¹⁰ Když nám bude vysvětlovat provedení záchrany a souvislosti sporu se satanem, ještě více si ho zamilujeme. Těším se, až uslyším jeho kázání.

Navíc budeme cestovat po vesmíru, navštěvovat další planety, jejich obyvatele a bavit se s nimi o událostech na Zemi, které mohli sledovat v seriálu zvaném Z-E-M-Ě.“

„To zní opravdu velmi zajímavě. Předtím jste řekl, že bude ještě druhé vzkříšení v souvislosti se soudem. Nerozumím přesně tomu, jak se to bude odehrávat. A jak bude ten soud vypadat?“

„Soud je velmi důležitý, abychom Bohu lépe porozuměli, protože se jedná o jeho ospravedlnění.“

„O ospravedlnění Boha?“ Moje sousedka zase jednou svrátila čelo.

„Ano. Protože o něm satan rozšířil lži a pomluvy. Mnoho lidí jim věří a obviňují Boha. Také věřící křesťané mají otázky na Boha, proč udělal to a něco jiného ne. Ale především budou chtít vědět, proč nebyli zachráněni někteří z jejich rodinných příslušníků či přátel.“

„To je samozřejmě dojmavá otázka.“

„Bůh využije hodně času na ospravedlnění a vysvětlení svého jednání. To se v Bibli nazývá ‚Boží soud‘. Většina lidí si myslí, že Bůh by udělal vše pro to, aby viníky odsoudil. Ale tak to není. Potom by to s naší příležitostí na věčný život vypadalo moc špatně.“

Půjde spíše o souzení Božího jednání, protože konečný rozsudek nad jeho charakterem ještě nebyl vyneseno. Lucifer ho přece osočil a pomluvil. Dojde k předložení všech důkazů a k prověření Božího jednání.

Jasně je, že Bůh nepotřebuje důkazy a soudní proces, aby rozhodl o naší záchraně, potřebujeme je však *my* a andělé,

---

110 1. Korintským 13,12

abychom byli přesvědčeni o Božím charakteru a spravedlivosti jeho rozhodnutí.

V trojdílném soudním procesu se ukáže, že Bůh v každém případě jednal láskyplně, milosrdně a spravedlivě. Jsem si vědom toho, že zatím existuje mnoho pochybností. Já sám mám také několik otázek k této věci.“

„Řekl jste ‚trojdílný soudní proces‘. Co jste tím myslel?“

„Jedná se o tři odlišné skupiny. V první části soudu se Bůh před anděly a satanem ospravedlní ve věci osvobození zachráněných.“

„Proč je to nutné před tím padouchem, satanem?“ zeptala se paní Neumannová nahněvaně.

„Za prvé, na všechny lidi pohlíží jako na své vlastnictví, protože *každý* člověk ve svém životě často následoval satanovy principy. Někteří se vzbouřili proti Bohu nebo se dokonce otevřeně postavili na satanovu stranu. Protože jsme podle Bible všichni zhřešili a naložili na sebe vinu, tvrdí satan, že nám Bůh v žádném případě nesmí dát věčný život, pokud je spravedlivý. Jinak by musel odpustit také jemu, satanovi, a jeho následovníkům a nechat je žít.“

Věrné anděly však zaměstnává jiná otázka. Především z událostí kolem Ježíšova ukřižování již poznali, kam vede vzpoura proti Bohu a jaké motivy satana ženou kupředu. Tímto způsobem se jejich věrnost k Bohu utužila. Zároveň však nechtějí, aby se v budoucnu v nebi odehrálo něco takového znovu. Pokud chce Bůh dát věčný život lidem, kteří se již jednou vzbouřili, pak existuje reálné nebezpečí, že se to stane znovu.“

„Jednoznačně ano.“

„Bůh tedy musí vysvětlit, jak může dát lidem věčný život bez toho, aby na nové zemi představovali bezpečnostní riziko.“

„To se mi zdá velmi těžké.“

„Také to je těžké. Nechtěl bych být v Boží situaci, protože zachránění mají nadále možnost svobodně se rozhodnout.“

„A jak zvládne uklidnit věrné anděly a odrazit satanovy pomluvy?“

„Tady hraje rozhodující roli náš zástupce a obhájce Ježíš Kristus. Pokud jsme mu předali náš případ tím, že jsme ho přijali jako zachránce a vyznali mu naše provinění a hříchy, pak může satana odkázat na to, že jeho oprávněná žaloba proti nám je v nebi již známá. Kristus potom může uplatnit zásluhu své oběti a odvolat se na to, že za nás trest už zaplatil na kříži, skrze své utrpení a smrt.“

„Tomu rozumím, protože jste mi ten princip již vysvětloval: Za provinění jedné osoby nemohou být potrestáni dva.“

„A proto nám může být odpuštěno. Principy, o které při naší záchraně jde, jsou evidentní, ne?“

„Je to čím dál srozumitelnější a jasnější.“

„Právě jsem zmínil, že hraje důležitou roli ještě jedna věc, jak pro věrné anděly, tak pro satana. Heslo: Bezpečnostní riziko.“

„Teď to bude napínavé.“

„Kristus může náš případ úspěšně obhájit jen tehdy, když bude moci poukázat na to, že už nejsme takoví, jak satan tvrdí, ale že jsme se změnili¹¹¹ a jednáme jinak, tak jako Ježíš na zemi: láskyplně, milosrdně, se soucitem a nezištně. Aby to dokázal, povolá svědky, anděly, kteří nás chránili.

Umím si představit, jak se satan se svými anděly radí, co by ještě mohli vznést za námitku. Pokud však vyznám své přestupky Kristu¹¹² a dovolím mu, aby mě osvobodil od hříšných zvyklostí,¹¹³ aby mě změnil skrze Božího Ducha¹¹⁴ a naplňoval svou láskou,¹¹⁵ pak satan nenalezne již žádné

---

111 1. Korintským 6,9-11

112 1. list Janův 1,9; 2,1.2

113 Jan 8,34-36

114 Ezechiel 36,26.27; Galatským 5,22.23

115 1. list Janův 4,7.16

další argumenty. Tak nám Bůh zjedná právo a bude nám moci svěřit věčný život.“¹¹⁶

„To je však velmi vysoká laťka. Dostaneme se vůbec někdy tak daleko?“

„Ne, *my* ne,“ řekl jsem důrazně.

Paní Neumannová se na mě bezradně podívala.

„Při našem spasení nejde o to, co můžeme zvládnout, ale o to, co pro nás dělá Kristus a Duch Svátý v nás,“ vysvětloval jsem. „Rozhodující je, abychom pro to byli otevření. Líbí se mi výpověď jedné křesťanské autorky, která v tomto smyslu napsala: ‚Když na sebe pohlédnu, nevím, jak bych mohla být zachráněna; když však pohlédnu na Krista, nevím, jak bych mohla být ztracena.‘ Na tento citát si občas vzpomenu, když jsem smutný a demotivovaný ze svých chyb.“

„Takhle jsem se na to ještě nikdy nepodívala.“

„Co se týče vysoké laťky, Bůh od nás jen žádá, abychom vzali v potaz to, co pro nás udělal Kristus a co pro nás dělá a chce dělat Boží Duch. Nic z toho není naše zásluha, není nic, na co bychom mohli jednou být hrdí.¹¹⁷ Proto budou zachránění vzdávat čest Bohu a Kristu. Nikdo se na nové zemi neschová za keř, kde si poklepe na rameno a řekne: ‚To jsi udělal dobře, že jsi tady.‘“

Moje sousedka se pousmála. „Opravdu to nemá nic společného s mým výkonem?“

„Ne, je to Boží dílo v nás. Pro bezpečnost celého vesmíru však musí nasadit vysokou laťku. Rozhodující roli při tom hraje vnitřní soulad s principy Božího zákona,¹¹⁸ láska k němu a poslušnost z důvěry¹¹⁹ v moudrost jeho zákonů. Bůh anděly přesvědčí, že zachránění nebudou na nové

---

116 Daniel 7,9.10.22.27

117 1. Korintským 1,27-31

118 Židům 8,10

119 1. Korintským 16,22; Matouš 7,21

zemi představovat žádné bezpečnostní riziko. A protože satan už nebude existovat, nebude je mít kdo svádět.“

„To je dobře.“

„Skutečnost, že vykoupení se stali jinými lidmi, jejichž hlavním motivem je nyní láska místo sobectví, je rozhodujícím argumentem, kterým může Bůh zamítnout satanův požadavek na věčný život. Satan a jeho přívrženci se totiž očividně nezměnili a chybí jim tak jakákoliv způsobilost pro věčný život.“

„A co ostatní fáze soudu?“

„Ještě dvě věty k první fázi: Musí se samozřejmě odehrát *před* Ježíšovým druhým příchodem, protože potom dojde k definitivnímu oddělení spasených od zatracených. Biblické proroctví z knihy Daniel nám ukazuje, že první fáze soudu již začala v roce 1844.“

„Skutečně? Můžeme tedy přece jen propočítat konec světa?“

„Ne, v žádném případě, protože neexistují žádné údaje, jak dlouho to bude trvat. Jen o začátku soudu nám Bůh něco odhalil. Ježíš svým učedníkům jasně řekl, že přesný čas jeho příchodu nikdo nezná, dokonce ani on sám ne. Zná ho jen jeho Otec.¹²⁰ Všechny spekulace nad datem Ježíšova příchodu jsou tedy naprosto zbytečné.“

„Ale určitě mi můžete říct, jak se dospělo zrovna k roku 1844.“

„Mohu, ale ne teď.“

Paní Neumannová se na mě udiveně podívala „Proč ne?“

„Protože se jedná o nejspíš nejkomplicovanější bibliickou předpověď, která se dosud splnila. Museli bychom si prostudovat tři kapitoly z Danielovy knihy,¹²¹ stejně jako znát některá historická fakta a nakreslit diagramy, které by

---

120 Matouš 24,36; Skutky 1,6.7

121 Daniel 7 až 9

vám celou situaci objasnily. Dokonce zkušený znalci Bible s tím mají značné potíže a váže se k tomu dlouhý příběh těch, kteří v devatenáctém. století na toto datum narazili. Jsou o tom napsány celé knihy. Možná jsem to radši neměl zmiňovat. Doufám, že rozumíte, že by nás to dnes zavedlo příliš daleko, kdybych vám vysvětloval i toto téma. Začátek soudu nehraje žádnou významnou roli v otázkách, které teď řešíme.“

„Dobrá, necháme tuto záležitost být,“ řekla váhavě moje partnerka. „Ale chtěl jste mi vyprávět ještě něco o těch dalších dvou fázích soudu.“

„Ano, rád. Ve druhé fázi *po* Ježíšově druhém příchodu půjde o ospravedlnění Boha před zachráněnými lidmi. Také oni se budou hodně ptát, především po svých příbuzných a známých, které budou postrádat. Budou rozvinuty případy zatracených. Sám Kristus bude soudce a zachránění lidé se v této fázi stanou přísedícími.¹²² Mimo chodem, v tom tkví důvod, proč jsem přesvědčen, že Bůh své rozsudky podrobí ověřovacímu řízení.“

„Myslím, že budu pěkně plakat, pokud u toho budu, protože v mém okolí je tolik milých lidí, kteří nevěří v Boha. Také já budu patřit spíše k těm ztraceným, když vezmu v úvahu tu vysokou laťku.“ Zarazila se a vypadala najednou velice smutně.

Mlčel jsem a pozoroval ji. Bojovala se slzami. Nakonec vzala kapesník a vsmrkala se.

„To se přece nemusí stát,“ začal jsem opatrně. „Rozhodnutí o přijetí záchrany je hlavně na vás. Bůh vás má rád a chce vás zachránit. Musíte jeho vykoupení jen přijmout a nechat působit.“

„Ano, dobrá. To si ještě mohu rozmyslet.“ Má sousedka zápasila se svým rozpoložením. Nakonec trochu ztrápeně

---

122 Jan 5,22.27; 1. Korintským 6,2.3; Zjevení 20,4a

řekla: „A jak to bude pak probíhat, ten soud nad ztracenými?“

Přemýšlel jsem, jestli má smysl v tomto tématu pokračovat. Protože však položila konkrétní otázku, rozhodl jsem se odpovědět, než blíže přistoupím k tématu osobního spasení.

„Byla jste už někdy v 3D kině a viděla nějaký trojrozměrný film?“ zeptal jsem se.

„Ano, to znám. Člověk si musí nasadit speciální brýle a je vždy uprostřed dění.“

„Představuji si, že něco takového použije Bůh k předvedení případů ztracených lidí. Budeme moci sledovat, co Bůh udělal pro každého jednotlivce, aby dal do pořádku svůj vztah s ním a přijal Krista jako svého zachránce. Dozvíme se, proč přes veškerou Boží snahu tuto nabídku nechtěl přijmout náš příbuzný či kamarád.“

„Můj Bože, když teď pomyslím na to, jak odmítal Boha můj otec. Je bez pochyby ztracen,“ řekla sklíčeně paní Neumannová.

„Nevíme přesně, kdo bude ztracen,“ vysvětloval jsem, „protože nevidíme do lidského srdce. Nevíme, pro co se rozhoduje umírající člověk v posledních minutách svého života a co Bohu říká ve své tiché modlitbě. Na přijetí Krista a jeho záchrany není potřeba mnoho času. Může se to stát ještě v poslední hodině života.“

„Opravdu?“

„Ano, máme pro to biblický příklad. Jeden ze zločinců na kříži vedle Ježíše se také obrátil až v posledních hodinách svého života a prosil o záchranu pro věčnost. A Ježíš ho na místě ujistil, že s ním jednou bude v ráji.¹²³ Jedno je v každém případě jisté: Bůh je milosrdný, spravedlivý a chce zachránit každého člověka.“¹²⁴

---

123 Lukáš 23,39-43; čárka ve verši 43 patří až za slovo dnes; srovnej s Janem 20,17

124 1. Timoteovi 2,4

„Když ale někdo nechtěl slyšet nic o Bohu po celý svůj život, tak je nepravděpodobné, že se to v posledních minutách změní.“

„Když je vůči Bohu všetečný a odmítavý, pak máte pravdu. Ale takový člověk by se na nové zemi, ve které je Bůh středem, ani necítil dobře. Nakonec přece dostává, co celý život chtěl: Klid od Boha. O věčný život na nové zemi neusiloval.“

„To je ubohá útěcha,“ namítla moje sousedka.

Zkusil jsem to jinou cestou: „Jak jste se cítila před sto lety?“

„Divná otázka. Necítila jsem se nijak, vždyť jsem ještě ani nebyla naživu.“

„Tak si představuji stav ztracených pro věčnost. Nezažijí ani bolest, ani radost. Jednoduše nebudou existovat. Bůh posoudí každý případ spravedlivě a milosrdně.“

V této fázi soudu se ukáže následující; a všichni o tom budou přesvědčeni: ‚Bůh byl trpělivý, shovívavý a láskyplný. Rozhodl spravedlivě.¹²⁵ Nezáviselo na něm, když byl někdo ztracen. Musel by ho nutit k záchraně.‘ Ale Bůh nikoho nenutí, protože to neodpovídá jeho povaze a nepřináší to nic pozitivního. Respektuje naše rozhodnutí, i když mu způsobuje smutek. Důvěra a opravdová láska se mohou zakládat, jak jsme zjistili, jen na dobrovolnosti.“

„A když někdo nedostal vůbec žádnou šanci nalézt Boha, co potom?“ ptala se paní Neumannová.

„Pak je za to zodpovědný Bůh a ne tato osoba. On udělá rozhodnutí, která budou prověřena zachráněnými. Přesně to bude jedna z otázek u soudu: Dal Bůh každému člověku férovou šanci ke spasení, nebo ne? Bible jednoznačně říká: Bůh chce zachránit každého člověka, proto jde za ním¹²⁶“

---

125 Zjevení 15,3b-4

126 Lukáš 19,10

a klepe na dveře jeho srdce.¹²⁷ A to dělá už od pádu do hříchu. Také v ráji hledal první lidi, přestože se před ním schovali.¹²⁸

„Jako dítěti mi připadalo legrační si to představit: Adam a Eva se schovají před Bohem a ten dělá, že neví, kde jsou,“ vyprávěla moje partnerka. „Myslela jsem, že to je legrační. Když je Bůh vševědoucí, tak je přece nemusí hledat!“

„To mi přišlo také zvláštní, až mi došlo, že Bůh chtěl ty dva svým voláním dovést k přiznání. Měli sami poznat, kam jejich špatné jednání vedlo. Samozřejmě, že věděl, kde jsou schovaní, ale dělá jednoduše vše pro to, aby oslovil náš rozum a úsudek.“

„Ano, to dává smysl.“

„A jak moc to Bůh bere vážně, aby zodpověděl všechny otázky a odklidil každou pochybnost, můžeme vidět také podle toho, jak dlouho bude druhá část soudu trvat. Bible říká tisíc let.¹²⁹ To samozřejmě neznamená, že budeme po tisíc let sedávat každý den v soudní síni. Půjdeme k těm případům, které nás budou osobně zajímat nebo se nás týkat, protože půjde o naše příbuzné či přátele. Někteří z vykoupených budou pro konkrétní případ vybráni jako přísedící,¹³⁰ jiní budou pozorovateli.“

„Ale není to také utrpení zažít, jak je zrovna nad námi milovaným člověkem vynesena rozsudek?“

„To je zajisté velice bolestivé a budeme smutní při Ježíšově vysvětlování, proč nemohl zachránit milovaného člověka, přestože by to rád udělal. Miloval ho ještě mnohem víc než my, a proto bude také mnohem smutnější, protože jeho snahy vyšly naprázdno. I my budeme určitě plakat a truchlit, ale Bůh nás bude utěšovat a stírat naše slzy. Takto

---

127 Zjevení 3,20

128 1. Mojžíšova 3,8.9

129 Zjevení 20,4-7

130 Matouš 19,28

doslova je to napsáno v knize Zjevení.¹³¹ – Vy jste mi vyprávěla, že jste ztratila svého otce a muže.“

„Ano, proč?“

„Určitě jste nejprve byla velmi smutná, možná dokonce zoufalá, pochopitelně. Ale po delším bolestivém procesu truchlení jste ztrátu překonala a zase se začala ze života radovat,“ řekl jsem tázavým podtónem.

„Ano, bylo to tak. S mojí sestrou v Pittsburgu jsem teď zažila spoustu radosti, přestože jsme obě ztratily našeho otce. Máte pravdu: Můžeme se přes takové ztráty přenést a dokonce na ně vzpomínat bez toho, aby to bolelo. Ale mám jinou otázku. Má ještě někdo u soudu šanci, že bude rozsudek změněn ze ‚ztracen‘ na ‚zachráněn‘? Říkal jste, že někteří zachránění budou vždy přítomní jako přísedící nebo porota. Mohli by přece Boha přehlasovat, pokud by se to odehrávalo demokraticky.“

„Naštěstí se to v nebi dělá teokraticky, ne demokraticky,“ řekl jsem s lehkým úsměvem. „Vláda lidu, neboli ‚demokracie‘, nepřinesla vždy nejlepší výsledky. Nechci zde ale začínat žádnou politickou diskuzi, nýbrž odpovídám na otázku.“

V principu je revize Božího rozsudku možná, jinak by se celé řízení podobalo diváckému procesu. Bůh nemá strach dát rozhodnutí k dispozici a diskutovat o něm. Až předloží všechny důkazy a zdůvodní své rozhodnutí, uznáme, že neudělal chybu a nemůže jednat jinak.“

Paní Neumannová se na mě dlouze zadívala a potom řekla: „Doufám, že máte skutečně pravdu, že Bůh nedělá špatná rozhodnutí.“ Po chvíli dodala: „A co se stane potom? Jsme stále ještě u druhé fáze.“

„Ano. Myslím si, že v novém Jeruzalémě budou ještě další projekce. V jedné americké televizi pracuje žurnalista

---

131 Zjevení 21,4

jménem Paul Harvey. Vždy vypráví krátké pravdivé příběhy, se kterými si člověk nejdříve neví rady. Až na konci je Paul k překvapení diváka spojí se známou osobou či událostí. Jako poslední větu vždy říká: ‚A teď již znáte také zbytek příběhu.‘

V tomto smyslu nám zbytek příběhu ukáže také Bůh. Předvede nám, co se dělo za kulisami dějin světa, jak satan pracoval na svém díle a do jaké míry sám zasahoval nebo se držel stranou. Ukáže nám ve všech detailech střet mezi dobrem a zlem a vysvětlí nám své jednání.

Dále si představuji, že v novém Jeruzalému budou ještě další představení v malých místnostech, ve kterých je místo jen pro dvě osoby: Pro vás a vašeho strážného anděla nebo mě a mého anděla. Ten nám potom přehraje náš život.“

„To by bylo určitě napínavé,“ řekla moje susedka.

„Ukáže nám, v jakých nebezpečích jsme někdy byli, aniž bychom to věděli, a jak nám pomohl,“ pokračoval jsem. „Ukáže nám ještě jednou situace, ve kterých jsme se s Bohem přeli. Náš anděl řekne: ‚Vzpomínáš si, jak jsi byl tenkrát zklamaný? Myslel sis, že Bůh tvou modlitbu nevyslyšel, a pochyboval jsi o něm. Teď ti však ukážu, co by se stalo, kdyby ji vyslyšel tak, jak sis přál.‘ Potom budeme všemu rozumět mnohem lépe a nakonec plni přesvědčení řekneme: ‚Bože, jsi opravdu velikolepý. Děkuji, Pane, že jsi mě tak moudře a trpělivě vedl. Mé otázky jsou nyní zodpovězeny.‘“

„To zní dobře. Ale nešlo by to všechno trochu jednodušeji?“

„Přiznávám, že celé řízení je komplexní a časově náročné. Ale problém hříchu se všemi následky se nedá jen tak sprovodit ze světa. To nemůže udělat ani Bůh, protože chce vesmír zabezpečit jednou provždy. Však už se vzpoura nemá nikdy opakovat. Všichni, kdo obdrží věčný život, musí být v hloubi duše přesvědčeni o tom, že je Bůh láskyplný, milosrdný a spravedlivý a že mu mohou bezmezně důvěřovat. Každá

pochybnost o jeho dobrotivé povaze by z nás mohla někdy v budoucnu udělat rebely.“

„Napadla mě ještě jedna otázka. Právě jste zmínil ‚nový Jeruzalém‘. Co to má společného? Copak se to celé nebude odehrávat v nebi?“

„Ale ano. K pochopení záležitosti s novým Jeruzalémem musíme krátce pohlédnout zpět: Když Ježíš přijde podruhé, vezme všechny vykoupené k sobě. Země bude zpusťována předcházejícími událostmi, hlavně zemětřeseními takového rozsahu, jaký jsme dosud nepoznali.¹³² Ti lidé, kteří při jeho příchodu zemřou jeho slávou, budou ležet na zemi. Nikdo je nepohřbí, protože satana a jeho demony to nezajímá. Budou odsouzeni k nečinnosti, protože nesmějí zemi opustit a nesmějí obtěžovat jak vykoupené, tak ostatní inteligentní bytosti.¹³³ Satan a jeho zlí andělé mohou tisíc let přemýšlet, čeho vzpourou dosáhli.“

„A zachránění?“

„Země pro ně již nebude způsobilým bydlíštěm. Ale Bůh má pro ně v nebi připravený nový Jeruzalém. V knize Zjevení se popisuje jako fantastické město se silnicemi ze zlata, obrovskými branami z jediné perly a vysokými zdmi z drahého kamení.¹³⁴ Obzvláště působivá je však rozloha města: Je čtvercová s délkou jedné strany zhruba dva tisíce dvě stě dvacet kilometrů.“

„Jak to, že to tak přesně víte?“

„Anděl dostal za úkol město přeměřit. Měl k tomu použít lidské měřítko. V předposlední kapitole Bible si můžeme přečíst výsledek: přesně dvanáct tisíc měř.¹³⁵ Jedna míra je průměr tehdejších římských arén pro závody koňských spřežení, přibližně sto osmdesát pět metrů Tak se dosta-

---

132 Zjevení 16,17-18

133 Zjevení 20,1-3

134 Zjevení 21,10-21

135 Zjevení 21,16

neme na přibližně dva tisíce dvě stě dvacetkilometrům. Představte si: Jedna strana tohoto města sahá od Stockholmu až k Neapoli a od Londýna po Moskvu a celé město má rozlohu jako Evropa.“

„No, tam se moc zachráněných nevejde.“

„Ale jistě, že ano! Když to porovnáme s hustotou osídlení v Berlíně, tak se tam vejde přes dvacet miliard lidí! A to má Berlín spoustu zeleně, lesů a jezer a téměř žádné výškové budovy. Kapacita nového Jeruzaléma je tedy ještě o něco větší. Ježíš nepřeháněl, když učedníkům vysvětloval, že v domě jeho Otce je ‚mnoho příbytků‘.¹³⁶ Bůh chce být velkorysý a zachránit mnoho lidí. Určitě je již jeden z bytů rezervovaný i pro vás.“

Paní Neumannová se pousmála. „Obávám se, že se musí v mém životě ještě něco odehrát, nemyslíte? V tuto chvíli jsem dosud ztracená. Nezní to strašně? Přitom bych si tak ráda pronajala byt v novém Jeruzalémě, tak, jak to popisujete.“

„No to už je přece dobrý krok směrem tam. Naštěstí tam nemusíme platit nájem. Budeme Božími hosty a bydlení bude zdarma. Jsem si jistý, že byste tam byla šťastná.“

V novém Jeruzalémě, mimochodem, je tak pojmenovaný, protože starý Jeruzalém spolu s překrásným chrámem byly obydlím Boha na zemi, bude určitě mnoho zeleně, stromů, květin a jezer. Především tam bude také velký pramen s křišťálově čistou vodou, vyvěrající z Božího trůnu, a dvě aleje ‚stromů života‘. Každý měsíc budou plodit ovoce, které budeme moci jíst.¹³⁷ Tak zůstane zachován náš věčný život.

Samozřejmě se o to stará v první řadě Bůh. Ale není to nic automatického a není to ani z donucení. Teoreticky by mohl někdo zemřít i na nové zemi, kdyby toto ovoce nejedl. Opět tedy záleží na důvěře a poslušnosti Bohu – jako tenkrát v ráji. Také na nové zemi budou mít všichni zachránění svobodnou vůli.“

---

136 Jan 14,2.3

137 Zjevení 22,1.2

„V to doufám.“

„Rád bych vám teď vylíčil ještě poslední soudní jednání, třetí fázi. Bude probíhat po oněch tisíci letech.

Na zemi se nejdříve připraví místo pro nový Jeruzalém. Ten pak sestoupí s Kristem a všemi zachráněnými.¹³⁸

Potom bude následovat druhé vzkříšení: Všichni ztracení ožijí.¹³⁹ Ale oproti zachráněným, kteří při vzkříšení obdrželi nové tělo, dostanou ztracení zpět to tělo, ve kterém zemřeli. Jejich charakter zůstane taktéž nezměněn.

Potom Bůh předvede detailní plán záchrany, obzvláště to, co Kristus udělal na zemi a vytrpěl na kříži. Všichni lidé přesně uvidí, co Bůh udělal pro jejich záchranu. To bude velký test toho, zdali jsou správná všechna rozhodnutí, která v průběhu tisíce let vykoupení prověřili a potvrdili: Nikoho ze zatracených se tento projev Boží lásky nedotkne natolik, aby řekl: ‚Haló! Kdybych to všechno věděl, také bych napravil svůj vztah s Bohem.‘

Představení sice na všechny udělá dojem, ale jejich srdce budou v důsledku jejich rozhodnutí proti Bohu a jejich životnímu způsobu tak zatvrzelá, že s nimi nepohne ani toto mimořádné představení. Budou cítit nutkání pokořit se a vzdát Bohu slávu a uznat rozhodnutí, která učinil.¹⁴⁰ Dokonce i satan to udělá. Ale nestane se tak z lásky k Bohu, ale spíše z nouze.

Tímto způsobem bude všem dokázáno, že Boží jednání bylo spravedlivé a láskyplné a že ztracení lidé a všichni démoni nemají ani právo, ani způsoblost pro věčný život. Bůh bude před všemi inteligentními bytostmi ospravedlněn. Potom může následovat závěrečné dění.“

„Myslíte jejich zničení, o kterém jsme již mluvili.“

---

138 Zjevení 21,1

139 Zjevení 20,5a.12.13

140 Zjevení 15,4

„V podstatě ano. Ve Zjevení je popsáno, že se satan nevzdá bez boje. Bude tvrdit, že vzkřísil ztracené, a namluví jim, že mohou dobýt nový Jeruzalém.¹⁴¹ Vždyť jsou v přisile. A budou mít po boku nejlepší vojevůdce všech dob.

Tak se ještě jednou ukáže satanova pravá povaha svůdce, lháře a vraha. Již podruhé plánuje vraždu Boha. Avšak uprostřed příprav se Boží trůn vznese nad nový Jeruzalém spolu s Otcem a Synem, kteří se ukáží v celé své slávě. Ztracení to nesnesou. Zahynou stejně jako démoni a nakonec i sám satan. Tím bude zlo do základu vymazáno.“

„Z toho bude mít Bůh určitě radost.“

„Pro něj není lehké se na to dívat, i přes veškeré přesvědčení, že je to spravedlivé a že neexistuje žádná jiná alternativa. Miluje svá stvoření, přestože se od něj odvrátila. A stále miluje satana, jeho nejinteligentnější stvoření. Také Bůh bude plakat nad všemi ztracenými lidmi a anděly.

Po Ježíšově ukřižování bude tohle nejsmutnější okamžik v dějinách vesmíru. Ve Zjevení se však říká, že Bůh setře všechny naše slzy.¹⁴² Představte si to: Bůh Otec a Syn budou utírat naše slzy a utěšovat nás! Nevím, jestli bude existovat něco jako nebeská továrna na kapesníky nebo speciální rostlina, jejíž listy budou mít tuto specifickou vlastnost,“ řekl jsem, abych celou situaci trochu odlehčil. „Každopádně budeme všichni společně truchlit nad tou obrovskou ztrátou, ale nakonec – jako v každém procesu smutnění – ztrátu překonáme a dostaneme novou chuť do života.“

„Myslím, že budu moc plakat, pokud u toho budu.“

„Ano, jistě budu také já plakat pro některé rodinné příslušníky a přátele. Ale bolest jednou provždy zmizí. Bůh to slíbil.“

„A tím bude vše u konce?“

---

141 Zjevení 20,7-9

142 Zjevení 21,4

„Potom bude Bůh muset udělat už jen jednu věc: Očistit zemi nepředstavitelným žářem od všech stop hříchu a nakonec ji obnovit svou stvořitelskou mocí.¹⁴³ Stane se rájem. Každý zachráněný se bude moci nastěhovat do svého domku. Ale v příjemném klimatu nové země na to nebudeme odkázáni. Bude možné bydlet všude ve volné přírodě, kdekoliv si zdřímnout, bez jakéhokoliv strachu.

Nejsem si však jistý, jestli budeme doopravdy potřebovat spánek. V každém případě nebude na nové zemi nikdy tma. Nebudeme již potřebovat slunce, protože jím bude sám Bůh. Tak je to napsáno ve Zjevení.¹⁴⁴

„A co pak budeme celou tu věčnost dělat?“

„Existuje mnoho možností, o kterých nemáme ani tušení. Něco už jsem předtím zmínil. Představuji si to velice konkrétně. Například si chci hrát se lvy a jinými zvířaty, která jsou nyní divoká a nebezpečná. Tam budou mírumilovná a budou se živit spásáním trávy, říká Bible.¹⁴⁵ Před potopou dokonce existovali létající dinosauři. Pokud budou i na nové zemi, rád bych se proletěl, tak jak to dnes vidíme v některých filmech.“

„To by na mě bylo moc nebezpečné.“

„Nebojte se, nikdo vás k tomu nebude nutit. Já bych se ovšem svěřil spíše zvířeti s těmito vlastnostmi než lidskému letadlu. Ale určitě budeme moci cestovat i jinak. Možná, že se budeme moci skutečně někam teleportovat, jak se to dnes ukazuje v některých filmech. Tyto návštěvy na jiných světech mě obzvláště zajímají: Co za bytosti Bůh ještě stvořil? Jak se odehrával jejich příběh?“

Oni se určitě budou zajímat o zachráněné lidi. Konečně budou mít možnost mluvit s těmi, o kterých již dlouho slý-

---

143 2. list Petrův 3,10-13

144 Zjevení 21,23; 22,5

145 Izajáš 65,25

chávali nebo je viděli v mezigalaktické televizi. Tedy myslím v těch Božích informačních vysíláních, kterými podává zprávy o postupu sporu zde na zemi.“

„Nezačínáte teď tak trochu bláznit?“ zeptala se paní Neumannová a smála se na celé kolo.

„Myslím, že ne. Pavel napsal, že jsme se stali podívanou pro jiné světy.¹⁴⁶ Jejich obyvatelé, kteří zůstali věrní Bohu, musí mít možnost spor sledovat. Do jakých podrobností, to samozřejmě nevím. Doufám, že nevidí všechny mé neslavné činy. V tom však důvěřuji Ježíši, který nevyžvanil hříchy lidí, o nichž věděl, ani zde na zemi.

V každém případě je mnohem zajímavější s hercem mluvit, než ho vidět jen na plátně. Proto jsou u nás tak oblíbené talkshow s prominenty. Třeba nás potom budou zvat do talkshow na jiné světy, abychom mluvili o našem životě a zkušenosti s Bohem. To bude ostatní inteligentní bytosti jistě zajímat. A nás bude těšit, když budeme moci vyprávět o velikosti Boží lásky a o jeho milosrdnosti. Mě už to těší dnes.“

„Ano, to se nedá přeslechnout! Básnit začínáte rychle.“

„Ale to nejlepší jsem ještě vůbec nezmínil.“

„Co přijde teď?“

„Nebudeme moci Ježíše jen vidět a slyšet, ale sami s ním hovořit. To bude velmi zvláštní zážitek, až budu mít osobní audienci u Krista. Myslím, že ze sebe nevypravím moc jiných slov než ‚děkuji, děkuji, děkuji‘. Ježíš však zná mé myšlenky a mou lásku k němu.

Kromě chvály, díků a úcty mu nemohu dát nic jiného, protože beztak všechno patří jemu. Pro mě jsou to již dnes nejkrásnější chvíle: Chválit Ježíše Krista spolu s ostatními věřícími a vzdávat mu z celého srdce dík skrze písně a modlitby.“

---

146 1. Korintským 4,9

Moje sousedka si mě prohlédla zkoumavým pohledem. Nemohl jsem z její tváře odhadnout, co si teď myslí. Sice bych to rád věděl, ale neptal jsem se na to.

14

Jak chcete zemřít?

Obrácení k Bohu a jeho následky

V tuto chvíli se ozval kapitán posádky a poprosil nás, abychom se připoutali. Trvalo jen třicet vteřin, než jsme se dostali do silných turbulencí. Při každém propadu letadla se kabinou ozvalo zasténání pasažérů. Také letušky šly na svá místa a připoutaly se.

Všiml jsem si, jak paní Neumannová pobledla. Až když se letadlo uklidnilo, vrátila se do jejího obličejce barva. „Takové turbulence mě vždy k smrti vyděsí, přestože vím, že start a přistání jsou mnohem nebezpečnější,“ vysvětlovala. „Ale tyhle propady... byly celkem prudké.“ Zasténala a potom se trochu zasmála.

Podíval jsem se na ni. „Kdybyste měla na vybranou, jaký způsob smrti byste si zvolila?“

Chvíli přemýšlela. „Nejlépe ve vysokém věku s dobrým zdravím, ve spánku, bez toho, abych to věděla.“

„To chce většina lidí, kterým jsem položil tuto otázku. To s tím stářím a zdravím si přeji také. Ale chtěl bych předtím mít příležitost dát vše potřebné do pořádku jak s Bohem, tak s přáteli a blízkými lidmi.“

„Proč je to pro vás tak důležité?“

„Nejlépe to vyjádří jedna příhoda, kterou jsem před lety slyšel od svého kamaráda z Kalifornie. Díky dobrým známostem se dostal k výsledkům analýzy černé skříňky po jednom leteckém neštěstí.

Sedm až osm minut před dopadem posádka a pasažéři věděli, že za okamžik zemrou. Vtom se z reproduktorů ozval hlas manželky pastora: ‚Drazí přátelé, za několik minut náš život skončí. O našem osudu je prakticky rozhodnuto. To pro nás ale nemusí znamenat absolutní konec. Pokud chcete, povím vám ve zbývajících minutách, jak může každý z nás obdržet věčný život.

Skrze naše hříchy jsme se oddělili od Boha a zasvětili se tak smrti, věčné smrti. Bůh, náš Stvořitel, nás lidi tolik miluje, že poslal na zem svého jediného Syna, Ježíše Krista. Ten žil život bez hříchu, a přestože si nezasloužil smrt, zemřel za nás všechny. Stal se naším zástupcem a vytrpěl trest za naše pochybení. Proto nám naše vina může být odpuštěna. Všechno, co musíme udělat, je svěřit se Ježíši jako našemu Zachránci a Pánu a vyznat mu naše hříchy, pokřivené postoje a chování. Nehraje roli, jak moc či málo jsme hřešili nebo jak závažné byly naše hříchy. Všechno nám je odpuštěno skrze zásluhy Ježíše Krista. Před Bohem jsme tím pádem bez hříchu a Ježíš nám při svém druhém příchodu může darovat věčný život bez jakékoliv naší zásluhy. Bůh dá každému z nás nové tělo a jako jeho děti budeme moci věčně žít na nové zemi. Tak to slíbil.‘

Potom se ona dáma začala modlit. Chvilí nato nahrávka končila.“

Paní Neumannová byla očividně dojatá.

„Nevím, kolik osob tuto nabídku v poslední minutě přijalo,“ pokračoval jsem. „Myslím si však, že někteří z nich ano. Jak vzrušující musí být, když se, doufám, že oba dva, půjdeme projít do parků nebeského Jeruzaléma a narazíme tam na zachráněného člověka, který nám bude vyprávět, že bez této dramatické příhody by nikdy život věčný neobdržel. Bude té kazatelově ženě doslova navěky vděčný.“

„Takhle se pro některé lidi skutečně může stát požehnaním, když vědí, že zakrátko zemrou,“ řekla má sousedka zamyšleně.

„Určitě je lepší dát vztah s Bohem do pořádku již dlouho předtím, protože málokdo ví předem, že zemře.“

„To je pravda. Před půl rokem zemřela moje sestřenice. Byly jsme si hodně blízké. Byla velmi čiperná a znenadání zemřela. Přitom ještě ani nebyla tak stará, dokonce o dva roky mladší než já. Zemřela ve večerních hodinách na infarkt. Ve stejný den jsme se ještě šly po obědě projít a daly si kafe. Nemohla jsem to pochopit.“

„Není žádná záruka pro dlouhý pozemský život. V Bibli je však napsáno, že Bůh dá každému člověku nějakým způsobem minimálně dvakrát nebo třikrát šanci se pro něj rozhodnout.¹⁴⁷ To nám jednou dokáže při soudu, jak jsme již probrali. Bůh je férový a milosrdný. Sází vše na to, aby byl zachráněn každý člověk. Nikdo nemusí být zatracen.“

„Jak poznám, že mě chce Bůh oslovit?“

Radoval jsem se z této otázky. „V tuto chvíli to již cítíte. Když vážně přemýšlíme o našem vztahu k Bohu nebo když naše svědomí bije na poplach a říká nám, že bychom měli něco dát do pořádku s Bohem i s druhými lidmi, pak je to znamení působení Božího Ducha. Bůh si nenechá ujít žádnou příležitost, aby nás oslovil. Používá na to rozmanité způsoby: rozhovor, jako je tento, knihu či bolestnou

---

147 Job 33,29.30

událost. Jsem přesvědčen, že Bůh má dostatek možností ujasnit nám, že náš vztah k němu není v pořádku a že se k němu máme obrátit.“

„Ale kdybych se dnes rozhodla pro Krista a tím pro křesťanský životní styl, měla bych vždy pocit, že něco zmeškávám,“ řekla paní Neumannová. „Pak bych si nemohla tolik věcí užít. Už z toho důvodu bych radši čekala.“

Musel jsem se pousmát. „Vím, co myslíte. Také jsem tak přemýšlel, než jsem odevzdal svůj život Ježíši. Dnes to vidím jinak, protože jsem zakusil, že opak je pravdou. Po mém rozhodnutí svěřit se Kristu, Pánu a Zachránci, se kvalita mého života výrazně zlepšila. Proto jsem Bohu tak vděčný, že jsem ho poznal již ve svém mládí.“

„Do jaké míry se váš život zlepšil?“

„Od mého obrácení zažívám pokoj s Bohem. Ježíš se stal mým nejlepším přítelem. Osvobodil mě od špatných zvyků a škodlivých závislostí a vzal mi strach z budoucnosti. Dává mi naději a pomáhá mi jít do každého dne s optimismem. Vím, že je na mé straně, protože to slíbil: „... jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“¹⁴⁸ Na toto zaslíbení se spoléhám. Můžu s ním v modlitbě mluvit a prosit ho o pomoc. Ještě nikdy mě nenechal ve štychu.“

Nevěřicně se na mě podívala. „Chcete tím říct, že od té doby nemáte problémy a vše jde hladce jako po másle?“

„Ne, tak jsem to nemyslel. Problémy tu jsou vždycky. Tomu se ani nemusíme divit. Za prvé nejsem v žádném případě dokonalý; také já dělám chyby. Na druhou stranu, po svém obrácení se každý pravý křesťan stává terčem satanových útoků. Koneckonců se nacházíme přímo v centru sporu mezi Bohem a jím.“

Uklidňující však je: Když stojíme na Ježíšově straně, patříme k vítěznému týmu. Ježíš při nás stojí a boju-

---

148 Matouš 28,20

je za nás. Pomáhá nám zvládnout každou životní krizi. A jak sama víte, všichni máme po svém boku anděla strážného.

Navíc patřím do církve, která je rozšířená po celém světě. To pro mě mnoho znamená. Mám spoustu kamarádů křesťanů, kterým mohu důvěřovat a kteří tu pro mě jsou, když potřebuji pomoc. Také se za mě modlí.“

„Neznamená obrácení také to, že se již mnoho věcí nesmí dělat?“

„V určitém smyslu ano. Ale to není směrodatné, mnoho věcí již nebudu *chtít* dělat, protože se změnil mé pořadí hodnot. Mnohé z toho, co bylo dříve důležité, je pro mě dnes nepodstatné – a naopak.“

„Například?“

„Dříve jsem rád chodil na diskotéky, tancoval jsem dlouho do noci a pil alkohol. Dnes je to jiné. Mám sice stále ještě rád veselou společnost, ale styl hudby, kterou poslouchám, se změnil a noci trávím radši v posteli. A alkohol již k radosti také nepotřebuji.

Žiji dnes jinak a jsem na tom lépe než dřív. Můj život má stabilní základ a jasný cíl. Cítím v sobě pokoj, to má pro mě obrovskou hodnotu.“

Moje sousedka přemýšlela a pak opatrně řekla: „Chci se vás na něco zeptat, ale doufám, že se vás to nedotkne.“

„Klidně se ptejte.“

„Zmínil jste se, že vás Kristus osvobodil od špatných zvyklostí a závislostí. Nemusíte mi to vyprávět, možná je to příliš osobní. Ale můžete mi alespoň naznačit, co jste tím myslel?“

„Rád vám uvedu příklad. V pubertě, když mi bylo dvanáct nebo třináct let, jsem si zvykl krást. Stalo se to pro mě opravdovým sportem. Nikdy nešlo o velké věci. Většinou to byla jen malá autíčka nebo sladkosti. Časem jsem se stal velice zručným, protože mě nikdy nikdo nechytil.

Ale jednoho dne jsem ke svému zděšení zjistil, že už to ani jinak neumím. Krádeže se staly zvykem. Sáhл jsem po něčem, i když jsem to nechtěl. Bylo to otravné. Nevím, jestli to už byla kleptomanie, ale určitě to k ní mělo blízko. V každém případě mě to velmi znepokojovalo. Začínal jsem si uvědomovat, že jsem se stal závislým na špatném zvyku.“

„A jak jste se toho zbavil?“

„Moje matka mi vyprávěla o Bohu a Ježíši Kristu. Od ní jsem věděl, jak se modlit a co všechno může modlitba ovlivnit.“

„Měl jste tedy křesťanské zázemí?“

„Ano, moji rodiče byli křesťané. Kéž by mi toho o Bohu vyprávěli víc. Moje matka měla hlubší vztah k Bohu než otec, ale předávala křesťanské hodnoty spíše činy než slovem. Skrze ni jsem však získal jisté základní křesťanské znalosti.

V každém případě jsem si tenkrát neuměl pomoci jinak, a tak jsem šel do svého pokoje, kleknul si a modlil se k Bohu. Říkal jsem: ‚Milý Bože, jestli opravdu jsi a jestli jsi všemocný a já ti nejsem lhostejný, pak mi odpusť mé hříchy a osvobod' mě od nutkání krást. Jestli mou modlitbu vyslyšíš, pak ti chci ihned patřit. Amen.‘

Myslel jsem to opravdu vážně. Byl jsem zvědavý, co se stane. Vyslyší Bůh mou modlitbu? Funguje to s tím modlením? Stará se Bůh o mě?“

„Očividně to fungovalo,“ konstatovala moje partnerka.

„Ano, a nejlepší na tom bylo, že od té chvíle má závislost zmizela. Nemusel jsem krást a už jsem to od té doby nikdy neudělal. Bylo to jednou provždy vyřešené. Bůh mě skutečně osvobodil.

To byl začátek mého života s Kristem. Potom jsem často četl v Bibli, abych ho lépe poznal. V sedmnácti letech jsem své rozhodnutí zpečetil křtem.“

„Vy jste do té doby nebyl pokřtěn?“ ptala se překvapeně paní Neumannová.

„Ne. Moji rodiče byli toho názoru, že křest má něco společného s vědomým rozhodnutím, a proto člověk musí nejprve uvěřit, než se nechá pokřtít. Moje matka často citovala Ježíšův výrok: ‚Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen.‘¹⁴⁹ A protože kojenci ještě Bohu nevěří a nemohou se pro to ani rozhodnout, nenechali mě rodiče jako novorozeně pokřtít. Později jsem jim za to byl vděčný, protože tak, jak rozumím Bibli dnes, to bylo správné. Možná se to částečně odvíjelo také od toho, že moji rodiče patřili každý do jiné církve. Tím, že děti nedali pokřtít, se vyhnuli konfliktům.“

---

149 Marek 16,16

15

Svoboda v zákazu kouření

Obrácení, změna myšlení a znovuzrození

„Právě jste hovořil o obrácení. Asi tak nějak rozumím, co je tím myšleno. Můžete to ale ještě trochu podrobněji rozvinout?“

„Rád. Je to důležité téma, protože jde o to, osobně zakusit spasení skrze Krista. Obrácení znamená návrat směrem k Bohu: Běžel jsem od něj pryč, ukázal jsem mu záda nebo se o něj jednoduše nezajímal. Na základě určitých zkušeností nebo poznatků se proberu a rozhodnu se vzdát své vzpoury či netečnosti, začnu budovat vztah s Bohem a žít s ním v harmonii. Této zásadní změně směru Bible říká obrácení.“

„A co to má společného s ‚pokáním‘? Nemusíme se kát za naše hříchy? Děje se to již před obrácením, nebo až potom?“

„Biblické pokání je základ obrácení. Nemá to však nic společného s vykonáváním kajících činů. Skrze toto katolické pojetí a slova jako ‚pokuta‘ o tom mají mnozí nebiblickou představu. Slovo ‚pokání‘ je staromódní nešťastný překlad slova používaného v Novém Zákoně, které znamená ‚změnu myšlení‘. Jde jednoduše o proměnu myšlení a změnu postoje k Bohu, což má za následek obrácení k němu.“

„A to nemá nic společného s našimi činy?“

„Někdy říkám: ‚Činit pokání nemá vůbec nic společného s činy.‘ Jde mnohem více o naše postoje a sklíčenost z našeho dosavadního vztahu k Bohu. Když si přiznám, že jsem se vydal špatným směrem a hodně toho pokazil, odmítal Boží lásku nebo ji ignoroval, pak budu určitě smutný a sklíčený. To může způsobit změnu myšlení. Nebo když s Bohem zažiji něco mimořádného, probouzí to pocity, které mě mohou vést k obrácení. Jsem pak otevřenější k působení Božího Ducha. On způsobuje lítost nad mým odvrácením od Boha a nad mým špatným jednáním. To jsou nejlepší důvody pro důkladné obrácení. V jádru jde vždy o rozumové i niterní rozhodnutí.“

„Tomu ještě moc nerozumím.“ Moje sousedka se na mě opět dívala se svráštělým čelem.

„Není divu. Dokonce tomu někdy nerozumí ani ten, kdo to zažil. Působení Božího Ducha nemůžeme ani pochopit, ani vysvětlit, můžeme je jen zažít a popsat. Chce, aby pro nás byl Bůh srozumitelnější a aby nás Kristus přitahoval. Když se mu otevřeme nebo se k němu obrátíme, neumím to jinak popsat, způsobí v nás jeho Duch lítost, bez toho, abychom museli o jeho působení něco vědět. Když potom přijmeme Krista jako našeho Zachránce a Pána, způsobí Boží Duch něco jako duchovní znovuzrození.¹⁵⁰

---

150 Jan 1,12.13

Toto přirovnání jednou použil sám Ježíš.¹⁵¹ Některé věci názorně vysvětluje.“

„Ano, o znovuzrození jsem už slyšela.“

„Existují různé pohledy. Ve východních náboženstvích se pod tím rozumí něco úplně jiného, než co myslel Ježíš. Mluví o vnitřním procesu, vnitřním znovustvoření, skrze které se stáváme Božími dětmi. Dostáváme potom schopnost budovat úzký niterný vztah k Bohu. Můžeme mu pak lépe rozumět, důvěřovat mu a milovat ho. Máme najednou vnitřní touhu líbit se mu a slyšet ho. Biblické slovo zní ‚poslouchat‘. Výrazy ‚slyšet‘, ‚naslouchat‘ a ‚poslouchat‘ mají k sobě velmi blízko. Také pozemští rodiče žádají od svých dětí, aby poslouchaly, přinejmenším pokud jsou ještě malé. U Boha to však probíhá jinak. Při znovuzrození nám skrze svého Ducha vryje principy a zákony do srdce. To je Boží jednání. Potom už pro nás nejsou zátěží, dokonce se jimi rádi řídíme.“

„Něco takového si neumím vůbec představit.“

„To je zcela přirozené. Jen ten, kdo to sám zažil, tomu rozumí a může vám to potvrdit. Podle toho se mimochodem bezpečně poznají znovuzrození křesťané. Ale *před* tímto zážitkem nám principy, podle kterých funguje opravdový křesťanský život, znějí jako španělská vesnice.

Chci vám to objasnit na jednom příkladu. Kouříte?“

„Ne. V letadle se beztak nesmí kouřit.“

„Nepřijde vám to omezující?“

„Ani náhodou, naopak.“

„A když vstoupíte do vlaku, do jaké části si sednete?“

„Samozřejmě, že do nekuřácké, protože je tam lepší vzduch. Kam tím míříte?“

„Přestože je v té části kouření zakázané, říkáte si více či méně vědomě: ‚Tady chci být. Zde se cítím dobře.‘ Nemys-

---

151 Jan 3,3-8

líte si: ‚Tady to nevydržím! Jen samé zákazy! Cítím se tak omezována!‘“

„V tomto případě samozřejmě ne.“

„Kuřákovi to ale připadá úplně jinak. V nekuřácké části se necítí dobře. Jeho svoboda je omezována. Když se však vzdá kouření a stane se nekuřákem, pak se s nimi bude cítit stejně dobře jako vy nebo já.“

Na chvíli jsem zmlknul. Protože na mě má sousedka mlčky hleděla, pokračoval jsem: „S Božími principy je to podobné.“

Když jsme se obrátili a znovuzrodili skrze Božího Ducha, budeme je rádi dodržovat.¹⁵² *Budeme* je pak *chtít* následovat. Boží Duch v nás způsobuje změnu, která nám od té chvíle umožňuje jednat v souladu s Boží vůlí.“

„Dodržování Božích nařízení je pro záchranu důležité, jestli tomu dobře rozumím.“

„Pokud tím ‚pro záchranu‘ myslíte definitivní spasení, tedy život na nové zemi, pak máte v určitém smyslu pravdu. Mnozí si však pletou příčinu a následek. Skrze dodržování nařízení si u Boha nemůžeme nahnat žádné plusové body nebo si dokonce zasloužit věčný život. Jsme zachráněni výhradně skrze Ježíšovy zásluhy.¹⁵³“

Tázavě na mě pohlédla.

„Když jsme se obrátili a znovuzrodili, a byli tak *vykoupeni* z hříchu, ztracenosti a beznaděje, získali jsme novou motivaci a nový zdroj síly. Budeme se řídit podle Boží vůle. To je *následek* našeho spasení. Dodržování zákonů však není předpokladem pro spasení.“

„To zní jasně a zároveň příliš složitě pro člověka, jako jsem já,“ sdělovala paní Neumannová. „Doufám, že si na to zítra ještě vzpomenu.“

---

152 Žalm 40,9

153 Římanům 3,23.24.28

„Možná vám k tomu pomůže přirovnání: Když někoho opravdu miluji, není pro mě problém udělat všechno pro zachování harmonie mezi mnou a onou dotyčnou osobou. Budu usilovat o splnění každého jejího přání a budu vděčný, když mi vysvětlí, co je pro ni důležité a jak se mám zachovat, aby jí to udělalo radost.

V našem vztahu k Bohu je to podobné. Teprve když poznáme a zažijeme jeho lásku a nejlepší úmysly, budeme chtít tuto lásku opětovat. To se neprojevuje v prvé řadě skrze dobré pocity vůči Kristu. Jedná se více o principiální lásku, která vychází ze změněného srdce. Má pevnou, konkrétní stránku. Ježíš to vyjadřuje slovy: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“¹⁵⁴ Musíme dávat pozor na jeho přesnou formulaci: Neříká, že *musíme* zachovávat zákony, avšak že je *budeme* zachovávat – z lásky k němu a z moci jeho Ducha.“

„Co myslíte tou Kristovou láskou, kterou „poznáme a zažijeme“?“

„Jaký vliv má jeho láska na náš život, poznáváme až v průběhu času. Mnohem lépe ji můžeme poznat, když si v evangeliích přečteme zprávy o jeho jednání s lidmi. Ježíš demonstroval Boží milosrdnost, trpělivost a lásku. Přijímal hříšníky, místo aby je soudil, jedl s opovrhovanými a zůstával v jejich obydlích.¹⁵⁵ A svým učedníkům říkal: „Kdo vidí mne, vidí Otce.““¹⁵⁶

„Říkal to, protože si jsou oba rovni?“

Přikývl jsem. „Přesně takhle to Ježíš jednou řekl: „Já a Otec jsme jedno.““¹⁵⁷

---

154 Jan 14,15

155 Lukáš 15,1.2; Jan 8,3-11; Lukáš 19,5-9

156 Jan 14,9

157 Jan 10,30

16

Proč se zlým lidem daří dobře?

Boží požehnání a Jobova zkouška

Sousedka sáhla po kelímku s vodou na podnose kolemjdoucí letušky. Pomalu se napila a dlouze se zadívala na špičky svých bot.

„Vůbec nevím, co mám říct,“ prohodila. „Je to pro mě všechno tak nové. Ještě nikdy mi to takhle nikdo nevysvětlil.“

„Dává vám to smysl?“

„Většina z toho ano.“

„A co vám ještě není jasné?“

„Ze začátku jsem říkala, že nerozumím, proč se Bůh chová k některým špatným lidem tak hezky.“

„Ano, na to jsem ještě nenarazil. Mám to teď udělat?“

„V každém případě mě to zajímá.“

„Protiřecí to našemu smyslu pro spravedlnost, když se dobrým lidem vede špatně a některým zlým lidem zdánlivě

dobře, protože dostanou vše, co chtějí. Někdy je však materiální vlastnictví získáno nespravedlivým způsobem. Některým darebákům se daří skutečně dobře, ale následky vidíme na druhých lidech, kteří jimi byli obelháni, podvedeni, okradeni nebo dokonce zavražděni.“

„Přesně tak to je. Jak to může Bůh dopustit, když je spravedlivý?“

„Předtím jsme zjistili, že to *musí* dopustit, aby bylo každému jasné, kam zlo opravdu vede. Kdyby do všeho zasahoval, satan by to označil za nespravedlivé. A navíc by pak pravá povaha hříchu zůstala zahalena. Díky ní totiž vždy trpí ti takzvaní ‚nevinní‘.“

„To zní zvláštně. Jak to myslíte?“

„Kdo byl obelhán, podveden nebo okraden, zavinil si to jen zřídka sám, ledaže by to samé dělal druhým. Ale většinou k tomu postižený nedal podnět. Na tom, co se mu děje, tedy nemá žádný podíl.“

„Ano, to dává smysl.“

„U věřících lidí vedoucích poctivý život, kterým se něco takového děje, na to má vliv ještě jiná okolnost. Každý, kdo se obrátí ke Kristu a ve velkém sporu tak přestoupí na druhou stranu, se stává terčem satanových útoků, kterého to samozřejmě rozzuří. Pokouší se obrácenému křesťanu co nejvíce znepríjemnit život, aby opět zlomil jeho důvěru v Boha.“

Obzvláště drsný příklad nalezneme v Bibli. Je jím Job, o kterém dokonce sám Bůh řekl, že je bohabojný a poctivý a že se vyhýbá zlému. Satan naopak tvrdil, že Job slouží Bohu jen proto, že mu tolik požehnal, to znamená ze sobeckých pohnutek. Kdyby mu bylo vše odebráno, což byl satanův argument, zřekl by se Boha a už by mu nedůvěřoval.¹⁵⁸ Kdo mohl v této situaci posoudit, co je pravda?“

„Jak to myslíte?“

---

158 Job 1,1-3.6-11

„Bůh tvrdil, že ho Job miluje. Satan tvrdil, že Job Bohu slouží jen ze sobectví, protože z toho má výhody. Jak bylo možné zjistit, kdo z nich má pravdu?“

„To mohl říct jen sám Job.“

„Ano, ale jen s pouhou Jobovou výpovědí by se satan nespokojil. Byly třeba důkazy.“

„Takže musel být Job podroben zkoušce.“

„Přesně tak. Když chtěl Bůh zůstat férový vůči satanovi, neexistovala *žádná jiná možnost*, než dovolit satanovi, aby Jobovi škodil.¹⁵⁹ Kvůli spravedlivosti Bůh *nemohl* zabránit, aby Job trpěl.“

„To je ale zvláštní spravedlivost!“

„Vypadá to tak. Známe to dilema i z pozemských soudních sporů: Co je spravedlivé vůči obžalovanému, není vždy spravedlivé pro oběť. Nemůžeme docílit žádné absolutní spravedlnosti a Bůh to, dokud satan vládne na této zemi,¹⁶⁰ také nemůže.“

„To je velmi neuspokojivé.“

„Pro Boha také. Proto pracuje na trvalém řešení, jak jsme již probrali.“

„A co se potom stalo s Jobem?“

„Přišel o své jmění, děti a dokonce zdraví. V krátkém čase po sobě dostával takzvané Jobovy zvěsti (neblahé zprávy).¹⁶¹ Později Boha obvinil, protože nemohl rozumět, proč se mu to vše děje.¹⁶² Nezřekl se ho však, ve svém utrpení se k němu ještě více přimkl. Tak dokázal, že satan neměl pravdu.“

„Ale moc tomu nerozumím.“

„Nakonec jde o satanovo tvrzení, že Bůh je vládce, kterého lidé nemilují. Neslouží mu z lásky a hlubokého přesvědčení, ale ze strachu či vlastního prospěchu.“

---

159 Job 1,12; 2,6.7

160 2. Korintským 4,4

161 Job 1,13-22; 2,4-10

162 Job kapitoly 9, 10 a 19

„Teď tomu začínám rozumět. Satan Jobovi přičítal, že Boha uctíval jen proto, protože z toho něco měl.“

„Správně. A poté, co jednoznačně dokázal, že satanova pomluva nebyla pravdivá, mohl Bůh Jobovi opět viditelně požehnat a darovat mu zpět děti spolu s dvojnásobným majetkem.¹⁶³

V dnešní době se to však takhle neděje vždycky. V tehdejší době způsobu myšlení bylo Boží požehnání spojeno s dětmi a množstvím majetku.¹⁶⁴ Dnes Bůh věrné obdarovává spíše duchovním požehnáním, jako je pokoj, radost a klid v nesnázích.

Job je však příkladem křivých obvinění, která satan vznáší proti *každému* opravdovému křesťanovi. Také oni musí v těžkostech a utrpení ukázat, z jakých pohnutek Bohu skutečně slouží. Proto Bůh dopouští, aby je postihly některé satanovy negativní zkoušky. Bůh nemá žádnou jinou možnost.“

Paní Neumannová se na mě skepticky podívala, nic však neřekla.

Proto jsem pokračoval: „Teď k tomu druhému případu, kdy se daří dobře lidem, kteří k Bohu nemají *žádný* vztah. Pokouší se je zasáhnout všemi možnými způsoby, protože chce zachránit každého. Chce jim ukázat, jak moc je miluje. Láska je o poznání lepší motiv jít k Bohu než strach a zoufalství.“

Pavel zdůrazňuje jeden důležitý Boží princip, když odkazuje na to, že Boží dobrota má vést *k obrácení*.¹⁶⁵ Jeho požehnání, které zakouší také nevěřící, tedy není důkazem toho, že je vše v pořádku. Bůh miluje všechna svá stvoření, proto jim chce prokazovat jen dobro. Tímto se je pokouší přesvědčit o své dobrotě a lásce. Chce, aby se mu otevřela.“

„Chcete tím říct, že Bůh více žehná nevěřícím než věřícím?“

---

163 Job 42,12-17

164 1. Mojžíšova 22,17; 5. Mojžíšova 28,2-4; Žalm 127,3

165 Římanům 2,4

„Ne, tak to není. Bůh sesílá déšť a sluneční svit stejnou měrou jak dobrým, tak zlým lidem. Tak to řekl Ježíš v kázání na hoře.¹⁶⁶ Bůh je spravedlivý a nikoho nepovyšuje nad ostatní. Ale u opravdových následovníků Ježíše se požehnání často neprojeví tak očividně. Dostávají převážně duchovní požehnání.¹⁶⁷ K tomu patří odpuštění jejich hříchů, vědomí záchrany, vnitřní pokoj, síla při pokušení, moudrost při důležitých rozhodnutích a tak dále.¹⁶⁸ Nekřesťan není pro tato požehnání přístupný.

Navíc satanovy pomluvy hrají roli také co se týče Božího požehnání. Tvrdí, že Bůh se k nevěřícím chová jako nevlastní otec. Ale přesně to právě nedělá. Naopak: Je vtělená láska,¹⁶⁹ takže ani nemůže jinak, než projevovat svým stvořením dobrotivost, kde jen to je možné.

Při tom však nesmí zrušit zákon příčiny a důsledku, to znamená odstranit následky jednání lidí a působení satana. Jednoho dne však bude moci udělat všemu zlému jednou provždy konec, bez rizika, že to bude špatně pochopeno nebo označeno za nespravedlivé.“

Moje sousedka vypadala zamyšleně.

---

166 Matouš 5,45

167 Efezkým 1,3

168 Efezkým 1,7.11; 1. list Janův 1,9; 5,11-13; Římanům 5,1.2; Jakub 1,5.12; Juda 1,24.25

169 1. list Janův 4,8.16

17

Pohyb na tenkém ledu Zachraňující víra

„Při tom, co jste mi předtím vyprávěl o věčném životě, začínám toužit po nebi,“ řekla. „Byly by to skutečně fantastické okolnosti. Hlavně to s tím nebeským Jeruzalémem se mi dostalo pod kůži. Vykládáte to tak přesvědčivě. Obdivuji, jak jste si svou vírou jistý. Já to neumím. Možná mi chybí dar víry. Víra přece není dána každému.“

„Tahle věta je dokonce v Bibli.“¹⁷⁰

„Opravdu? No vidíte!“

„Ale znamená něco jiného, než si myslíte.“

„No, tak to jsem zvědavá.“

„Slovo víra znamená v řečtině, v jazyce Nového Zákona, vedle důvěry také věrnost. Souvislost textu objasňuje, že

---

170 2. Tesalonickým 3,2

je myšlena věrnost. A jestli jsme Bohu věrní, záleží jen na našem rozhodnutí. Protože je dobrý životní partner, nemáme důvod se od něj oddělit.“

„Ale jak můžeme Boha nalézt?“

„Musíme s ním vybudovat vztah. Víra pochází ze zvěstování a zvěstování Kristova poselství z jeho slova, vysvětluje Pavel.¹⁷¹ A Petr říká, že sémě způsobující znovuzrození je Boží slovo.¹⁷² Jinými slovy: Musíme se bezpodmínečně zabývat zdrojem, Božím slovem, aby se víra mohla rozvíjet a růst.

V biblickém slova smyslu znamená víra důvěru k Bohu a Ježíši Kristu. K tomu je Bible nezbytná, protože nám ukazuje, jaký Bůh ve skutečnosti je. Měli bychom začít číst nejlépe v evangeliích. Tam máme před očima nejjasnější znázornění Boha v Ježíši Kristu. Můžeme se do popisovaných osob vžít, protože to, co tenkrát říkal Ježíš jim, by dnes v podobných situacích říkal také mně. A jak tenkrát jednal s lidmi, tak by jednal také dnes se mnou.“

„Těmito zprávami jsem se ještě nikdy pořádně nezabývala,“ přiznala paní Neumannová.

„S rozvojem naší důvěry k Bohu se to má stejně jako s důvěrou k druhým lidem. – Určitě máte přátele,“ řekl jsem a pohlédl na ni plný očekávání.

„Zajisté. Jen se s nimi nevidím dost často.“

„Máte také ‚nejlepší‘ přítelkyni?“

„Á, ano. Bydlí dokonce v Düsseldorfu.“

„Jak dlouho už ji znáte?“

„To je skoro věčnost, určitě čtyřicet let. Ale skutečnými přítelkyněmi jsme teprve dvacet šest let.“

„Jak jste se staly blízkými přítelkyněmi?“

„Můj muž byl tenkrát těžce nemocný. Měl rakovinu a velké bolesti. Musela jsem být stále v jeho blízkosti a starat se

---

171 Římanům 10,17

172 1. list Petřův 1,23

o něj. V té době mi moje tehdejší známá, bydlící jen o dva bloky dále, velmi pomohla. Starala se o naši domácnost a syna. Hodně jsme si povídaly. Tenkrát jsem potřebovala tuto psychickou podporu. Byl to pro mě těžký čas a ona mi byla jednoduše k dispozici.“

„Dobře, že jste tenkrát takového člověka měla. Vaši známou jste tak blíže poznala a zjistila jste, že jí můžete důvěřovat. Tak se stala vaší přítelkyní.“

„Ano, tak to bylo.“

„S naší důvěrou Bohu je to podobné. Je pro nás dlouhou dobu možná jen někdo, koho známe z doslechu. Ale pak ho poznáme osobně, možná v nějaké velké krizi nebo proto, že jsme byli postrčeni věřícími lidmi. Začneme se o něj více zajímat, třeba skrze rozhovor podobný tomuto. A tak se dovídáme, jak dobrým přítelem je.“

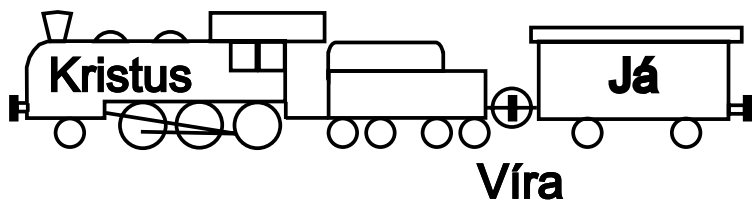
Kdo Boha pozná a zakusí, jaký doopravdy je, ten ví, že mu může důvěřovat, i když ne vždy rozumí jeho jednání. Čím více ho poznáváme a trávíme s ním čas, podobně jako jste vy trávila čas se svou přítelkyní, tím více mu budeme důvěřovat. Nikdy to nepřijde samo. To je celé tajemství zachraňující víry.“

„To vlastně není vůbec tajemné. Pokud jsem dobře rozuměla, tak je to důvěra, co mě zachraňuje.“

„Ano i ne,“ řekl jsem. „Chci vám to vysvětlit pomocí kresby.“ Vstal jsem, otevřel zavazadlový prostor nad námi a vyzdvihl si z kufříku blok a tužku. Potom jsem jí nakreslil parní lokomotivu s uhlákem a vagonem. Ten jsem spojil plusovým znaménkem (spojkou) s lokomotivou.

Zatímco jsem napsal slovo „Kristus“ na lokomotivu a slovo „já“ na vagon, vysvětloval jsem: „Kristus je lokomotiva a já jsem vagon. To plusové znaménko či spojnice je moje víra.“ Nakreslil jsem kolem plusového znaménka kroužek a napsal pod něj „víra“.

„Ne moje víra mě zachraňuje, ale Ježíš Kristus. Netáhne mě spojka, ale lokomotiva. Moje víra je jen prostředkem,

který mě s Kristem spojuje. Na základě mé důvěry se držím Krista a zůstávám mu věrný. Pak jsem skrze něj zachráněn pro věčnost.“

„A co znamená ten uhlák? Tam jsou moje hříchy?“

Zasmál jsem se. „To tuto ukázkou jen ještě více vylepšuje. Když se rozhodnete pro Krista a spojíte se s ním pomocí víry, pak prakticky vrháte celou vinu na uhlák. Zbavíte se jí. A když znovu zhřešíte, uděláte to zase tak. Kristus doslova proměňuje černou špínu mých hříchů v bílý kouř jeho čistoty. On ví, že děláme vždy znovu chyby a že potřebujeme čas na růst, abychom byli jako jeho děti zralejší, učili se ze svých chyb a procvičovali nové způsoby chování.“

Chtěl bych zde ještě znázornit roli mých pocitů. Jsou často příjemné, především v prvotním nadšení pro Krista. Ale jsou také lehce ovlivnitelné okolnostmi, negativními událostmi nebo břemeny z minulosti. Musíme však vědět, že jsou až druhořadé. První jsou uzdravující skutečnosti, které pro nás Ježíš vykonal: Dávno zaplatil trest za mou vinu a může mi tak odpustit každý hřích. Tyto skutečnosti jsou pravdivé, nehledě na to, co mi říkají pocity nebo rozum.

Když důvěřuji Bohu a jeho záchraně, pak se také mohu rozhodnout se mu svěřit. Tím přijímám jeho nabídku spasení. Obrazně řečeno, zapřáhnu spojku. Pak se dostaví také odpovídající pocity, radost či vděčnost.

Avšak někdy mé pocity působí jako brzdicí vagon u vlaků z 19. století.“ Na konec vagonu jsem nakreslil kabinku.

„Nesmíme se od něj nechat ovlivnit a uvolnit naše spojení s lokomotivou. Jinými slovy: Musíme více důvěřovat uzdravujícím skutečnostem, které nám Bůh popisuje svým slovem, než našim kolísavým pocitům. V průběhu času se pocity přizpůsobí našemu myšlení i v této oblasti. Určitě.“

„Proč to tak zdůrazňujete?“

„Protože spousta křesťanů pochybuje o své víře nebo opravdovosti jejich obrácení. Myslí si, že předpokladem pro víru a spasení je mít určitý druh náboženských pocitů. Když se očekávaný pocit nedostaví, myslí si, že je Bůh nepřijal a nemiluje je.

Nejsou to však pocity, které stvrzují naše spasení, ale uzdravující skutečnosti, které vyjmenovává Bible, a přijetí Kristovy záchrany. To mimochodem není jednorázová záležitost. Měl bych se každý den znovu rozhodovat pro Krista a svěřovat mu svůj život.“

„Myslím, že tomu začínám rozumět.“

„Jeden malý příběh celou věc trochu objasní. Představte si: Jste na vysokohorské túře a jdete po úzkém hřebenu. Napravo a nalevo je propast. Pád by byl smrtelný. Nejste však sama. K vaší skupině patří lidé, které blíže neznáte. Najednou vám někdo podkopne nohu. Klopýtnete a padáte přes útes, v poslední chvíli se však ještě zachytnete. Ale síly rychle ubývají. Čeká na vás smrt.

V této situaci nad sebou uslyšíte přátelský hlas: ‚Podejte mi ruku. Vytáhnou vás nahoru.‘ Co teď uděláte? Řeknete: ‚Ne, děkuji. Zvládnou to sama‘ nebo ‚Nedůvěřuji Vám‘ nebo ‚Nevěřím, že to zvládnete‘?“

„Samozřejmě, že bych se rychle chytla ruky a nechala se vytáhnout nahoru.“

„Jasně. Pak byste pokračovala v túře. Z opatrnosti byste však držela ruku vašeho zachránce. To však onoho darebáka neodradí od toho, aby vám nohu znovu podrazil. Sice zaklopýtáte, ale už nespádnete.

Za nějakou dobu se možná opět osmělíte a ruku svého nového kamaráda pustíte. Protivník vám opět podrazí nohu a vy nebezpečně spadnete. Naštěstí je váš kamarád nablízku a zase vám podá ruku. Ihned se chytete a necháte se zachránit. Důvěřujete mu, protože jste si vyzkoušela, že je důvěryhodný.“

„A co tím chcete znázornit?“

„My lidé se nacházíme v podobné situaci. Satan nám všem podrazil nohu. Popíchnul nás ke vzpouře vůči Bohu nebo k tomu, abychom Boha zanedbávali a vedli svůj vlastní život. Všichni visíme nad propastí. Nemusíme se vědomě rozhodnout pro satana, abychom byli věčně zatraceni. Když se nerozhodneme pro zachraňující Ježíšovu ruku, skončíme dříve nebo později v smrtonosné propasti.

Ježíš Kristus nám podává ruku, protože nás chce zachránit. Musíme se jen rozhodnout, jestli jeho ruku chytíme a budeme se jí držet.“

„Ale jak se to konkrétně stane?“

„Chytnutí Kristovy ruky znázorňuje způsob našeho rozhodnutí víry: Pro naši záchranu a další život se stáváme závislími na něm. K tomu nepotřebujeme žádný zvláštní talent a žádnou velkou víru. Musíme se jen rozhodnout cele důvěřovat Ježíši a říct mu to.

Jednou k němu přišel muž a měl problém důvěřovat, že uzdraví jeho dítě. Ježíš ho odkázal na důležitost důvěry. Na to onen otec řekl: ‚Věřím; pomoz mé nedůvěře!‘¹⁷³ Přimknul se k Ježíši vši svou malou důvěrou, kterou měl, a doufal v posílení víry. Ježíš ji posílil uzdravením jeho dítěte.

Také naši víru Ježíš posílí a dá nám pozitivní zkušenosti, pokud přijmeme jeho nabídku na záchranu a jednoduše se k němu přimkneme.“

---

173 Marek 9,22-24

„A jak to bylo s Jobem? Bylo pro něj jeho utrpení pozitivní zkušeností s Bohem?“

„Pro Joba určitě. Na konci se na to sám tak díval. Čtěte, prosím, co Bohu řekl.“ Ještě jednou jsem otevřel svou Bibli, nalistoval knihu Job, kapitolu 42 a ukázal na 5. verš: „Jen z doslechu jsem o tobě slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.“

„Job této zkušenosti později v žádném případě nelitoval. Dostal se tak blíže k Bohu.“

Život s Bohem není jen slunečný. O důvodech jsme již mluvili. V životě člověka, který se rozhodl pro život s Kristem, nastanou situace plné utrpení a těžkostí, které mu pomohou sílit a zrát.

Když zažijeme takovéto zkušenosti s Bohem, změní na naše postoje a život. To se stalo také s Jobem. Obviňoval Boha za své utrpení a dožadoval se práva. Ale potom poznal, že „nemluvil moudře“, a řekl: „Proto odvolávám a lituji *všeho*...“ Pokořil se před Bohem a v následujících životních zkouškách o něm již nepochyboval, i když ne všemu rozuměl.

Nejsou to jen radostné zážitky, které nás posilují na cestě s naším novým přítelem, Kristem. Zůstaneme s ním a budeme se držet jeho ruky, i když budeme zažívat utrpení. Víme, že to způsobuje satan, ne Bůh. Půjdeme raději Boží cestou, protože je jistější, a na složitých nebo nebezpečných úsecích se ho můžeme držet. Zakusíme, že všechny jeho rady nám slouží jen k tomu nejlepšímu.“

„Nerozumím ještě mnoha věcem.“

„Však je to pro vás všechno nové. Avšak i když Kristu pořádně nerozumíme, měli bychom se mu svěřit a řídit se podle jeho zákonů. On tuto důvěru odmění, a tím nás posílí. Náš vztah k němu může růst také skrze negativní zážitky. Někdy mu totiž důvěřujeme příliš málo, neposloucháme jej nebo jej nenásledujeme. Později často uznáme, co bylo naší chybou: nedostatečná důvěra či neposlušnost.“

„Až do této chvíle jsem pojem ‚víra‘ chápala jinak,“ vysvětlovala moje partnerka. „Ale teď je mi to mnohem jasnější. Vždycky jsem si myslela, že na to člověk potřebuje nějaký druh nadání nebo odpovídající výchovu.“

„Někteří lidé mají skutečně velké potíže s důvěrou vůči Bohu,“ připustil jsem. „U nich je skrze rodičovské zanedbání nedostatečně rozvinuta schopnost důvěry. Nebo je narušena negativní zkušeností. Například emocionální nebo sexuální zneužívání dětí působí ničivě v mnoha ohledech. A ničí to také jejich schopnost důvěřovat druhým.“

Teprve díky jedné dobré knížce jsem si nedávno uvědomil, že mnohým lidem brání ve vybudování důvěrného vztahu k Bohu prožitek odmítnutí, které některé okolnosti způsobí nebo zesílí, jako například rozvod rodičů nebo dokonce jejich vlastní. Také v tomto případě se musí začít pracovat nejdříve na minulosti.¹⁷⁴ Až potom je člověk schopný znovu začít důvěřovat jinému člověku a také Bohu.“

„Něco takového jsem naštěstí nezažila,“ řekla paní Neumannová. „Měla jsem vskutku harmonické dětství a dobrý vztah k rodičům, i když někdy až příliš tlačili.“

„Pak by pro vás nemělo být těžké vybudovat si podobný, nebo ještě lepší vztah k Bohu a k Ježíši Kristu. Když se jimi zabýváme a lépe jim rozumíme, roste důvěra automaticky. Zklamaní budeme jen tehdy, pokud budeme mít špatné představy o Bohu a jeho působení. České slovo ‚zklamání‘ je velmi výstižné: Můžeme zažít zklamání jen tehdy, když předtím podléháme klamání.“

Moje susedka vzdychla.

„Zajisté nyní lépe rozumíte, proč mi tak leží na srdci, abych co nejvíce lidem vysvětlil, jaký Bůh skutečně je. Většina lidí odmítá Boha jen proto, protože o něm mají špatnou představu.“ Potom jsem mlčel.

---

174 Job 42,3.6

18

Životní motto cínového vojáčka Boží láska

Po chvíli měla moje sousedka další otázku: „Odkud toho o Bohu tolik víte? To máte všechno z Bible?“

„V podstatě ano. A z některých dobrých knih. Je mi líto, že v Bibli nejsou některé informace příliš systematicky řazené, jak jsem vám teď vyprávěl a vysvětloval. Knihy ve Starém Zákoně obsahují hlavně zprávy o historii izraelského národa nebo zprávy od proroků směřované neposlušnému národu.

Také v Novém Zákoně nalezneme jen málo systematických pojednání o základních tématech víry. Evangelia podávají zprávu o životě Ježíše a dopisy apoštolů většinou postihují situaci v církvi. Z toho se můžeme mnohému naučit, ale Bible žel není systematickou učebnicí, jak ji známe ze školy.

Výpovědi k některým tématům nalézáme na různých místech. Musíme je skládat jako velké puzzle. Když nám potom chybějí některé linie nebo díly, asi jste to při stavění puzzle zažila, musíme požádat o pomoc někoho dalšího.“

„Takže k orientaci v Bibli je potřeba pomoc?“

„Ano, samozřejmě. Pokud by se mi takové pomoci skrze jiné lidi či kvalitní knihy nedostávalo, nebyl bych schopen vám to teď vše vysvětlit. A mnohému jsem sám porozuměl teprve před nedávnem díky mému kamarádovi.

Mimochodem, Bible nebyla Bohem určená k samostudiu. Byla vždy nástrojem v rukou těch, kteří Boha znali a zakusili ho. První křesťané nerozdávali opisy částí Bible, ale vysvětlovali druhým, co na Kristu a té víře v něj vlastně je. Apoštolové to zvěstovali veřejně a vysvětlovali na setkáních po domácích věřících. Při tom citovali odpovídající výpovědi Bible.¹⁷⁵ Ježíš to se svými učedníky dělal stejně. Vysvětlil jim souvislosti a odkazoval na texty ze Starého Zákona.“¹⁷⁶

„Po tom všem, co jste mi vyprávěl, bych měla přece jen začít číst Bibli.“

„Určitě teď budete mnohým věcem rozumět lépe. Začněte nejlépe evangeliemi – to jsou knihy Matouš, Marek nebo Lukáš. Tam se naučíte znát Ježíše Krista. Soustředte se nejdříve na tuto část. Naleznete tam mnoho povzbuzení k důvěře v něj.

Můj oblíbený příběh v Bibli je mimochodem podobenství, který Ježíš vyprávěl. Nejspíš ho znáte: Podobenství o ztraceném synovi.“ Tázavě jsem pohlédl na mou sousedku.

„Jednou už jsem o tom slyšela. Ale možná můžete mé paměti trochu pomoci. A jak vás znám, určitě jste tam objevil zajímavé skutečnosti.“

---

175 Užitečné odkazy k tomuto tématu naleznete v knize Každý má své místo od Nancy a Rona Rockeyových, vydáno Maranatha 2009

176 Skutky 13,15-48; 20,20.21

„Jeden mladý muž žádal svého bohatého otce o podíl vlastnictví. Ten také obdržel,“ vyprávěl jsem. „Chtěl odejít z domu do ciziny. Tam veškeré jmění prohrál s kamarády. Nakonec skončil v hořké chudobě, a navíc v té zemi panoval hladomor. Živil se jako pasák prasat.¹⁷⁷ To bylo pro Žida tenkrát obrovské ponížení. Z čistého zoufalství a nouze chtěl dokonce jíst s prasaty.

Nějakým způsobem ho napadlo, že se brigádníci u otce měli mnohem lépe než on. Rozhodl se, že se vrátí a vyzná mu, že jednal špatně. Chtěl svého otce poprosit, aby ho také zaměstnal jako brigádníka. Po cestě domů si v mysli stále probíral, co mu chtěl říci.¹⁷⁸

Ukázalo se však, že otce špatně odhadl. Nemusel stát jako viník před jeho dveřmi a obměkčovat ho prosbami. Otec totiž každý den čekal na návrat svého syna a již zdaleka ho viděl. Nestál a nečekal, až k němu syn přijde, ale rozeběhl se mu naproti.¹⁷⁹ K tomu musíte znát následující historický fakt: Pro Žida to bylo nedůstojné. Židovští muži chodili přiměřeným krokem.

A předtím, než stihl syn vůbec otevřít pusku, aby se doznal, ho jeho otec objal a políbil. Nenechal ho ani domluvit, nechal přinést nejlepší oděv stejně jako pečetní prsten, který mu navlékl. Dosadil ho opět za syna a nechal rozhlásit: „Můj ztracený syn je opět nalezen. Pojďme oslavovat.“¹⁸⁰

„Ano, ten příběh znám. Je překrásný a dotýká se srdce.“

„A jako tento otec je také Bůh. Ačkoli jsme se k němu vědomě obrátili zády, zneužili jeho dary nebo vedli nemorální život, když se k němu obrátíme zpět, vyjde nám naproti, obejmě nás a bude se radovat.

---

177 Lukáš 15,11-17

178 Lukáš 15,17-19

179 Lukáš 15,20

180 Lukáš 15,22-24

Bůh jde za námi a hledá nás, tak jak to Ježíš zdůrazňuje v podobenství o ztraceném synovi.¹⁸¹ Dělá toho hodně pro to, abychom si uvědomili, že jsme ztraceni a on nás chce zachránit. Touží nám prokázat svou lásku. Když se Ježíšem necháme zavést zpět k Bohu, přijme nás jako své děti a udělá z nás dědice nové země. Proto Boha miluji a chci s ním strávit věčnost.“

„To zní opravdu hezky,“ řekla paní Neumannová tiše.

„Kromě oblíbeného příběhu mám také oblíbený verš. Je to zaslíbení, které si vždy znovu připomínám: ‚Všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.‘¹⁸² Jen málo Božích přímluv je pozitivnějších a optimističtějších než tato.

Často jsem se sám sebe ptal, jestli Boha miluji. Došel jsem k závěru, že ano, přestože jsem ne vždy tak jednal. Proto vycházím z toho, že všechno, co se mi přihodí, nakonec slouží k dobrému, když Bohu důvěřuji a nechám ho působit.“

„Vy šťastlivče!“

„To není žádné štěstí, protože toto zaslíbení může vzít v úvahu každý, kdo Boha miluje a důvěřuje mu.

Dokonce i když si někdy natluču nos nebo když se věci v životě zvrtnou, jsem si jistý, že mi Bůh nejen pomáhá z mých těžkostí, ale využívá tyto negativní okolnosti k tomu, aby mi nějakým způsobem sloužily k dobrému, i kdyby tyto události měly způsobit jen drobný růst charakteru.“

„Co mě nezabije, to mě posílí.“

„Tak nějak, ale s Božskou zárukou, že mě nic nezabije, to znamená, že mi nic nemůže vzít věčný život, když Bohu důvěřuji a miluji ho. Mocný a moudrý Bůh nás miluje a zná tisíce způsobů, jak nám může pomoci, když my zrovna nevidíme žádné východisko. To sice není žádný automatismus, na druhou stranu nám Bůh může pomoci dokonce z problému,

---

181 Lukáš 15,4.5

182 Římanům 8,28

které jsme si sami zavinili, a udělat z nich nakonec ještě něco dobrého.“

„Věříte tedy, že Bůh se stará osobně o každého z nás?“

„O tom jsem pevně přesvědčen, protože to mnozí křesťané, včetně mě, zažili na sobě v praxi. Víím, že jsem Bohem milovaný, protože mi to potvrzuje Ježíš a Boží slovo. Někdy jsem pohlédl na životy mých známých a měl skoro špatné svědomí, protože jsem myslel, že se mi daří lépe než mnohým ostatním, i přes chyby, které jsem ve svém životě udělal. Možná je to ale jen můj subjektivní dojem. Když však pohlížím na svůj život, vidím tolik příkladů Boží lásky a pomoci. Jsem za to vděčný a vede mě to k ještě větší lásce k Bohu.“

„To zase zní, jako byste vždycky žil na slunečné straně života.“

„Ne, zažil jsem také mnohé temné chvíle,“ přiznal jsem. „Problémy vypadaly neřešitelně, nebezpečí byla obrovská nebo okolnosti z lidského hlediska beznadějně. Když jsem byl pořádně deprimovaný a nevěděl, jak dál, vzpomněl jsem si na ono zaslíbení: ‚Všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.‘ Potom mě naplnil klid a pokoj a vzpomněl jsem si na to, jak mi v minulosti v takových situacích pomáhal Bůh.“

„Můžete k tomu vyprávět ještě nějaký příklad?“

Chvíli jsem přemýšlel, jaký příklad bych měl uvést. „Před mnoha lety jsem se nacházel ve fázi hledání nového pracovního zaměření,“ začal jsem. „Byl jsem několik let v zahraničí a po mém návratu do Německa nezaměstnaný. To nebylo jednoduché. Abych neumřel hladu, než jsem našel novou práci, nechával jsem se najímat pracovní agenturou jako pomocná síla do různých průmyslových podniků. Nejdříve to bylo pořádně deprimující, protože jsem se ve výrobě nebo ve skladu cítil nevytížený a přetížený zároveň. Průmyslová odvětví mi byla naprosto cizí, protože do té doby jsem pracoval jen v nevýdělečných organizacích.“

Až o pár let později jsem zjistil, jakou dobrou školou mi tato práce byla. Když jsem začal pracovat jako poradce pro podnikatele, těžil jsem z mých vědomostí z různých průmyslových odvětví a zkušeností z různých pozic. Při pohledu zpět jsem v tom viděl Boží ruku.

Potom jsem si v každé obtížné situaci říkal: Jsem zvědavý, jaký geniální tah má Bůh připravený teď, aby z této situace udělal požehnání. A často to netrvalo dlouho, než se před mýma očima ten gordický uzel uvolnil. Mnohokrát se mi potom dařilo lépe.“

„A to tak je vždycky?“ ptala se paní Neumannová pochybujícím tónem.

„Důvěřuji v to, dokud Boha miluji. Přirozeně to vždy nepoznáme hned,“ upřesnil jsem. „Někdy trvá léta nebo dokonce ještě déle, než při pohledu zpět můžeme říci: ‚Nakonec to bylo dobré, že se to tak stalo,‘ nebo ‚Bůh udělal z této porážky něco dobrého. Teď rozpoznávám Boží ruku v mém životě. Vše bylo k užitku a ukázalo se být dobrým.“

Moje partnerka chvíli přemýšlela. „To je překrásné. Můžu vidět, jakou pozitivní sílu víra ve vašem životě má.“

Oba jsme se na chvíli odmlčeli.

19

Nebeský šek Zkušenosti s Bohem

Byli jsme tak zabráni do rozhovoru, že jsme si vůbec nevšimli východu slunce. Noc byla ta tam a my jsme si ani minutu nezdřímli.

„Několikrát jste mluvil o zkušenostech s Bohem,“ začala opět rozhovor moje sousedka. „Ještě mi není jasné, co tím myslíte. ‚Víře‘ rozumím jako něčemu abstraktnímu, něčemu, co se odehrává v mé mysli. Ale zkušenosti jsou něco konkrétního. Jak můžu udělat zkušenosti s někým, koho nemůžu vidět a slyšet?“ Svráстила čelo a dívala se na mě plná očekávání.

„Zkušenosti s Bohem zažívám následujícím způsobem: Jako křesťan čtu často Bibli. V ní nalézám mnoho Božích přímluv nebo zaslíbení, která jsou platná pro všechny jeho děti. Proto Bibli označujeme také jako ‚Slovo Boží‘. Mluví s námi osobně.“

„Můžete uvést příklad?“

„Apoštol Petr křesťany vyzývá: ‚Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.‘¹⁸³ Bůh nám v Bibli dává mnohá zaslíbení, která jsou podmíněná, například vyznáním hříchů,¹⁸⁴ nebo v tomto případě vložení starostí na Boha. Když vezmu jeho zaslíbení vážně, splním podmínky a důvěřuji mu, pak zakusím jeho slib. Když se to stane jednou, můžu to připisovat náhodě nebo mé domněnce. Když se to však stává stále znovu, když v tom je nějaká pravidelnost, pak tomu říkám ‚zkušenosti s Bohem‘.“

„A co jste například zažil konkrétně?“

„Před mnoha lety jsem se dostal do obtížné finanční situace. V rámci mého studia jsem musel letět na šest měsíců do Spojených států. Měl jsem pro tento případ již zajištěné stipendium. Potřeboval jsem však před odjezdem ještě trochu peněz. To se nejprve zdálo být bez problémů, protože jsem měl staré auto, které jsem chtěl prodat. Výdělek by pokryl mé závazky. Měl jsem také již kupce. Všechno se zdálo jít dobře.“

Pár dní před mým odjezdem a předáním auta se ukázalo, že je potřeba vyměnit hnací hřídel. Oprava by stála osm set marek, tento obnos jsem neměl. Co jsem měl dělat? Potřeboval jsem peníze na opravu, abych mohl dostat peníze za prodej. A čas běžel.

V té době jsem měl svěřence. Roky předtím ze mě hamburský soud udělal opatrovníka jednoho chlapce, který přišel o oba rodiče. Jmenoval se Lothar, bylo mu již sedmáct let a šel na internát do Darmstadtu. Prázdniny trávil u mě doma v Hamburгу. Lothar nebyl křesťan, ale přesvědčený marxista. Přesto se ze zdvořilosti přizpůsobil všem zvyklostem mého domu a účastnil se mých pobožností.

---

183 1. list Petrův 5,7

184 1. list Janův 1,9

Toho večera, kdy jsem objevil závadu na autě, jsem řekl: „Lothare, mám problém. Potřebuji na krátkou dobu osm set marek.“ Vyprávěl jsem mu tu příhodu a navrhl: „Poklekněme a modleme se. Bůh má tisíc způsobů, jak nám pomoci.“

Byla to kuriózní situace. Nevěřící Lothar si se mnou klekl a já jsem prosil Boha, aby naplnil před chvílí citované zaslíbení. Přenechal jsem Bohu tuto starost o peníze a věřil jsem, že se o to postará.

Dopoledne následujícího dne jsem musel vyřídit pár věcí. Lothar zůstal doma. Když jsem v poledne přišel domů, byl celý rozrušený. „Právě volali z novin, chtějí s tebou mluvit. Máš zavolat zpět. Tady je číslo. Říkali, že jsi nejhledanější muž ve městě.“

Strachy mě zamrazilo. Co jsem provedl? Nebyl jsem si ničeho vědom. Tak jsem zavolał do novin. „Víte, proč s vámi chceme mluvit?“ zeptal se redaktor na druhém konci telefonu. Netušil jsem. „Vyhrál jste básnickou cenu,“ vysvětloval a ptal se, jestli bych se hned mohl stavit na interview a k předání šeku.

Před pár měsíci jsem se účastnil básnického klání vypsaného městem Hamburg, jednou bankou a těmito novinami. Jelikož jsem o něm již nic neslyšel, považoval jsem to za uzavřenou záležitost. Úplně jsem na to zapomněl. Ale najednou jsem obdržel tuto zprávu, jen jeden den po mé modlitbě za vyřešení finančního problému. Cena nebyla dotována osmi sty, ale dva a půl tisíci markami. O pár hodin později jsem v rukou držel šek.“

„To je fantastické.“

„Ano, skutečně. Pro mě to nebyla náhoda, ale splnění Božího zaslíbení. Byla to konkrétní zkušenost s Bohem. A obzvláště pozoruhodná mi přišla role nevěřícího Lothara, který toho byl svědkem.“

„To muselo na tohoto mladého muže vyvinout obrovský tlak,“ domnívala se paní Neumannová. „Stal se potom věřícím?“

„Bohužel nestal. V každém případě ne v době, co jsem ho znal. Když mu bylo osmnáct a skončilo opatrovnictví, ztratil jsem ho z očí,“ vysvětloval jsem. „Ale častokrát jsem se ptal, co asi dělá, když se sám dostane do takové tíživé situace.“

Zasmála se a zeptala se: „Myslíte, že to vždy funguje a může to zažít každý člověk?“

„Modlitba samozřejmě není dárkový automat,“ snažil jsem se zkušenost trochu relativizovat. „A ne vždy víme, co je pro nás dobré. Proto bychom to měli přenechat Bohu a jeho jednání, a ne mu předkládat seznamy přání.“

V tu chvíli jsme byli pobídnuti, abychom se připoutali. Udělali jsme to.

„Rozhodující moment je,“ pokračoval jsem, „že naši prosbu založíme na Božím zaslíbení, splníme jmenované podmínky, poslechneme Boha a budeme mu důvěřovat.¹⁸⁵ To je důležité, protože nám na špatné cestě nemůže požehnat.“

„To je mi jasné.“

„Abychom mohli s Bohem udělat zkušenosti, je důležité číst Bibli: Nebudeme ho jen lépe znát, ale naučíme se také jeho zaslíbení a přikázání. Když ho prosíme o splnění zaslíbení, důvěřujeme mu a posloucháme ho, dodrží svou přímluvu. Tak nám dokazuje svou důvěryhodnost a posiluje naši důvěru v něj.“

V průběhu mého života bylo mnoho modliteb vyslyšeno. Všechny nebyly tak senzační, i když některé ano. To pro mě byly zkušenosti s Bohem.“

„Teď rozumím lépe, co tím myslíte.“

„Je to vždy souznění mezi Božím slovem, modlitbou a zkušeností,“ doplnil jsem. „Všechny tři elementy patří k sobě. Bible mě povzbuzuje, abych prosil, skrze Boží zaslíbení a zprávy o věřících, kteří zažili vyslyšení modliteb. Zároveň mě Bůh skrze jeho slovo kárá a usměrňuje.“

---

185 Římanům 4,20.21; 1.list Janův 3,22

„Jak to, usměrňuje?“

„Díky nesprávným očekáváním nebo mým přáním bych mohl některé zážitky dávat do souvislosti s Bohem, ale tak to vždycky není. A může mě to zmást. Když se spolehnu jen na své osobní zkušenosti, vnuknutí nebo pocity, pak mě může satan lehce svést špatným směrem. Bůh mě však nepovede cestou, kterou v Bibli označuje jako nebezpečnou nebo zakázanou. Může mě tak usměrňovat svým slovem a před mnohým mě uchránit, když ho poslouchám. To jsou také určitým způsobem zkušenosti s Bohem.

Ještě něco k modlitbě: Pochopitelně v Bibli není zaslíbení na vše, co si přejeme. Přesto můžeme prosit Boha o všechno. Při takové modlitbě si však uvědomuji, že základem není žádné zaslíbení, a Bůh proto na mou prosbu odpoví tak, jak to dělají dobří lidé se svými dětmi. Jak jste zacházela s prosbami svého syna?“

„Někdy jsem mu dala, co chtěl, ale někdy ne.“

„A to zajisté z velice dobrých důvodů. Třeba jste mu dala to, o co prosil, později, když už na to byl zralý.“

„Ano, přesně tak.“

„Podobně to dělá také Bůh jako náš nebeský Otec.¹⁸⁶ Něco nám dá hned, něco později a něco nám nedá nikdy. Někdy ho prosíme o věci, které pro nás nejsou dobré. Pokud nemám prosbu podloženou konkrétním zaslíbením, pak přidávám větu: „Pane, ne moje, ale tvá vůle se staň.“¹⁸⁷ Tak to Ježíš učil v modlitbě Otče náš.¹⁸⁸ Pokud však mám Boží zaslíbení, pak mi tím již ukázal, co je jeho vůle a co pro mě chce udělat. Pak můžu spolehlivě prosit o jeho splnění a na konci onu větu nepřidám.“

„To dává smysl.“

---

186 Matouš 7,7-11

187 Lukáš 22,42b

188 Matouš 6,10

V tu chvíli náš stroj dosedl na přistávací dráhu. Měli jsme pod námi opět pevnou zem. Letadlo s drncáním rolovalo směrem k obrovské budově. Před zastavením a připojením k výstupnímu terminálu jsme měli ještě deset minut času. Bylo krásné slunečné ráno. Radoval jsem se, že mohu být opět ve Frankfurtu. Málokdy uteklo osm hodin tak rychle.

20

Co dál?

„Víte,“ řekla paní Neumannová, „byl to velmi neobvyklý rozhovor. Původně jsem se vůbec nechtěla nechat poučovat v otázkách náboženství. Myslela jsem, že je to téma pro mě vyřešené. Ale mnohé z toho, co jste mi vysvětloval, pro mě bylo zcela nové a velmi zajímavé. Chci o tom dále přemýšlet. Vzbudil jste ve mně zvědavost.“

„To mě těší.“

„Ráda bych se o Bohu dozvěděla daleko více. Ale jak?“ povzdechla. „Mám obavu, že je v Bibli ještě mnoho věcí, kterým nebudu rozumět. A také neznám nikoho, koho bych se mohla zeptat.“

„Když začnete číst v Novém Zákoně, tedy přibližně ve druhé třetině Bible, porozumíte tomu, co tam je o Ježíši Kristu napsáno,“ zkusil jsem ji ještě jednou povzbudit. „Moderní překlad Bible by vám také pomohl lépe rozumět.“

Nabídnu vám ještě jednu speciální pomoc do začátku: dvě brožury jedné autorky, která mi velmi pomohla porozumět souvislostem, které jsem vám dnes vysvětloval. Jedna kniha vypráví zprávy o Ježíši Kristu, druhá o tom, jak mohu vybudovat vztah k němu. To je mnohem důležitější než porozumění biblickým příběhům a znalost všeho učení.“

„Určitě je ale nemáte s sebou.“

„Ne, nemám. Ale rád vám je zašlu, pokud budete chtít.“

„Opravdu byste to udělal?“

„Dokonce velmi rád. Potřebuji k tomu jen vaši adresu.“

„Ráda vám ji dám.“ Ze své tašky vyndala vizitku a podala mi ji. Já jsem jí na oplátku dal svou. Krátkou chvíli se na ni dívala. „Můžu vám zavolat, když budu mít ještě otázky?“

„V každém případě. Pošlu vám také kopie vypracovaných článků na téma pád do hříchu a plán záchrany.¹⁸⁹ Existuje ještě něco, co by vám mohlo pomoci dál: Bezplatný kurz Bible, který se zakládá na jedné z brožurek, které vám zašlu. Přiložím vám k nim adresu, kde můžete o tento kurz žádat. Průvodci studiem můžete také pokládat otázky, které vám rád zodpoví.

Nejlepší by samozřejmě bylo, kdybyste se připojila k nějakému společenství křesťanů, ve kterém se studuje Bible a hovoří se o ní. Církev, ke které patřím, je zastoupená také v Düsseldorfu. Rád vám zašlu adresu.“

„Možná je to na mě do začátku ještě příliš. Nejprve si přečtu knížky a popřemýšlím o tom kurzu Bible.“

Po krátké chvíli dodala: „Byla to skutečně milá náhoda, že jsme se seznámili.“

„Víte, já vlastně vůbec nevěřím na náhodu. Vyjádřím to ještě přesněji: Mnohé z toho, co označujeme za náhodu, může být Boží vedení. Něco vám prozradím. Při mém

---

189 viz příloha

včerejším ranním ztišení jsem se modlil: „Milý nebeský Otče, dej, aby v letadle byly čtyři volné sedačky vedle sebe, abych se mohl natáhnout a trochu prospat.“

Usmála se.

„Rychle jsem si však uvědomil, že je to velmi sobecká modlitba. Takže jsem se modlil dál: „Pokud však v letadle bude člověk, který se chce dovědět něco o tobě, pak mě posad' vedle něj.“

Věřím, že jsme měli dnes v noci Božskou schůzku. Nebyla to náhoda, ale opět další zkušenost s Bohem. Jsem pevně přesvědčen, že vás Ježíš velmi miluje. Bude mít velkou radost, pokud sáhnete po jeho natažené ruce.“

„Rozumím, proč to říkáte,“ domnívala se paní Neumannová. „Věřím, že jsem se mu dnes dostala o velký kus blíže.“

Naše rozloučení bylo krátké a srdečné. Byl jsem si jistý, že to nebylo navždy.

Příloha

Následky pádu do hříchu

- Narušená důvěra k Bohu.
- Zničení láskyplného vztahu: Namísto toho se objevuje pocit strachu.
- Změna loajality: Lidé se přidali k satanově vzpouře; Neposlouchají Boha a ignorují jeho doporučení a směrnice.
- Pocit viny nad porušováním Božích zákonů; Lidé si zaslouhují věčnou smrt.
- Ztráta dokonale čisté povahy: Lidský charakter je poznamenán sobectvím a nehodí se tak pro věčný život v harmonii.
- Ztráta věčného života: Lidé se stali smrtelníky; Následkem je rozpad, nemoci a utrpení.
- Ztráta ráje a bezprostřední, viditelné Boží přítomnosti. Lidé nemohou snést jeho slávu.

Požadavky na Boha

- Důkaz jeho důvěryhodnosti (pouhý slib nestačí). Odhalení satanových pomluv a lživých tvrzení.
- Důkaz Boží lásky a milosrdenství. Projev satanova skutečného charakteru, jehož základem je sobectví a touha po moci i za cenu smrti nevinných.
- Motivovat lidi, aby ukončili rebelii, zřekli se satanovy vlády a z lásky opět poslouchali Boha.
- Najít cestu, jak odčinit lidskou vinu bez toho, aby museli být potrestáni, bez porušení pravidel a zákonů a také férovým způsobem vůči satanovi.
- Proměnit člověka s jeho souhlasem, bez donucení. Nahradit sobectví láskou. Obnovit v člověku Boží obraz.
- Osvobodit lidi od smrti, nemocí a všeho utrpení. Poskytnout jim věčný život.
- Znovu vytvořit ráj na Zemi a obnovit možnost vidět Boha v jeho slávě.

Boží postup

- Svou důvěryhodnost dokazuje svým jednáním s národy. Bůh dává satanovi čas a příležitosti, aby odkryl svoje úmysly a charakter.
- Dokazuje svou lásku a milosrdenství skrze jednání s izraelským národem a skrze Ježíše, který zjevuje Boží charakter. Satanovy úmysly vycházejí najevo zosnováním vraždy Ježíše.
- Poznání Boží lásky v nás budí opětovnou lásku (nebo ji utvrzuje), která motivuje k poslušnosti a vytlačuje strach z Boha a jeho soudu.
- Bůh odčiní naši vinu: Ježíš Kristus na sebe bere všechny lidské hříchy a umírá za nás na kříži. Kdo svoje hříchy vyznává, zakouší sílu odpuštění.

- Ježíš jako Zachránce skrze svého Ducha osvobozuje od hříšných sklonů všechny, kteří po tom touží.
- Při Ježíšově druhém příchodu budou všichni věrní lidé proměněni, resp. vzkříšeni z mrtvých. Obdrží nesmrtelné tělo.
- Po zodpovězení všech otázek a ospravedlnění Boha obnoví Zemi a udělá z ní obydlí pro sebe a ostatní lidi.

Požadavky na prostředníka

- Musí věrně představovat Boží charakter způsobem, kterému lidé rozumí. Proto musí být roven Bohu.
- Musí zároveň být člověkem, aby to pro nás bylo srozumitelné a aby mohl být naším zástupcem při sporu se satanem.
- Nesmí zhřešit a musí tak dokázat, že člověk s Boží pomocí může být poslušný a satan ho nemůže svést.
- Musí na sebe vzít všechny lidské hříchy a vytrpět trest. Jeho oběť musí být rovnocenná božským zákonům.
- Zachránce musí mít moc osvobodit nás ze spárů satana a hříšných zvyklostí. Musí tedy být mocnější než satan.
- Nesmí zůstat v hrobě, avšak musí vstát, aby mohl být naším zástupcem, prostředníkem a přímluvцем před celým vesmírem.
- Aby nás mohl vzkřísit z mrtvých a obnovit Zemi, potřebuje mít stvořitelskou moc, musí tedy být roven Bohu.

Národní
týden
manželství

PŘIPOMEŇME SI,
ŽE O **MANŽELSTVÍ**
JE TŘEBA PEČOVAT

CO JE TÝDEN MAŽELSTVÍ?

Nechte se inspirovat, jak ze svého dobrého manželství udělat ještě lepší nebo obnovit to, co se časem ve vztahu vytratilo.

Každý rok v týdnu Valentýna (14. 2.) je Národní týden manželství příležitostí pro všechny páry zaměřit se na svůj vztah. Valentýn je synonymem romantiky a týden manželství se jí určitě vyhýbat nebude, stejně jako přátelství, komunikaci, odpuštění a radosti, které by v manželství neměly chybět.

Rádi bychom povzbudili ty, kdo se do manželství chystají nebo už jsou svoji, aby v tomto týdnu zvláštním způsobem investovali do svého vztahu, který si to určitě zaslouží. Je bláhové si myslet, že se nám podaří vymýtit všechny rozvody. Ale přinejmenším to naše manželství může být

bezpečným místem, kde platí slib lásky v dobrém i zlém. Dobré manželství není samozřejmost.

PROČ NTM:

Dobré partnerské vztahy jsou jedním ze základních předpokladů pro kvalitní život jednotlivců i společnosti. Stěžejní role manželství v naší společnosti spočívá mimo jiné v tom, že poskytuje stabilní a láskyplné prostředí k výchově dětí, a jako takové potřebuje podporu.

NTM vytváří prostor, kde si můžeme připomenout, že spokojené manželství není samozřejmost, ale vztah, který bychom měli rozvíjet.

NTM je příležitost pro ty, jejichž cílem je pracovat na rozvoji a kvalitě manželství v ČR. Myšlenka organizování Národního týdne manželství je iniciativa otevřená všem, kdo si myslí, že manželství je dobrá věc.

NAŠE CÍLE:

- ♥ posílit vztahy v manželství a zvýraznit potřebu zabývat se otázkou vztahových dovedností jako předpokladů dobrého manželství
- ♥ motivovat laickou a odbornou veřejnost, média i veřejně známé osobnosti, aby alespoň jednou za rok podpořili důležitost manželství
- ♥ propagovat programy i iniciativy zaměřené na rozvoj manželských vztahů v České republice

Toto by byl
pěkný dáreček

36 ANIMOVANÝCH BIBLICKÝCH PŘÍBĚHŮ

20 ANIMOVANÝCH PŘÍBĚHŮ VELIKÁNŮ DĚJIN

Vstupte s námi do světa animovaných příběhů z dílny režiséra a producenta Richarda Riche (Walt Disney® – Pocahontas, Medvídek Pú, Liška a pes, Taran). V první sérii Animovaných biblických příběhů (ABP) bravurně a zároveň nesmírně citlivě propojuje do souvislosti různé biblické epizody a vytváří z nich dějovou linii, která zaujme i dospělé. V druhé sérii Animovaných příběhů velikánů dějin se seznámíte s příběhy slavných, ale i opomíjených postav, jež výrazně zasáhly do historie i životů ostatních lidí.

Pro diváky od 3 let; *délka:* cca 27 min/díl;
forma: 1 díl na 1 DVD; *zvuk:* SK, CZ, EN;
titulky: SK, CZ;

→ *bonusy:* multimediální kvíz na každém DVD a další aktivity na www.biblickepribehy.cz nebo na www.velikanidejin.cz.

Informace

maranatha

Rádi vás přivítáme
na našem E-shopu
eshop.maranatha.cz

STÚDIO
NADEJ

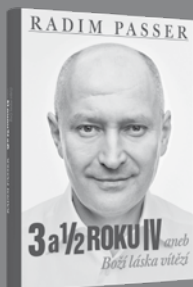
RADIM PASSER

**3 a 1/2
ROKU
IV**

*aneb
Boží láska
vítězí*

”

Před necelými 14 lety jsem uvěřil v Pána Ježíše Krista. Za tu dobu hodnota firmy vzrostla patnáctinásobně. Kromě toho jsme stihli vyplatit akcionářům profit v součtu přes dvě miliardy korun.

**CELÝ PŘÍBĚH SI PŘEČTĚTE V NEJNOVĚJŠÍM DÍLU
SÉRIE KNIH RADIMA PASSERA 3 A 1/2 ROKU**

Kniha není vhodná pro čtenáře trpícího závistí, záští či samospravedlností. Naopak všichni ostatní mohou knihu zakoupit u všech dobrých knihkupců nebo objednat na www.radimpasser.cz.

**NEBO MŮŽETE OBJEDNAT NA
eshop.maranatha.cz**

3 a 1/2 ROKU aneb americký sen v Česku

V prvním díle přibližuje začátky svého podnikání provázené bouřlivým soukromým životem i zálibu v posilování a lásku k fotbalu, pro který měl mimořádné nadání. S manželkou však byli vystaveni těžké ztrátě: jejich prvorozený syn několik týdnů po narození zemřel. Právě tato tragická událost, kdy se zhroutil Passerův „americký sen“, znamenala zásadní obrat v jeho životě. Z neznaboha se stal hluboce věřícím křesťanem.

3 a 1/2 ROKU aneb s vírou a odhodláním

Víra v Boha je už v Passerově životě pevně zakotvena, v jejím důsledku už soukromý život postrádá bouřlivost, developerská práce se mu díky Božím požehnání výborně daří. To však neznamena, že jeho život byl v oněch letech nudný! Právě naopak. V této knize sledujeme, jak lidé, kteří ještě nedávno byli Passerovými přáteli a kteří si odnesli z jeho firmy mnoho desítek milionů korun, si objednali jeho zavraždění profesionálním zabijákem!

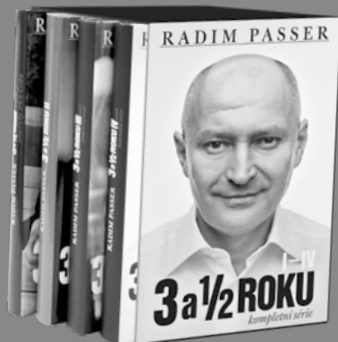
3 a 1/2 ROKU aneb pády a vzestupy

Zatímco předchozí díly byly prodchnuty důvěrou, radostným sdílením křesťanských hodnot a nadějí, že i přes všechny obtíže spojené s podnikáním se jeho život bude i nadále odvíjet pod Božím vedením, zde se ukáže tíživá bolest z postupného rozpadu manželství. Tuto smutnou a neodvratnou skutečnost autor cítí jako životní prohru, se kterou se těžce vyrovnává. Do jeho osobního života také významně zasáhla vážná autonehoda, kterou přežil jen s velkým štěstím. Tuto událost zpětně vnímá jako mimořádné Boží přiznání. Znovu si uvědomuje hodnotu života a odevzdává svůj život Hospodinu.

3 a 1/2 ROKU celá série čtyř knih

Toto souborné vydání přináší všechny čtyři díly z autobiografického cyklu nazvaného 3 a 1/2 roku, ve kterém Radim Passer vypráví svůj životní příběh od svého dětství až po dovršení padesáti let.

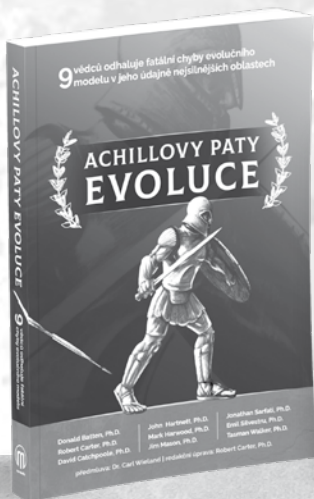

15 vědců odhaluje fatální chyby evolučního modelu v jeho údajně nejsilnějších oblastech

ACHILLOVY PATY EVOLUCE

ZÍSKEJTE

2DVD
studijní
brožurku
i knihu

eshop.marathanath.cz

V životě člověka se stále znovu objevují otázky, které se týkají absolutních hodnot:
Existuje spravedlnost?
Proč je na světě tolik utrpení?
Jak je možné, že dobrým lidem se často nedaří a naopak lidem zlým se daří dobře? Bude svět existovat věčně? Má způsob našeho života vliv na to, co s námi bude po smrti? Podle autora jsou tyto otázky velmi důležité a mají podstatný vliv na náš život, na porozumění událostem kolem nás a na naši vnitřní rovnováhu.

BŮH PŘED SOUDEM

Otevřený dialog

stahujte na
YouTube

Gerhard
Paderatz

KNIHA

AUDIOKNIHA

www.buhpredsoudem.cz

**BŮH
PŘED
SOUDEM**
otevřený dialog

Redakce Maranatha o.s.

Překlad Tomáš Činčala

Jazyková spolupráce Dagmar Pabišová

Technická redakce a sazba Stanislav Staněk

Obálka Milan Javora

Vydala Maranatha o.s.

Jemnická 887/4, 140 00 Praha 4

První vydání, Praha 2014

Vytiskla Tiskárna Jedlička,

Orličky 103, 561 55 Orličky

ISBN 978-80-87265-22-2 (pdf)

ISBN 978-80-87265-23-9 (epub)

V životě člověka se stále znovu objevují otázky, které se týkají absolutních hodnot: Existuje spravedlnost? Proč je na světě tolik utrpení? Jak je možné, že dobrým lidem se často nedaří a naopak lidem zlým se daří dobře? Bude svět existovat věčně? Má způsob našeho života vliv na to, co s námi bude po smrti? Podle Gerharda Padderatze jsou všechny tyto otázky velmi důležité a mají podstatný vliv na náš život, na porozumění událostem kolem nás a na naši vnitřní rovnováhu.

Dr. Gerhard Padderatz

studoval teologii, dějiny a komunikaci, je docentem historie a sociálních věd. Pracuje jako jednatel poradenské společnosti zaměřené na management se sídly ve Frankfurtu, Curychu a Detroitu ve Spojených státech, kde nyní také žije. Do roku 1985 pracoval jako pastor, později jako vysokoškolský pedagog, nyní působí jako poradce na kladatelské činnosti.